

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

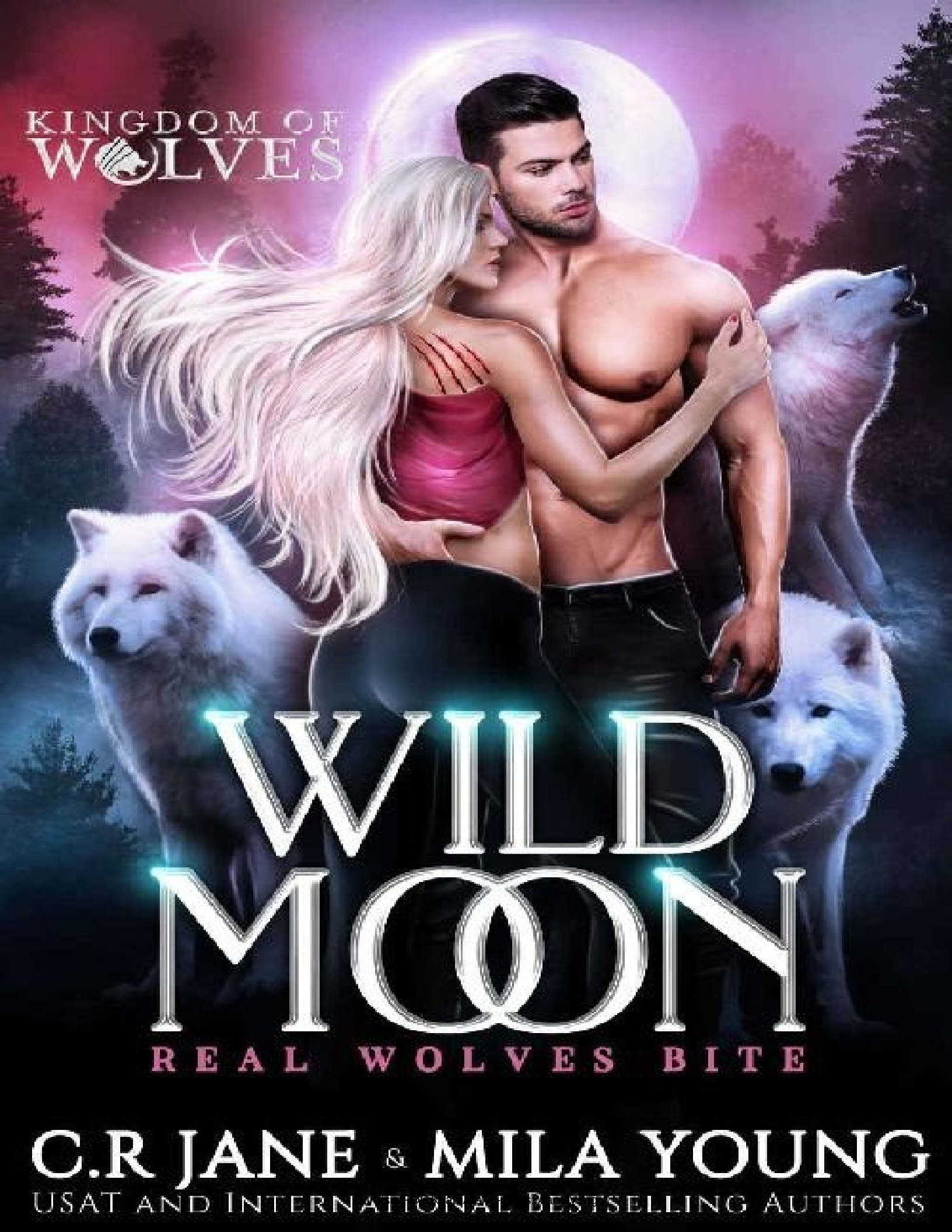
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGDOM OF
WOLVES

WILD MOON

REAL WOLVES BITE

C.R. JANE & MILA YOUNG

USAT AND INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHORS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

VAHŞİ AY

KURTLAR KRALLIĞI

C.R. JANE
MILA YOUNG

İÇİNDEKİLER

Okur Grubumuza Katılın

Kurtlar Krallığı: Alfaların hüküm sürdüğü bir dünya. Kurtlar Krallığı serisi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Vahşi

Yürek Bir

C.R. Jane'in Kitapları

C.R. Jane Hakkında

Mila Young'ın

Kitapları Mila Young

Hakkında

Wild Moon Copyright © 2021 by C. R. Jane and Mila Young

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

milayoungarc@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

Kaybolan ve bu arada kendi vahşı ruhunu bulan her kız için...

OKUYUCU GRUBUMUZA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla gncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

[C.R. Jane'in Grubuna Katılın](#)

Mila Young'ın Wicked Readers Group'una katılarak Mila ve diğer okurlarla kitaplari hakkında doğrudan sohbet edin, ekilişlere katılın ve genel olarak ok eğlenin!

[Mila'nın Grubuna Katılın](#)

KURTLAR KRALLIĞI: ALFALARIN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ BİR DÜNYA.

Bir dizi fantastik yazar tarafından yaratılan, psikopat ve sahiplenici kurt alfalar, sarhoş edici ilişkiler, kaderli eşler ve güçlü belalı kahramanlar içeren ortak bir evren olan Kurtlar Krallığı'na girin.

Bu hikayelerin hepsi aynı dünyada geçmektedir ve herhangi bir sırayla okunabilir. Bazı kitaplar tek başına, bazıları ise bir serinin başlangıcıdır.

Bu ortak dünya size aşağıdaki yazarların kitaplarını getirecek:

- **Vahşi Ay** yazar C.R. Jane & Mila Young
- **Lost** by M. Sinclair
- **Torn to Bits** by Katie May
- Lexi C. tarafından **Crossed Fates** Foss & Elle Christensen
- K Webster tarafından **Ahlakın Değişimi**
- **Rabid** yazar Ivy Asher & Raven Kennedy
- **Alpha's Claim** yazar Amelia Hutchins
- **A Lycan's Rage** yazar Theresa Hissong
- **Lunacy** yazar Lanie Olson

Kurtlar Krallığı koleksiyonundaki tüm kitaplara göz atın!

KURLAR KRALLIĞI SERİSİ

C.R. JANE VE MILA YOUNG'DAN

Vahşi Ay
Vahşi Kalp
Vahşi Kız

Bu hikayeler Kurtlar Krallığı'nın ortak dünyasında geçiyor, ancak Vahşi serimiz Rune'un alfabalarıyla devam eden hikayesini takip edecek.

VAHŞİ AY

GERÇEK KURLAR ISIRIR..

Hayatım boyunca bana gerçek eşlerin önemi öğretildi, sizin için o tek kurdu bulduğunuzda her şey yerli yerine oturur.

Bana bunu öğreten herkes yalancıydı.

Gerçek eşimi bulduğumda, sonsuza dek mutlu yaşam kesinlikle başlamadı, ama cehennem kesinlikle başladı.

Kaçtım ve şimdi ülkeyi dolaşırken haftalardır huzur arıyorum.

Yanlış yola sapmak istememiştim.

O küçük kasabaya gitmek istememiştim.

Beni ve kurdumu ateşe veren iki adamla tanışmak istememiştim.

Ama bir şekilde buradayım ve huzur bulduğum son şey.

Seri katili de unutmayın.

lanetliydi.

Bu o olmalı.

Bu sonuca otoyolda bir yerde varmıştım, hiçliğin ortasında kaybolmuştum, öyle boş ve öyle düz bir arazideydim ki, gezegendeki tek insan sizmişsiniz gibi hissediyordunuz. Tuvalete gittiğim sırada arabama girilmesinden saatler sonra, elimde sadece yirmi dolarlık bir banknot kalmıştı.

Haftalardır araba kullanıyordum... yoksa aylar mı olmuştu? Ve hayatımın şimdiye kadar neden en destansı boyutlarda dev bir bok gösterisi olduğuna dair tek sonuç, lanetli olduğumdu.

Belki de aptalın tekiydim.

Güneş batıya doğru alçalıyordu ve gökyüzü bir renk cümbüşüydü. Pembeler ve kırmızıların karışımı, bir zamanlar güzel şeylerden hala etkilenebilen bir kalbim varken, gözyaşı dökmeme neden olabilirdi.

Alistair hayatımdaki tüm güzelliği çekip almış, dünyayı bir zamanlar olduğu gibi göremez hale gelene kadar kalbimi çarpıtmış ve yırtmıştı.

Yine de içimdeki bir şey, ona sonsuza dek geri dönülmez bir şekilde bağlı olan bir şey, onu hala özliyordu. Yaptıklarına, benden sakladıklarına rağmen. Hayatım boyunca bana gerçek eşimi bulduğumda hayatımın ne kadar harika olacağını söylemesine ve ardından hayalini kurduğum sonsuza dek mutlu olma fikrini derhal yok etmesine rağmen.

Tüm bunlara rağmen onu hala istiyordum.

Ve her zaman yapardım. Çünkü gerçek dostlar böyle çalışır. Sizi öldürecek olsa bile bir şeye ihtiyaç duymaya zorlayan bir bağdı.

Bu yüzden lanetli olduğumu düşünüyordum.

Güneş nihayet güneşin altında batarken kendimi acıma partimden uzaklaştırdım.

Ufuk. Etrafımdaki manzara değişiyordu. Birkaç dakika öncesine kadar dümdüz olduğuna yemin ettiğim araziden pürüzlü kayalar fışkırıyordu. O kadar uzun zamandır kafamın içinde kaybolmuş muydum? Son birkaç haftanın çoğunu kafamın içinde geçirdiğim için bu sürpriz olmazdı. Yine de arada bir dikkatimi toplamam gerekiyordu.

Manzara kesinlikle gittikçe yükseliyordu ve ileride daha da dik tepeler görebiliyordum. Önümdeki yol onların arasından kıvrılıyordu. Artık güneş resmen kaybolmuştu ve yıldızlar kadife gökyüzünde kendilerini göstermeye başlamıştı.

Yükseklikten korktuğumu söylemiş miydim? Sadece yükseklikten değil, araba kullanmaktan ve karanlıktan da korktuğumu eklerseniz, yıllar içinde geliştirdiğim saçma korkuların üçlüsünü resmen elde etmiş olursunuz.

Bir an için yolun kenarına çekip sabaha kadar uyumaya çalışmayı düşündüm. Bu düşünceden çabucak sıyrıldım.

Bir parçam Alistair'le, gerçek eşimle birlikte olmayı umutsuzca istese de, diğer tüm parçalarım o pisliği bir daha asla görmediğimizden emin olmak istiyordu. Parçalarımın büyük çoğunluğu da yaşamak istiyordu ve Alistair yaptığım şeyden sonra beni öldürecekti. Bunu kesinlikle biliyordum.

Derin bir nefes alarak sürmeye devam ettim ve hava gittikçe kararmaya başladı.

Burada hiç ışık yoktu, tabii ki yoktu. Çünkü ıssız bir yere neden ışık koyarlar ki? Hiç umursamadan farlarımı yaktım. Eğer zifiri karanlıkta bir dağ sırasının içinden g e ç e c e k s e m , bunu yaparken görebileceğime inansam iyi olur.

Dikiz aynamdan baktığımda, yaklaşan farları gördüğümde korkmaya başladım. Ne zaman başka bir araba görsem, acaba Alistair mi diye merak ediyordum, ondan saklanmak için aldığım çılgınca önlemlere rağmen bir şekilde beni bulmuş olabilir miydi? Mesela market alışverişi yapmam gerekirken Alistair'in kasasından bir miktar para aşırıp onunla bir araba satın almam gibi. Cehennemden çıktığım bu yolculukta yaptığım her şeyi ödemek için o paranın daha fazlasını kullanmam gibi. Yola çıktığımda cep telefonumdan kurtulmuştum, böylece onu takip etmesinin bir yolu yoktu. Görünüşümü değiştirmek için yirmi dört saat abanoz peruk takmam.

Honda Accord olduğunu görünce biraz rahat nefes aldım. Alistair para ve ayrıcalık çağrışımı yapmayan bir arabada ölü bulunmazdı. Ben bir Honda'nın pratikliğini ve benzin tasarrufunu çok sevsem de, Alistair şartlar ne olursa olsun, beni yakalamanın tek yolu bu olsa bile bir Honda'ya binmezdi.

Ancak arazi hızla yükselmeye başladığında nefes alışverişim arttı ve artık dağa yaklaşmadığımı, dağın tepesine doğru gittiğimi fark ettim.

Orospu çocuğu.

Sağında bir korkuluk vardı ama bu beni sakinleştirmede. Direksiyonu sıkıca kavrayıp öne doğru eğilerek beyaz çizginin üzerinde durmaya çalışırken artık nefes nefese kalıyordum. Eğer o beyaz çizginin üzerindeysem, o zaman uçurumdan düşmeyecektim. Öyle değil mi?

Gürültülü bir korna sesi beni yerimden sıçrattı, küfrettirdi ve arabayı savurdu. Son birkaç yıldır beklenmedik olayları zarafetle karşılayamamıştım... ama tüm olanlardan sonra bunun için gerçekten suçlanabilir miydim?

Gözlerimi beyaz çizgiden ayırıp dikiz aynasından baktığımda arkamda birkaç arabanın sıralandığını gördüm. Arkamdaki sürücü ellerini sallıyor gibiydi.

Hay aksi. Hız göstergeme bir göz attığımda şu anda saatte yaklaşık on mil hızla gittiğimi gördüm. Duymaya başladığım öfkeli korna seslerinin kakofonisine bakılırsa bunun hız sınırı olduğundan şüpheliydim.

Beynim arabamın dağın yamacından aşağı yuvarlanıp bir aksiyon filmine yakışır şekilde alevler içinde kaldığı görüntülerle dolduğu için gözlerimi o beyaz çizgide tutmaya devam ederek camımı indirdim. Etrafımdan geçmelerini sağlamak için kolumu camdan dışarı doğru sallamaya başladım. Bunun bir adabı var mıydı? Hız sınırının kırk mil altında sürmemek gibi bariz bir hareketin yanı sıra.

Arkamdaki araba sonunda ipucunu anladı ve etrafımdan dolanarak yüksek sesle ve kaba bir şekilde korna çaldı.

"Pislik," diye mırıldandım. Arabaların geri kalanı liderlerini takip etti, kırılğan kornaları geceyi dolduruyordu.

Ve sonunda, sadece ben vardım.

Belki de bunu düşünmemiştim, çünkü artık endişelenmem gereken başka öfkeli sürücüler olmadığına göre, acı verici bir şekilde yalnız olduğumun her zamankinden daha fazla farkındaydım.

"Nasıl olacak anne? Onu bulduğumda," diye fısıldadım anneme, yatakta yanıma kıvrılmış, kucagında her gece olduğu gibi Harry Potter'ın bir kopyası duruyordu.

"O senin tüm hayallerini gerçekleştirecek bebeğim," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Kalbindeki tüm parçaları göreceksin ve ne bulursa bulsun onları kabul edecek."

"Kalbimde neden farklı parçalar var?" diye sordum, altı yaşındaki ben annemin söylediklerine çok şaşmıştım.

O büyülu sesiyle kıkırdadı ve ben de gözlerinde gördüğüm sevgiyi büyülenmiş bir şekilde izledim. Her anne bu kadar harika mıydı?

"Demek istediğim tatlım, onu bulduğunda kendini tamamlanmış hissedeceksin," dedi tatlı bir sesle, bir tutam saçımı gözlerimden çekerken.

"Babamla tanıştığında kendini tamamlanmış hissettin mi?" Ayı kadar büyük, her daim nane kokan bir adamın ve odanın içinde endişeyle volta atarken sürekli içtiği sigaraların bulanık anısı boğazımı düğümleyen bir hüznle sordum.

Annemin gözlerinde bir şey titredi ve değişti. Orada tanımadığım ama annemin bana her zamanki nazik bakışlarından çok farklı olduğu için küçük kalbimi rahatsız eden bir bakış vardı.

"Böyle olacağına söz veriyor musun?" Gözlerindeki o bakışın gitmesi ve ondan her zaman beklediğim güvenceyi bana vermesi için aniden çaresizce tükürdüm.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı, bakışlarındaki o ifade yavaşça kayboluyordu.

Harry, Ron ve Hermoine'in bundan sonra ne yapacaklarını duymaya hazır bir şekilde, annem öyle söylediği için geleceğin parlak olduğundan emin olarak yastıklarına geri yaslandım.

Annemin yalancı çıkması çok kötü oldu.

"Lanet olsun," diye bağırdım, siyah... ve tüylü bir şey farlarımın loş ışığında hızla ilerlerken şeritten çıktım ve beni gecenin bir yarısı lanet olası dağlarda vakit geçirmekle hiç işimin olmadığı geçmişe yaptığım yolculuktan uyandırdı.

"Bu da neydi böyle?" Daha da yavaşlayıp etrafıma bakmaya çalışırken fısıldadım.

Daha da büyük tüylü bir canavar aniden arabamın önüne fırladı ve bu sefer ona çarpmamak için direksiyonu çok fazla kırdım.

Arabam beyaz çizgiyi geçip setten aşağı uçarken çılgılık attım, korkulukları hiçbir yerde bulamadım. Çılgınca frene basarken birkaç metre gittim, arabamın dağlardan aşağı yuvarlandığı hayallerim bir anda gözlerimin önünde gerçek oldu.

Böyle mi bitti? Berbat bir hayat, hiçliğin ortasında bir dağdan aşağı düşerek sona erdi.

Sadece ben.

Çalılar ve küçük ağaçlar... fren gücümle birleşince arabamı yavaşlatmayı başardı ama önümdeki sık ormanın kenarındaki çam ağacı beni tamamen durdurmayı başardı. Ağaca çarptığımda bir çılgılık attım. Çarpmanın etkisiyle hava yastıkları direksiyon simidinden ve kapıdan fırlayarak beni ileri fırlattı. Ağaca çok hızlı çarpmamıştım ama hava yastıklarının gücü beni geriye doğru savurdu, boynum kırılarak geriye doğru kırıldı. Hava yastıkları derimi parçalayarak ön kollarımı yaktı ve havayı zehirli bir gaz bulutu doldurdu.

Çarpışmadan sonraki sessizlik uzun bir süre sağır ediciydi. Ama sonra adrenalinin damarlarıma çarpmasıyla yüksek bir uğultu kulaklarımı doldurdu. Öksürdüm,

yorgun bir şekilde havayı temizlemek için elimi sallamaya çalışıyordum, olanların büyüklüğü tenime yerleşiyordu.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. İnsan zihni gerçekten olağanüstü bir şeydi. Yani, benim şu anda olduğum gibi sayısız duyguyu aynı anda hissedebilmesi.

İnanılmaz.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdım önümdeki hava yastığına ve direksiyon simidine vururken

Ben.

Orada oturdukça başım ve boynum ağrımaya başlamıştı ve bir bakış Kollarıma baktığımda gerçekten de aptal hava yastıkları yüzünden yanık ve kesikler olduğunu gördüm.

"Direksiyona vurmayı bırakıp dikkatimi emniyet kemerimi açmaya verdiğimde, göğsümde hissettiğim acıya bakılırsa, ön camdan uçmamı kesinlikle engellemişti.

Küçük merhametler.

Emniyet kemeri başarılı bir şekilde söküldükten sonra, arabanın kapısına karşı mücadele ettim, hareket protesto eden kaslarıma acı veriyordu. *İşte bu yüzden haftalarca benzin istasyonu atıştırmalıkları ve fast food ile yaşamamalıyım*, diye düşündüm kendi kendime. *Kaslarım artık kollarımda gerçekten var olsaydı belki de araba kapısı gibi küçük bir şeyi açmak bu kadar zor olmazdı.*

Başarı! Arabanın kapısı nihayet açıldı ve ben de oturduğum yerden hemen dışarıda beni bekleyen çalıların ve kayaların üzerine düştüm. Görünüşe göre bacaklarım artık çalışmıyordu.

Etrafıma bakarken ürperdim. Her nasılsa ışıklarım hâlâ çalışıyordu ve etrafım ürkütücü bir şekilde aydınlanmıştı.

Tam önümde sık bir orman vardı. Ve hiçbir şey göremesem de... sanki bir şey beni izliyormuş gibi hissediyordum.

Tekrar titredim ve en iyisinin yola çıkmaya çalışıp yardım için birilerini işaretleyip işaretleyemeyeceğime bakmak olduğuna karar verdim. Gerçi bu muhtemelen burada ağaçların yanında kalmaktan daha kötüydü. Haberleri görmüştüm, otostop çekmeye çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum, özellikle de böyle ıssız bir yerde. Şansım yaver giderse, bir soyguncu ya da katil tarafından yakalanabilirdim... hatta Alistair tarafından. Ve gördüğüm o iki hayvandan bahsetmiyorum bile.

İnledim ve arabaya geri dönüp kapımdan aldığım küçük el fenerini aldım... tahmin ettiğiniz gibi... bir benzin istasyonundan ve sonra yola doğru topallayarak geri döndüm, sık bir setten aşağı düştüğüm için bu gerçekten zor bir görevdi. Kökler, kayalar ve yabani otlar da pek yardımcı olmadı. Ben bir yürüyüşçü değildim. Havayı bir uluma kapladığında yoldan sadece birkaç metre uzaktaydım. İzlerimde durdum. İçimdeki o şey

hatırlayabildiğim kadarıyla sesle birlikte canlandı. Bir zamanlar bir kurdun uluması ev anlamına gelirdi. Bir zamanlar ulumamın geceye sesleneceğine inanırdım. Annem bunun sonsuza dek hatırlayacağım bir an olacağına söz vermişti.

Bu da onun yalanlarından biriydi.

Bir zamanlar bir kurdun ulumasını memnuniyetle karşılamış olsam da, şu anda bu ses vahşi doğada olduğumu ve yenebileceğimi hatırlatıyordu. Burada hiç şekil değiştiren yoktu, Alistair dünya hâkimiyetini ya da her neyle ilgileniyorsa onu planlamaya çalışırken haritayı birçok kez görmüştüm. Bu da duyduğum ulumanın iyiye işaret olmadığı anlamına geliyordu.

Kahretsin, iç çektim. Gerçekten lanetlenmiştim. Planıma devam etmeye karar vererek nihayet yola çıktım ve bir sonraki arabada bir psikopat olmaması için dua ettim. Zaten onlardan payıma düşeni almıştım.

Bekledim.

Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Nasıl oluyordu da daha önce arabaları kıcımdan çekememiştim ve işte buradaydım, aslında arabaların kıcımda olmasını istiyordum ve hiçbir yerde görünmüyorlardı? Bir şekilde yanlış bir yola sapmış ve kimsenin gitmediği bir yola mı düşmüştüm? Gözlerimi kısarak yola baktım ve bakımsız görünüp görünmediğini anlamaya çalıştım. Sıra dışı bir tümsek fark etmemiştim.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Gece gökyüzüne bağurdım ve milyonuncu kezmiş gibi gelen bir küfür savurdum.

İçimi çekerek ve bu dağdan kendim inmek zorunda kalacağıma karar vererek karanlık yolda ilerlemeye başladım.

Yıldızların burada daha parlak olması gerekmiyor muydu? Lanet olası ay neredeydi?

Bir kayaya takıldım ve ellerimle kendimi zor tuttum. Elbette kendimi yakalamak, avuç içlerimin kaba asfalta sürtünmesi ve el fenerimi düşürmem anlamına geliyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadım, kendimi toparladım ve acı içimden geçerken ellerimi kendime yasladım.

Ve yine bir kurt uluması vardı.

Mükemmel.

Eminim kanlı avuçlarımın kokusu beni canlı canlı yiyecekti. Bu şimdiye kadarki en ironik ölüm şekli olmaz mıydı?

Homurdandım, histerik kahkahalar ağzımdan kusmakla tehdit ediyordu. Kesinlikle aklımı kaçıırıyordum.

Tam o sırada yolun karşısında bir şey kaydı ve kahkaha tehdidiyle donakaldım.

aniden gıcırdayarak durdu.

El fenerimi aldım ve yırtıcı bir hayvandan asla kaçmamanız gerektiğini bilmeme rağmen yolda koşmaya başladım.

Lanet arabalar neredeydi?

Arkamdan hiçbir şey bana saldırmadığında, kendime olan güvenim arttı ve bacaklarımın protesto çığlıkları atmasına rağmen daha hızlı koşmaya başladım.

Koştuğum ana yoldan ayrılan bir yol az ötede önüme çıktığında durdum. Tereddüt ettim ve gözlerimi kısarak ana yolun ilerisine bakmaya çalıştım. Bu yolda kalmalıydım, değil mi?

Ana yoldan aşağıya doğru koşan bir şeyin sesi benim için karar vermemi sağladı ve yoldan aşağıya doğru daldım ve otoyolun gittiği gibi yokuş yukarı değil, yokuş aşağı gittiğini hemen fark ettim. Bunun iyiye işaret olduğunu düşündüm.

Hızlı bir yürüyüş için yavaşladığımda tekrar iç çektim, çarpmanın etkileri ve son birkaç haftadır son derece kötü beslenmem beni zorluyordu. Eğer bir şey peşimde olduğu için tekrar koşmak zorunda kalırsam, muhtemelen bunu kabullenmek zorunda kalacaktım.

Lanet olsun şu Cool Ranch Doritos'a.

Burada hava buz gibiydi. Üzerimde market alışverişlerimden birinde bulduğum lekeli bir *I Love New Mexico* tişörtü vardı. Pembeydi, bu yüzden onu almam gerektiğini biliyordum. Alistair pembeden nefret ederdi, hatta gardırobumdan yasaklamıştı...

Onu her düşündüğümde kalbimin sıkışması sonsuza dek sürecek miydi? Birinden tüm varlığınızla nefret ederken, onsuz nefes alamıyormuş gibi hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Bir hıçkırığı bastırdım, onun için ağlamamaya kararlıydım.

"Bir daha asla," diye fısıldadım kendi kendime, dünyamı bir daha bir araya gelme umudu olmayan milyonlarca parçaya ayırmadan hemen önce bana nasıl baktığını hatırladığımda yüzü zihnimde belirirken bile.

Dört yüz yirminci acıma partimde o kadar kaybolmuştum ki, uzakta belirmeye başlayan ışıkları ve üzerinde kurda benzeyen bir sembolün kazınmış olduğu devasa ahşap tabelayı fark etmem biraz zaman aldı: "Amarok'a hoş geldiniz.

Amarok mu? Bu nasıl bir isim böyle? Ve bugün yola çıkmadan önce göz gezdirdiğim haritada bunu neden görmemiştim?

Daha hızlı gitmek için kendimi zorladım, medeniyete bu kadar yaklaşımdan çekiniyor olsam da ışıklar bana umut veriyordu. Seçtiğim yerler hiçliğin ortasındaydı. Serserilerin ve avarelerin geçtiği küçük hanlar ve moteller, kaçak bir kız için mükemmeldi. Alistair Four Seasons'ın büyük bir hayranıydı, bu yüzden seçtiğim yerler yine tespit edilmekten kaçınmak için mükemmeldi.

Gece boyunca başka bir uluma sesi duyuldu ve ben yanına gitmeye karar verdim.

İnsanlar ve umarım arabam için yardım almak, canlı canlı yenme ihtimalinden çok daha iyi bir sonuçtu.

Bir kurdun ısırığının nasıl bir his olduğunu zaten biliyordum ve bu tekrarlamak istediğim bir deneyim değildi...

T Yaklařtıķa binalar daha da b y y yordu ve bu büyüklükte bir kasabanın nasıl olup da haritamda yer almadıĝını tekrar merak ettim. Haritanın güncel olduĝundan oldukça emindim. Telefondaki bir GPS'in

daha yararlı olabilirdi, ama dilenciler seçici olamazdı.

Yardım bulabileceĝim bir bina aramaya çalıştım ama her yer gece için kapalı görünüyordu. Sonunda The Lair Inn adında bir yerin reklamını yapan bir tabela gördüm. Duvarlar, Grimm Kardeşler masallarındaki gibi arnavut kaldırımından yapılmıştı. Bir han için oldukça ıssız görünüyordu. Etrafta başka kimseyi göremedim. Sadece yakındaki bir nehirden gelen su şırlıtısı ve yaprakların hışırtısı geceyi dolduruyordu. Bir an için hayalet bir kasabaya mı düştüm diye düşünmeden edemedim. Ama hayalet kasabaların bozulmamış yolları ve bina ışıkları yoktu, bu yüzden bu olasılıĝı listeden  ıkarabileceĝimi tahmin ettim, deĝil mi?

Arkamdaki ormandan gelen hafif bir  ıĝlık sesi esintiye karıştı.

Bunu gerçekten duymuş muydum, yoksa bir hayvan  ıĝlıĝı mıydı?

Kalbim boĝazıma d ĝ mlenmiř bir halde arkamı döndüm ve inanılmaz karanlıĝa baktım, hiçbir şey göremiyordum. Bu, hayal gücümün gölgelerde beliren kurtları, saldırıp beni öldürmek üzere olduklarını hayal etmesini engellemedi. Kurt deĝiřtiren biri olmam vahşi kurtların bana saldırmasını engellemedi.

Bugün berbat bir gündü ve ben de hayatımdaki pisliklerden payıma düşeni almıştım. Ancak şu anda içinde bulunduĝum durumun ne kadar berbat olduĝunu gösteren listeye ölümü eklemek için fazla ileri gitmiştim.

Geriye döndüm ve hana doĝru son birkaç adımı hızla attım, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Tam o anda birinin beni izlediĝi hissine kapıldıĝım için panik g   s m de alevlendi. Kemerli aħřap kapının üzerinden sarkan ıřıĝa daldım ve sırtımı binaya döndüm. Bir yanım hemen arkamda bir şey olmasını bekliyordu ama orada

hiçbir şey yoktu. Sadece tahta bankların ve masaların olduğu bir çimenlik. Yine de kalbim çok hızlı atıyordu.

Kendini *toparla*, diye emrettim kendime.

Arabamla kaza yapmam yeterince kötüydü, şimdi de ıssız bir yerde mahsur kalmıştım. Ama paniğin beni alt etmesine izin veremezdim.

Hangi cehennemdeyim ben?

Nereye varmış olursam olayım, Alistair'in beni hemen bulacağından şüpheliydim ve umutsuzca sıcak bir yatak arzuluyordum. Karanlık ormandan ve izlendiğim hissinden uzak olmak için her şeyi yapardım.

Bir dakika daha beklemeden döndüm ve hanın kapısını iterek açtım. Mentешeler gıcırdayarak girişimi haber verdi. Beni karşılayacak bir seyirci yoktu. Ana bar alanı boştu.

Müzik yok.

Ateş yanmıyor.

İlk başta sadece ürkütücü bir sessizlik.

Derin bir nefes aldım, sanki tüm oda Lysol'e batırılmış gibi güçlü bir limon kokusunu içime çektim. İlk defa benim olması gereken yeteneklerimin özlemini çekiyordum. Tüm odayı koklayabilir, her yeri net bir şekilde görebilirdim. Bir kurt için duyguların net kokuları vardı. Bunu asla ilk elden deneyimleyemeyecek olmam çok kötüydü.

Tam o sırada biri boğazını temizledi ve odada yalnız olmadığımı fark ederek sıçradım. Başımı çevirdiğimde uzun ahşap bir tezgâhın arkasında duran orta yaşlı bir adam gördüm. Birbirimize baktık ve beni incelerken başını eğdi. Burun deliklerinin birkaç kez açıldığını gördüm, sanki beni koklamaya çalışıyordu.

Bu garipti.

Düşüncelerim bir mikrosaniye içinde bir düzine yöne uçtu. Bana zarar verir miydi? Bu düşünce zihnimde dönüp dururken bile bunun çılgınca olduğunu biliyordum. Her erkek psikopat değildi. Ama elimde değildi.

Birkaç adım geri gittim, kaçacak bir yerim olmamasına rağmen ilk içgüdüm bir kaçış yolu bulmaktı. Buraya gelmekle korkunç bir hata yaptığım düşüncesiyle tüylerim diken diken oldu.

"Gitsem iyi olacak. Üzgünüm-"

"Sıcak bir içeceği, belki de yiyecek bir şeylere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi adam, sesinde bir belirsizlik vardı. Bakışları omzumun üzerinden dışarıdaki geceye kaydı, sanki ormanda kalanlardan da korkuyordu. Dikkati kollarımın üzerinde gezindi ve hava yastıklarından kaynaklanan yanıkların kızarıklığını gördü.

Dışarıdan gelen esinti saçlarımın arasından geçip vücuduma dolanırken önce hareket etmedim. Ani bir soğukla titredim.

"Şehre yeni mi geldiniz?"

Daha yakından baktığımda, gözlerinde annemin bakışlarına benzer bir yumuşaklık olduğunu gördüm. Bu, bu adama karşı güven sorunu için iyiye işaret değildi.

"Gece geç saatlerde bu ormanda dolaşmamak en iyisi. Tehlikeli bir yer olabilir."

Arkasındaki raflardan uzun bir bardak almak için döndü, sanki tamamen kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi kasıtlı olarak kayıtsız davranıyordu.

Oraya tek başıma dönmek istemiyordum. Hele ki bir şeyin beni takip ettiğinden eminken.

En azından nerede olduğunu ve gece nerede kalacağını öğrenmek için onu ani bir hareket için yakından izlemeye devam ederken bir süre kalmaya karar verdim.

Kapıyı kapatıp esintiyi kestim ve arka duvara yaslanmış uzun bara doğru yürüyüp odayı inceledim. Küçük yuvarlak masa ve sandalyeler odanın yarısını kaplıyor, yan duvarı şarap fiçileri süslüyor, diğer duvarı ise gölgeler içinde duran devasa bir taş şömine süslüyordu. En solumda kapalı bir kapı, barın arkasında da başka bir kapı vardı.

Küçük ayı ve dağ aslanı oymalarıyla süslü ahşap avizeler tepemde titriyordu. Mekânda bir tuhaflik ve aynı zamanda ne olduğunu anlayamadığım bir gariplik vardı. Oldukça geç bir saatti, bu yüzden etrafta neden hiç misafir olmadığını açıkladığını tahmin ettim, ama yine de... garip hissettirdi.

"Ana yolun hemen dışında bir kaza geçirdim," diye itiraf ettim ve yuvarlak bir tabureye oturdum.

"Buraya kadar karanlıkta mı yürüdün? Yaralı mısın?" diye sordu bana doğru dönüp bardağını buzla doldururken.

"Sadece biraz su lütfen," diye sordum, uzun yürüyüşten dolayı kavrulmuştum. "Sanırım iyiyim, ama epey uzun bir yürüyüş oldu."

Etrafımızdaki ahşap duvarları güzel orman manzaralarının fotoğrafları süslüyordu. El fenerini hâlâ elimde tuttuğumu fark ederek taburenin yanına bıraktım, tam o sırada önümdeki barın üzerine soğuk bir bardak su düştü.

"Teşekkür ederim." Beklemedim ve saniyeler içinde hepsini içtim, soğuk su boğazımdan aşağı hızla aktı. Sonra kafamı kaldırıp adama baktım. İlk düşündüğümünden daha yaşlıydı, gümüşü kısa saçları ve delici siyah gözleri vardı. Kısa gülümsemesi kulaklarını hafifçe dışa doğru çekti ve ona neredeyse ulaşılabilir bir his verdi. O

İnce yapılıydı ve giydiği kareli, kısa kollu bluz üzerinde bolca duruyordu.

"Ben Jim ve Lair'i eşim Carrie ile birlikte işletiyorum. Bu gece erken yattı, sabah vardiyasını o alıyor." Barın karşısından öne doğru eğildi ve dirseklerini tezgâha dayadı, gözlerinin köşelerindeki derin çizgileri, gür kaşlarındaki beyaz telleri, bakışlarındaki görmeye alışık olmadığım samimiyet titreşimini görebileceğim kadar yakındı.

Uzun zamandır kimse bana dostça davranmamıştı... Nelly dışında.

Onu düşünemiyordum.

"İsterseniz bu gece için üst kattaki odalardan birini tutabilirsiniz. Bu bölgeye fazla turist gelmiyor, o yüzden mutfak kapalı olduğu için size sadece ızgara peynirli sandviç ikram edebilirim. Ben onu hazırlarken siz de bana ana yolda nerede bozulduğunuzu söyleyin ki yarın sizi tekrar yola çıkarabilelim."

Bir an için direksiyonun arkasında ağaca çarpmak üzereydim.

Bang.

Derimin içinde ürperdim.

Bu görüntüyü zihnimden silkeledim ve barın arkasındaki kapıyı iterek açan ve küçük bir mutfağa giren Jim'e odaklandım. Kapıyı açık bırakmıştı, böylece onu doğrudan görebiliyordum, takdir ettiğim bir hareketti bu. Sıcak bir yatak kulağa mükemmel geliyordu ama güvenli miydi? Başka seçeneğim var mıydı?

Her zaman bir seçeneğin vardır. Nelly'nin sesi kulaklarımda yankılandı. Alistair'in sürüsündeki en büyük dişiydi ve beni gerçekten önemseyen tek kişiydi. Kimse bize bakmazken her zaman küçük bilgelik sözleri söylerdi, Alistair'den ayrılmayı denemem gerektiğini söylemek de buna dahildi... ve sonra bunu gerçekleştirmeme yardım etti.

Ekmek dilimlerini yağlayan, peynir ekleyen ve ızgaraya yerleştiren Jim'e bakarak, "Bu kasabaya girerken sapaktan çok uzak olmayan bir yerde bir ağaca çarptım. Ama dışarıda kimse yoktu. İlk başta terk edilmiş bir kasabaya rastladığımı sandım." Gülümseme çabam kullanılmadığı için orantısız çıktı ama neyse ki bana doğru bakmıyordu.

"Amarok'tasın canım. Herkesin hoş karşılandığı ve işinizin size ait olduğu bir yer. Çoğu insan kendi içine kapanıktır ve dediğim gibi, geceleri orman güvenli değildir." Mutfaktan çıktı ve içinde kızarmış peynirli sandviç olan tabağı önüme koydu, ardından arkasındaki lavaboda bardakları silmeye devam etti.

Sandviçi aldım ve ısırdım, ne kadar acıkmış olduğumu düşünerek koltuğuma gömüldüm, onun sözleri aklımdan geçiyordu. İnsanların kendi işlerine baktığı bir kasaba mı? Bu fikir ilgimi çekti. Beraberinde daha önce hissetmediğim bir sakinlik geldi.

haftalar, aylar, yıllar içinde.

Ama hiçbir şeyin ilk görüldüğü gibi olmadığını da zor yoldan öğrenmişim.

Çok geçmeden yemeğimi bitirdim ve Jim bana üst kattaki yatak odamı gösterdi. Az konuşan bir adamdı ve kapıyı kapattığında kendimi içeri kilitledim.

Çiçekli battaniyesi olan bir yatak, şifonyer, masa ve pencere kenarında sandalyeler. Sade bir yerdi. Alistair'in evinde yattığım lüks çarşaflardan çok farklıydı.

Mükemmeldi.

Aceleyle odaya geçtim ve beyaz perdeleri kapattım. Kıyafetlerimin olduğu çantam arabada kalmıştı ama şimdilik yatağa dalmak ve günü unutmak istiyordum.

İç çamaşırlarıma kadar soyundum, ana ışıkları kapattım ve soğuk battaniyelerin altına girdim. Kendi üzerime kıvrıldım ve tüm düşüncelerimi bir kenara iterek gözlerimi kapattım... yalnızlığın ağır yükü dışında her şey kalmıştı. Yastığa daha da gömüldüm ve lavantanın sakinleştirici kokusuyla taze ve temiz kokuyu içime çektim.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve onları battaniyemle sildim, Alistair için göğsümde hissettiğim acının ne kadar süre sonra dineceğini merak ediyordum.

Kader arkadaşını unutmak ne kadar sürerdi? Yatakta yuvarlanırken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Ona karşı nefretten başka bir şey hissetmediğim için kendimden nefret ediyordum. Bedenimin onu bu kadar arzulamasından nefret ediyordum.

Sonunda ondan kaçmamın bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum. Kendimden nefret ettim.

Ağır ağır nefes alarak kendimi daha sıkı bir topun içine soktum, bir kez daha gerçekten lanetlendiğim hissinden kurtulamadım.

BİR YERE GITMEM GEREKIYORDU. Şimdi. Aciliyet beni harekete geçmeye itti. Tek sorun nereye gitmem gerektiğini hatırlayamamamdı. Unutmuştum.

Yüksek çam ağaçları etrafımı sarmıştı, dalları sıktı, havaya keskin bir koku yayıldı ve bulutlar tepemde toplanarak gölgeleri kararttı. Kollarımdaki ürpertiye ovuşturdu, tanıdık bir şey var mı diye her yöne baktım.

Ani, delici bir uluma ormanın içinde çınladı.

Olduğum yerde hızla döndüm, yapraklar ayaklarımdın altında çatırdıyor, dünya hızla kararıyor gibi görünüyordu.

*Nereye gitmem gerekiyordu? Hatırla, hatırla, hatırla.
Uluma tekrar geldi ve sesin keskinliği karşısında irkildim. Kurtlar.
Uzaktaki iki ağacın arasında aniden sarı bir parıltı parladı, bir yansıma gibiydi
ama gözlerdi.*

Kurt gözleri.

Korku göğsümü yırttı.

*Geri çekildim, geriye doğru adım attım, bakışlarımı yırtıcıdan hiç
ayırmadım. Beni izledi... bekledi. Saldırmadan önce yaptıkları şey
buydu.*

*Tıpkı Alistair gibi. Beni sınamış, evimizin kapısını açık bırakmış, bana kaçma
şansı vermişti. Bu hatayı sadece bir kez yaptım... Öğrenmem gereken tek şey
buydu.*

-Beni izledi. Kırık kaburgalar ve kırık bir kalça benim dersimdi.

*Kulakları tırmalayan uluma tekrar duyulduğunda kalbim hızla çarpmaya
başladı ve gölgelerin arasından, en karanlık gecenin renginde bir kurt, dişlerini
göstermiş, gözlerinde ölümle bana doğru hamle yaptı.*

Nefesim kesildi ve yatakta doğruldum, ter içinde kalmıştım, saçlarım yüzümün kenarlarına yapışmıştı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Battaniyeyi kavradım, hızlı ve sığ nefesler alarak kâbustan kurtulmaya çalıştım. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızla odaya baktım.

Haftalardır kaçıyordum ve şimdiye kadar Alistair'le ilgili bir rüya görmemiştim. Sadece bu kasabayla ilgili bir önsezi olmaması için dua ettim.

Sakinleşmek için acele etmeden sonunda bacaklarımı battaniyenin altından çıkardım ve ayağa kalktım. Perdenin kenarlarında belli belirsiz bir ışık parlıyordu ve odanın öbür ucuna, perdenin arkasından bakabileceğim bir yere doğru aceleyle ilerledim.

Sabah ışığı uzaktaki ormanı ıslatıyordu ve aşağıda, güneşin altında bir mücevher sandığı gibi parıldayan en görkemli nehir uzanıyordu. Kıyı boyunca, en az bir düzine kulübe benzeri evle birlikte, beyaz çiçeklerle bezenmiş yeşil bir çayır uzanıyordu. Nehrin ilerisinde, arabaların geçmesi için yapılmış bir köprü gördüm ve birdenbire, dün gece tesadüfen girdiğim hayalet kasaba o kadar güzel bir manzaraya dönüşmüştü ki, bunu uyduramazdım. Kaçmak isteyen herkes için mükemmeldi. Belki de dün gece bana korna çalan tüm o arabaların aceleyle geldiği yer burasıydı.

Buradan araba görebildiğimden değil.

Odamın dışından da ses gelmiyordu. Bu kasabanın bu kadar sessiz görünmesi garipti.

Almam gereken bir araba olduğunu hatırladığımda bu kısa düşünce aklımdan geçti. Ne kadar kötü hasar gördüğünü görmekten zaten korkuyordum. Yerden kıyafetlerimi aldım ve duşa girdim.

Burayı bulmamda şans bir kez olsun benden yana mı olmuştu? Zorlamak istemedim.

Sıcak su spreyinin altında gözlerimi kapattım ve kendimi yarı normal hissetmeye başladım. Yollarda olduğum ve birçok geceyi arabamda uyuyarak geçirdiğim düşünülürse bu çok şey ifade ediyordu. Bu bir lükstü. Zamanı vücudumu küçük otel sabunuyla ovma için kullandım ve ardından saçımı otel şampuanıyla köpürttüm. Elma kokuluydu ve sıcak bir duşun ne kadar iyi hissettirebileceğini neredeyse unutarak gülümsedim.

Kuruduktan ve eski kıyafetlerimi giydikten sonra saçlarımdaki karışıklığı gidermek için parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Hatta verilen küçük diş macunu tüpünü ve diş fırçasını da kullandım.

Odamdan dışarı çıktığımda kendimi yepyeni hissediyordum... üzerimdeki bir günlük yıpranmış, kir, ter ve dün geceki maceradan kalma biraz da kanla kaplı giysileri saymazsanız.

Seslerin uğultusunun aniden bana ulaştığı alt kata yöneldim ve anında ilk tepkim duraklamak, geri çekilmek oldu. Bedenim karşı çıktı ve merdivenlerden geri çekildim.

Arabamı bir şekilde tamir ettirip oradan ayrılmak zorundaydım. Ülke içinde ne kadar çok hareket edersem o kadar güvende olurum. Alistair ve benim aramdaki mesafe çözümdü.

Nelly bana *bir yerde asla uzun süre durma* demişti. *Devam edersen seni takip edemez.*

Jim aniden köşeyi dönerek merdivenlerden yukarı çıktı ve ben kaskatı kesildim.

Durdu, gülümsüyordu ve başının arkasına vuran güneş ışığı ona bir hale veriyordu. Bir an için bana bir meleği hatırlattı. Belki de öyleydi, çünkü dün gece ödmeden bahsetmeden bana rahat bir uyku ve yemek teklif etti. En azından henüz değil... O kısmı hâlâ çözmem gerekiyordu.

"Günaydın. Açsan Carrie kahvaltısını yeni bitirdi," dedi cıvıl cıvıl, ama gözlerinin arkasında bir şey dans ediyordu, bana baktığında bir belirsizlik vardı, tıpkı dün geceki gibi, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

"Teşekkür ederim. Yakında yakandan düşeceğim." Onu ana bar alanına kadar takip ettim. Mekân yine boştu. Jim beni güneşin bir fener gibi aydınlattığı pencerenin hemen yanındaki uzak masaya götürdü.

"Yemeği getireyim. Kahve, çay ya da meyve suyu?"

"Kahve harika olur." Hızla geri dönmesini izledim, hafifçe topalladığını fark ettim ve tek düşünebildiğim belki de fazla güvendiğim, daha önce sıvışmam gerektiği idi, ama sonra ne olacaktı? Arabamın yarısı hâlâ bağlıydı.

bir ağaca.

İçimi çektim.

Jim elinde siyah bir tepsiyle yeniden ortaya çıktığında daha düşüncemi bitirmemiştim. Önüme koydu. Yumurta, pastırma, sosis. Bir kase meyve ve yoğurt. Kızarmış ekmek ve tereyağı. Midem bana ihanet etti ve guruldadı. Ayrıldığımdan beri böyle yememiştim.

"Carrie ne seveceğinizden emin değildi. Lojmanımızı kullanmayalı uzun zaman oldu."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, çünkü daha önce çok az insan bana bu kadar nazik davranmıştı... yani karşılığında bir şey istemeden. Bu da beni onun da bir şeyler beklediği konusunda endişelendirdi.

"Pekala, kazmaya başla," diye ısrar etti.

"Teşekkür ederim." Tostu yağladım ve yemeye başladım. Jim k a r ş ı m a oturdu, o sırada mutfaktan karısı olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir kadın çıktı.

Belden aşağısı biraz daha dolgun olan bu kadın, kıvrımlarını mükemmel bir şekilde çerçeveleyen, dışarıdaki çayırın renginde bir elbise giymişti. Kısa saçları ve iri, yuvarlak, yeşil gözleri vardı ve onun yanında kendimi hemen rahat hissettim.

"Merhaba canım, ben Carrie." Hemen yanıma geldi ve bana yarım bir sarılma yaptı. Hafif bir clementine kokusu beni sardı ve sürdüğü güçlü narenciye parfümünden dolayı hapşırma ihtiyacımı kendime sakladım.

"Jim bana şehir dışından geldiğini söyledi." Kocasının yanına oturdu ve ellerini karnının üzerine koyarak gülümsedi. "O zaman bir süre bizimle mi kalacaksın?"

Ağız dolusu çırpılmış yumurtayı yuttum. "Her şey arabama bağlı-"

Jim, "Yerel tamircimizdeki çocuklar bu sabah arabayı kasabaya çektiler," diye açıkladı.

"Öyle mi?" Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. Başını salladı.

"Elbette. Jim onlara tembel kışlarını kaldırıp getirmelerini söyledikten sonra." Carrie bana gülümsedi... Bana kısmen annemi hatırlatıyordu. Gözlerindeki şefkat, ilgi, sözlerindeki yumuşaklık... ama bu onu güvenli yapmıyordu, değil mi?

"Nerede o?" Çatalımı indirdim.

"Ana yolun sonunda, tabelayı kaçıramazsınız. Dentworks. Muhtemelen üzerinde çalışmaya başlamışlardır."

"Oh." Ses dudaklarımdan döküldü.

"Bir sorun mu var?" Carrie sordu.

"Sadece..." Dudaklarımı yaladım. "Arabanın p a r a s ı n ı ödeyecek kadar param yok. Ya da senin cömertliğın için." Bakışlarımı indirirken, dün gece Jim'e böyle bir şey söylemediğim için yanaklarım utançtan yanıyordu. Yirmi dolarım vardı ve bu beni çok uzağa götürmeyecekti.

"Tehlikede misin?" Carrie sessizce sordu ve masanın üzerinden uzanarak elini koluma koydu. Bu şefkat gözlerimi yaşarttı, buraya geldiğimden beri yaşadığım bir sorundu bu ama gözlerimi kırıştıtararak onları uzaklaştırdım.

Kapıya doğru baktım, gitmenin daha kolay olabileceğini düşündüm. Kendim hakkında konuşmak istemiyordum ve kesinlikle Jim ve Carrie ile konuşmak istemiyordum. İnsanlar kurt hiyerarşisinin barbarca yöntemlerini, dişilerin nasıl sahip olunması gereken nesneler olduğunu, Alistair'in beni aramayı bırakacağından nasıl şüphe ettiğimi ve kaçmaya devam etmem gerektiğini anlamayacaklardı.

Carrie gözlerime bakarak yanıtlımı bekledi, yeşil bakışlarında sabırlı bir ifade vardı.

"Evden çok hızlı ayrıldım." Onlara baktım ama beni soru yağmuruna tutmadılar. Bana sadece sempati ile baktılar. İstemediğim bir şeydi ama sürekli yargılamaktansa bunu takdir ediyordum. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir tepkiyle ne yapacağımın emin değildim. Son birkaç yılımı kurallara uymaktan ve yetersiz kalmaktan başka bir şey yapmadan geçirmiştim, bu yüzden bu... bu ferahlatıcıydı.

"Dün geceki konaklamanız ve yemekleriniz bizden. Ama ne yazık ki arabanızı ücretsiz tamir edeceklerinden emin değilim," diye ekledi Jim.

Onun sözleriyle yeniden bir duygu seline kapıldım. Nezaket kavramı bana yabancıydı ve bununla ne yapacağımı neredeyse bilmiyordum. Boğazımı temizledim ve sinir bozucu gözyaşlarımı bir kez daha ittim.

"Yaptığın şey beklediğimden çok daha fazlası. Bir şekilde sana borcumu ödemenin bir yolunu bulacağım."

Cevap olarak sadece sıcak bir şekilde gülümsediler. Ben de gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımda yanlış bir his vardı. Son birkaç yıldır pek gülümsememişim.

"Bu arada ben Rune."

Hanının kapısı aniden açıldı ve kapının gıcırdayan menteşeleri karşısında başımı kaldırdım.

On sekiz ya da on dokuz yaşlarında genç bir adam içeri girdi, yerde tepinerek tezgâhın arkasında durdu. Kısa siyah saçları dağınık bir şekilde duruyordu ve yanları kısa kesilmişti. Kot pantolonunun dizlerinde yırtıklar vardı ve tişörtü o kadar kısaydı ki göbeğini açıkta bırakıyordu. Votka şişesine benzeyen bir şeyden kendine bir içki doldurmaya başladı, sonra bir tane daha doldurmadan önce tek seferde içti.

"O zaman bu benim kararım." Jim içini çekti ve ayağa kalkıp adamın yanına gitti. "Ne oldu Daniel?" Şişeyi adamın elinden aldı.

"Beni evden kovdu, sorun da bu zaten. Kanı bulduktan sonra beni evden kovdu," diye bağırdı, ama Jim onu dirseğinden tutup mutfığa sürükledi ve hızla dışarı çıkardı.

Kan mı?

"Dinle Rune," diye mırıldandı Carrie, dikkatimi çekerek. "Paraya ihtiyacın varsa, yerel lokanta biraz yardım arıyor. Arabanın tamir masraflarını karşılayacak kadar para biriktirmen çok uzun sürmez."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Hayır, burada o kadar uzun kalamam." Koltuğa çöktüm, alternatif seçeneklerin de ayaklarımın dibinde olmadığını fark ettim. Sonra geri döndüm, bu kasabanın ne kadar izole olduğunu, handa pek fazla turist kalmadığını ve belki de burada bir hafta kadar kalmanın o kadar da kötü bir şey olmayacağını hatırladım. Küçük bir iş bulmak, çok ihtiyacım olan parayı kazanmak anlamına geliyordu. O zaman gidebilirdim.

"Belki de haklısın," diye cevap verdim sonunda. "Burada kalmaya devam edebilsem sana ödeme de yapabilirim."

"Elbette. Şimdi, kıyamet kopmadan önce gidip diğer ikisine katılsam iyi olacak." Güldü ve ben bunun gergin bir tepki mi yoksa bir şaka mı olduğunu anlayamadım.

Kahvaltımı bitirdim ve ayağa kalktım. Üçü mutfakta kaldı ve sesleri yükselmeye devam edince hızlıca dışarı çıktım.

Her şey beni zıplatırken ve Alistair'in bir köşeden çıktığını hayal etmeye devam ederken şehirde kalma düşüncesi sakın bir şekilde nefes almamı kolaylaştırmadı.

Dışarıdaki aydınlığa karşı gözlerimi kırıştırdım ve nehre ve nehrin ötesindeki diğer tarafa baktım. Yaşlı bir kadın kapısının önünde durmuş, hayalet görmüş gibi bana bakarken, bir adam kulübelerin elli metre ötesindeki ormanın kenarına doğru yürüyordu. Her şeye rağmen burada insanların yaşadığını tahmin ediyordum.

İlgiden tüylerim diken diken olmuş bir halde bakışlarımı kadından çektim ve hızla hanın içinde dolaşmaya başladım.

Uzaktan nehre doğru kıvrılan bir ana yola çıktım. Arnavut kaldırımında her türden dükkânın önü sıralanmıştı. Burası eski bir peri masalı havası taşıyordu. Ekmekten giysiye ve yerel bir bakkala kadar çeşitli ürünlerin sergilendiği büyük pencereli eski sazdan binalar, kendimi çoktan unutulmuş tarihi bir kasabaya geri dönmüş gibi hissetmeme neden oldu. Solumda nehir uzanıyordu, sağımda ise arka planda tepeleri karla boyanmış devasa dağlar yükseliyordu.

Alp Dağları'ndaki küçük bir kasabanın kartpostalında yürüyordum... bu kasabayı tanımlamanın en iyi yolu buydu.

Etrafta kimse olmadığı için sabahın çok erken olduğunu düşündüm, ki bu benim için sorun değildi. Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi bakılmamayı tercih ederdim. Çenemi öne eğdim ve yolda yürümeye başladım. Sokakta hiç araba olmadığını fark ettim,

Buraya çok fazla insan gelmiyor mu diye merak ettim.

Belki de buraya turistlerin geldiği varsayımım yanlıştı. Yine de buranın bu kadar güzel ve huzurlu görünmesi beni şaşırttı.

İçinde kızıl saçlı bir kadının yerleri süpürdüğü bir kuaför salonunun önünden geçtim ve salonun camındaki yansımama bakarken dalgınca saçlarıma dokundum. En son ne zaman saçıma bir şey yapmıştım ki?

Kilit altında büyüdüm, Alistair ya da onun pisliklerinden biri her yere benimle geldi ve izlendiğinizde, herhangi bir yanlış hareketin yansımaları olduğunu bildiğinizde, dışarı çıkmaktan nefret etmeye başladınız.

Derin bir nefes alarak kendime kaçtığımı ve bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağımı hatırlattım.

Yolun kıvrımını takip ederken genç bir çiftin bana doğru yürüdüğünü fark ettim. El ele tutuşmuyorlardı ama yürüdükleri yakınlık her şeyi anlatıyordu. Kadın çok güzeldi. Omuzlarına dökülen simsiyah saçları vardı ve sanki dünyada hiçbir şeyle kıyaslanamazmış gibi sürekli adama bakıyordu.

Böylesine bir bağlılığı görmek göğsümde bir sızı yarattı ve bana yöneltilen bu hayranlığı asla deneyimleyemeyeceğim için içimi kıskançlık kapladı. Alistair bana böyle bakmalıydı. Ben de ona böyle bakmıştım.

Onun üzerinde yükselen adama baktım ve adımlarım duraksadı. Büyüleyiciydi. Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı adamdı.

Saçları onunki kadar siyahtı. Tepede daha uzun, kenarlarda ve arkada daha kısa kesilmişti. Bakışlarım güçlü çene hattında, kalın kaşlarında... dolgun dudaklarında dans etti.

İçim daraldı. Az önceki sızı şimdi büyük bir şimşek fırtınası gibi içime çökmüştü. İkiisi birlikte mükemmel görünüyorlardı. Onları da barındıran bir dünyada nasıl olur da benim gibi insanlar olabilirdi?

Onu içime çekmeye devam ettim. Geniş omuzlar, dar bir bele kadar inen sağlam bir vücut ve koyu mavi Levis'in içinde sandığa benzeyen kalçalar... Adam yapılı ve korkutucuydu. Ve gerçek hayatta gördüğüm biri değildi... Ona benzeyen erkekler hayal ürünü ve dergilerdeydi.

Yüzünü bana döndü ve birden nefesim kesildi. Kendi adımları unuttum.

Derin, büyüleyici yeşil gözleri bana doğru sertleşti. Bakışlarına bu kadar kapılmamalıydım ama dikkatimi bu kadar kolay çekmelerinde beni hayrete düşüren bir şey vardı.

Daha önce kimse bana bunu

yapmamıştı. Hiç kimse.

Hayır. Bir. O da kimdi?

Sanki beni görmek hiç de hoş bir şey değilmiş gibi üst dudağı kıvrıldı. Beni geçtiler, yoldan çekilmediler ama beni kaldırımdan yola çıkmaya zorladılar.

O bana pis bir bakış fırlatıp hırlarken, güzel kadın sadece ona bakıyordu.

Ne oluyor lan?

Olduğum yerde donup kaldım ve dönüp onların mağazalardan birinde kayboluşunu izledim.

Bu az önce mi oldu?

Gerçekten bana hırlamış mıydı?

Ne pislik ama.

Tepkisiyle ilgili her şey bana değerli kasabasına yeni gelenlerden hoşlanmadığını söylüyordu. Yoksa neden biri bir yabancıya bu şekilde davransın ki? Tamamen deli değilse, ki bu doğru olabilir.

Ve şimdi bir anlığına onun muhteşem bir Adonis olduğunu düşündüğüm için kendimi azarlıyordum.

Bu düşünceyi inkâr edemeyeceğimi bildiğim için dişlerimi sıktım ama bu beni daha da öfkeliendirdi. Eminim kadınların ona yaltaklanmasına o kadar alışmıştı ki, onlara bok gibi davranabiliyordu. Güzel olanlar her zaman pislikti, bunu bilmiyordum mu?

Derin bir nefes aldım, güzel yüzlü bir yabancı için neden bu kadar heyecanlandığımı merak ediyordum. Muhtemelen onu bir daha görmeyecektim bile.

Nefeslerim hızlandı ve onları aklımdan çıkarmaya kararlı bir şekilde hızlı adımlarla onların gittiği yönün tersine doğru yürüdüm.

Yolun karşısındaki Dentworks tabelası görüldüğünde, o anki ruh halimin değişmesi sadece birkaç saniye sürdü. Şanslıysam araba kolay bir şekilde tamir edilebilirdi, belki nazik davranıp benden ücret almazlardı ve sonra yoluma devam edebilirdim.

Yolu kontrol ettim ve açık duran otomobil garajına doğru hızla karşıya geçtim.

İşte o zaman güneş ışığının altında parıltıyan mavi sedanımı fark ettim, ama yaklaştıkça verilen hasarın ciddiyetini daha iyi anladım. Arabanın ön tarafı ağaca çarptığım yerden tamamen ezilmişti. Hatırladığımla karşılaştırdığımda enkazın ne kadar kötü olduğunu görüp ürperdim. Ama karanlıktı. Şimdi eğrilmiş ve bükülmüş metale baktığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Arabanın bu haliyle sürülebilir olmasına imkân yoktu.

Siktir!

Arkamda betona çarpan bir ayak sesi duydum.

"Bu senin araban mı?" diye sordu bir ses ve ben de dönüp yağ lekeli tulumlar giymiş bir adamla karşılaştım. Kısa saçlı, hafif kıvrıcık, elleri cebinde duruyordu.

umursamazca. Arabamın enkazı orada dururken ona odaklanmakta zorlanıyordum. Bunu ödemek için lokantada ne kadar çalışmam gerekecekti? Tabii işe girebilirsem.

Arabamı halledene kadar burada kapana kısılmıştım. "Bayan?"

Adama tekrar baktım ve cevap vermeyi tamamen unuttuğumu fark ettim. "Evet, bu benim arabam. Tamiri ne kadara mal olacak?"

Alt dudağımı çiğneyerek haberin arabadaki hasar kadar ağır olmaması için dua ettim.

"Üzgünüm hanımefendi, ama buraya daha yeni getirdik, o yüzden belki patron geldiğinde tekrar gelip ne zaman sığdırabileceğine bakabiliriz."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Ama bir tahminde bulunman gerekirse. Böyle bir düzeltme ne kadara mal olur?"

Omuz silkti ve bir elini ağzına götürerek arkamdaki dağınıklığa baktı. "Motordaki iç hasarı görmeden bir şey söylemek mümkün değil ama muhtemelen binlerce dolar tutacaktır."

"Binlerce mi?" Dizlerimin bağı çözüldü. Bu paraya ikinci el bir araba da alabilirdim.

"Dediğim gibi, parçalara ayırana kadar bilemeyiz." O garaja doğru yürümeye başladı, ben ise arabamı ne hale getirdiğime bakıyordum.

Çok fena ağlamak istedim. Haftalardır dikkatliydim, sonra yolun karşısına fırlayan lanet bir hayvan her şeyi mahvetti.

Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım ama tek başardığım oksijende boğulmak oldu.

Sonra çantamın hâlâ arabada olduğunu hatırladım ve arka kapıya yaklaşıp açtım. Orada durmuş beni bekliyordu. Uzandım ve yarısı yenmiş Doritos poşetim ve bir şişe suyumla birlikte onu aldım.

Beni bu duruma soktuğu için arabama ters ters baktım. Benim hatam olduğu için bu çok saçmaydı. Oflaya puflaya garaj yolundan aşağı yürüdüm, lokantayı bulup iş başvurusu yapmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Daha şık bir şeyler giymek için otele döndüm, pek fazla seçeneğim yoktu.

On beş dakika sonra, beni yan taraftaki giriş kapısına yönlendiren geniş, etrafı saran bir penceresi olan eski bir bina olan Moonstruck Diner'ın önünde durdum. Meşgul görünmüyordu.

Kapıyı itip içeri girdiğimde bir zil çaldı. Kabinler pencerenin önünde sıralanırken, daha küçük siyah beyaz sandalyeler ve masalar ana alana yayılmıştı. Sipariş barı en sağda yer alıyordu ve mutfak tezgahın arkasına sıkışmış, sallanan bir kapı ve sırtı bana dönük bir adamı görmemi sağlayan bir servis penceresi vardı. Arka tarafta küçük bir bar ve tabureler vardı.

bir grup için küçük bir sahne gibi görünüyordu.

Ahşap döşeme tahtaları, parlak küre aydınlatma armatürleri kabinlerin üzerinde asılıydı ve daha küçük olanlar odanın geri kalanını aydınlatıyordu. Burası sevilmiş ve çok kullanılmış görünüyordu.

Yumurta ve kızarmış ekmek kokusu havaya sinmişti ve odadaki tek müşterinin yanından geçip bana doğru baktım. Dikkatim mutfak bölümüne yöneldi, orada bir adam dışarı çıktı ve bakışlarını hemen benimkilerle buluşturdu.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Terli avuçlarımı siyah eteğime sildim ve beyaz gömleğimdeki kırışıklıkları fark etmemesi için dua ettim. Hanın odasında bulabildiğim bir ütü yoktu.

Ben kendime güvenimi bulamadan adam geniş bir gülümseme ve uzun adımlarla bana yaklaştı. Kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymişti, üzerinde kalbinin üzerinde 'Moonstruck' yazıyordu ve kelimelerin üzerinde yarım yükselen bir ay vardı. Gömleğindeki logonun üzerindeki rozette adı yazıyordu. Marcus.

"Tek kişilik masa mı?" diye sordu. "Görünüşe göre şanslı gününüzdesiniz. Masanızı seçebilirsiniz. Şehir dışından pek sık ziyaretçimiz olmuyor."

Bana şöyle bir bakıp şehir dışından geldiğimi anladığına göre burası gerçekten de küçük bir kasaba olmalıydı. Düşünüyorum da, herkesle böyle olmuştu.

Önümde durdu, benden çok daha uzun boyluydu, koyu kıvılc saçları köşeli yüzüne dağılmıştı. Kahverengi gözlerinin ardındaki çarklar dönüyordu. İnkâr etmek mümkün değildi, adamın gözleri son derece rahattı ve kendini taşıma biçiminde buyurgan bir hava vardı. Bu adamdaki gücü ve liderliği fark ettim. Küçük şeylerdi, duruşu, bakışlarımı tutuşu, her kelimesi hesaplanmıştı.

Alistair'e çok benziyordu ama umarım bu adam kader ortağıma hiç benzemiyordu. Alistair beni o kadar uzun süre tutsağı olarak tutmuştu ki ne söz hakkım, ne kimliğim, ne de kendimi savunacak gücüm vardı. Beni her şeyden soydu, o kadar korkuttu ki ondan beklediği gibi davrandım.

Marcus'a baktığımda zalimlik görmedim, sadece belirsizlik ve tereddüt gördüm. Bununla çalışabilirdim.

"Aslında buraya garsonluk pozisyonuna başvurmak için geldim." Sırtımdan ter damlıyordu ve bu kadar gergin hissetmekten nefret ediyordum. "Benim adım Rune." Elini sıkmak için elimi uzattım, bu durumda yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığından emin değildim.

Beni uzun süre bekletmedi ve elimi sıktı. Kavrayışı güçlü, dokunuşu sıcaktı.

Bir arada tutun ve gülümsemeye devam edin.

Ama cevap vermeyince, çok geç kaldığım ve pozisyonun dolu olduğu endişesi içime çöktü.

"Çok çalışkan ve çabuk öğrenen biriyim, ayrıca ihtiyacınız varsa bugün başlayabilirim

Ben..." Sözcükler çaresizce ağızımdan döküldü ve olduğum yerde beceriksizce kıpırdandım.

Gerçek şu ki, hiç işim olmamıştı. Ama öğrenebilirdim. Tekrar gülümsemeye çalıştım, ne kadar garip görüldüğünden emin olduğum için içten içe irkildim.

İçini çekti. "Ekstra bir yardıma ihtiyacımız olup olmadığını hala ekiple tartışıyoruz, bu yüzden henüz bir haber yok."

"Marcus, kimi kandırıyorsun?" diye seslendi cam kenarındaki kulübede oturan adam. "Burası şu anda boktan bir yer. Yardıma ihtiyacımız var."

Araya girdiği için o yabancıya sarılmak istedim.

Marcus adama ters ters baktı, ben de bu fırsatı değerlendirdim.

"Lütfen. Beni bir ya da iki hafta deneyin ve size değerimi göstermeme izin verin."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Birkaç gün sonra tekrar gelmeye ne dersin, ben de sahibiyile konuşayım."

Sözleri içimi parçaladı ve profesyonel ve kontrollü görünme çabam pencereden uçup gitti.

Benden uzaklaşırken yalvardım, "Lütfen, bu işe gerçekten ihtiyacım var. Başka seçeneğim kalmadı. Her şeyi yaparım, hatta ihtiyacınız varsa tuvaletleri bile temizlerim."

Kendimi dinlemekten nefret ediyordum ama gerçeklik acımasız bir piçti. Çantamda sadece yirmi dolar vardı ve ne arabam ne de bu kasabadan çıkmanın bir yolu vardı. Şu anda buradan ayrılmaya çalışsam başımı sokacak bir yerim olmazdı ve nereye gidebilirdim ki? Ormanda kurtların olduğu ıssız bir yerdeydim.

Düşüncesi bile beni titretti.

Ön kapının zili açıldı ve üç yaşlı adamdan oluşan bir grup içeri girdi, sohbet ediyorlardı, en uzaktaki kabine doğru ilerlerken bize dikkat bile etmediler.

"Gerçekten iyi birine benziyorsun, Rune, ama-"

"Lütfen." Yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Sana karşı dürüst olacağım Marcus. Arabam mahvoldu ve hiç param yok. Eğer tamir masraflarını karşılamamanın bir yolunu bulamazsam evsiz kalacağım ve burada sıkışıp kalacağım. Özür dilerim, bunu söylemekten ve seni zor durumda bırakmaktan nefret ediyorum. Otelden Carrie bir pozisyonunuz olduğundan bahsetti."

Sahip olduğum diğer seçenekleri düşünmeye çalıştım. Böyle küçük bir kasabada çok fazla açık iş olmazdı. Jim'e barda yardımcı olacak bir işi olup olmadığını sorabilirdim ama böyle bir seçenek olsaydı muhtemelen bir şeyler söylerdi. Kasabada birkaç dükkân daha vardı ve sanırım hepsini deneyebilirdim. Bu olasılık kalbimi hızlandırmaya başladı.

Marcus yüksek sesle yutkundu, dudakları büzüldü. Sonra uzun bir nefes verdi ve ben de onu yıktığımı anladım. "Yarından sonraki gün başlıyorsun. Saat tam altıda burada ol. Çok fazla eğitim için zamanımız olmayacak, bu yüzden bize işleri ne kadar çabuk öğrenebileceğini göstermen gerekecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu benim için her şey demek."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Sana bir şans veriyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma." "Söz veriyorum." Başımı salladım.

"Güzel. Yakında görüşürüz, Rune." Yeni gelenlere doğru ilerledi ve bu benim gitmem için bir işaretti.

Göğsümün heyecandan patladığını söylemek hafif kalır.

Bir iş bulmuştum. Buna inanamıyordum. Uzun zamandır ilk kez bir şeyler yolunda gittiği i ç i n heyecanla çılgılık atmak istedim.

Otele geri dönerken, kaldırım boyunca neredeyse zıplayarak ilerledim, ki bu bana göre değildi.

Ama bir işim vardı!

O kadar çok gülümsemekten yanaklarım acıdı.

İleride, daha fazla insan ana yolda ve mağazalarda dolaşıyordu, kasaba nihayet hareketlenmeye başlamıştı. Yine de yanından geçtiğim her insan beni gördüğünde garip bir tepki veriyordu. İçimde bir endişe parıltısı belirdi. Bu kasabada insanlar biraz tuhaftı. Ne olduğunu anlayamıyordum ama her şey merkezden sapmış gibiydi.

Aldığım iyi haberlere rağmen, bugün yaşanan tuhaflıkları bir araya getirmeye çalıştım. Handaki genç adamın bahsettiği kan. İnsanların beni kasabalarında hiç yabancı birini görmemiş gibi izlemeleri. Bir de kız arkadaşıyla birlikte bana hırslayan o kızgın ve seksi adam vardı. Onu düşününce midemde bir kıpırtı hissettim, ardından bir öfke dalgası geldi.

Yakışıklı erkeklerin tehlikesi konusunda çok deneyimim vardı. Ondan mümkün olduğunca uzak duracağım.

Ama onunla tekrar karşılaşmadığım ve tuhaf bakışlara alışabildiğim sürece, kasabada kalmak katlanılabilir olabilirdi.

Ertesi sabah yatağıma uzanmış, açık pencereden süzülen nehrin sesini dinliyordum. Akan suyu dinlemenin bir terapi biçimi olması gerektiğine ikna olmaya başlamıştım. Ya da Belki de öyleydi? Bunu araştırmam gerek.

İçimi çektim ve gözlerimi kapattım, yumuşak çarşafın içinde rahatlardım. Buna alışık değildim... huzura. Bu his böyle bir şey miydi? En son ne zaman böyle bir şey hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

Hiç olmadı mı?

Nelly'nin bana verdiği tozu içeceklerin içine serperken ellerim titredi. Eğer biri bana yardım ettiğini öğrenirse, onu öldürürlerdi. Ama bunu yapamazdım. Bir gün daha olmazdı. Bunu yapamazdım.

Ölmeyi tercih ederim.

Eğer burada daha fazla kalırsam bu da olacak.

Tozu, Alistair'in kendisi ve arkadaşları için getirmemi söylediği konyağa karıştırdım.

Nelly bana bu şeyin tatsız olduğuna dair söz vermişti. Ama ben dünyanın en şanssız insanıydım, bu yüzden tek umudum onun haklı olmasıydı.

"Rune, seni pislik, buraya gel." Alistair'in yorumlarını, onun ve onun gibi pislik skalasında üst sıralarda yer alan betalarının gürültülü kahkahaları takip etti.

İçki tepsisini adamların yayılmış puro içtiği oturma odasına taşıırken ellerimin titremesine engel olmaya çalıştım. Odayı dumanlı bir sis kapladı ve öksürüğe boğuldum. Tüm malikâne haftanın geri kalanında kokuşmuş puro gibi kokacaktı. Bir de seks. Eminim her zamanki fahişelerinin bu gece de gelmesini bekliyorlardı. Neyse ki Nelly o siparişin iptal edildiğinden emin olmuştu.

"Ne bekliyorsunuz?" Alistair homurdandı. Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırmadım, bu çok şüphe uyandırıcı olurdu.

İçecekleri dağıtmaya başladım. Sürünün en nefret ettiğim betası Desmond, ona kendi içkisini uzatmaya başladığımda pençesini uzattı. Geri çekildiğimde pislik yüksek sesle kıkırdadı. Asla yer değiştiremeyeceğim gerçeğini yüzüme vurmak için her fırsatı değerlendiriyordu. Ondan nefret ediyordum.

Hepsinden nefret ettim.

İçkileri dağıtmayı bitirdim ve genellikle gecenin geri kalanını geçireceğim odanın köşesinde Alistair'in bana emir vermesini beklemeye başladım.

Ama bu gece farklı olacaktı.

Yedi adam içkilerini yudumlarken ve genel olarak oldukları gibi muazzam dangalaklar gibi davranırken, aklım yanlış gidebilecek tüm olası şeylerle çıldırdı.

Ya hepsi uykuya dalmadıysa? Ya içlerinden birinin bağışıklığı varsa? Ya içlerinden biri sadece içiyormuş gibi yaptıysa ve tozu hiç yutmadıysa?

Endişelerim devam etti. Tehlikede olan çok şey vardı.

Bir saat sonra, hepsi odanın çeşitli yerlerinde derin uykuya dalmışlardı. Toz hepsine birkaç saniye arayla isabet etmişti, bu yüzden kimsenin diğerini bir şeylerin ters gittiği konusunda uyaracak zamanı yoktu.

Zamanı gelmişti.

Derin bir nefes alarak odadaki köşemden fırladım ve Alistair'in yanına gittim; Alistair'in normalde son derece utanç verici bulacağı bir pozisyonda, başını betasının omuzlarından birine koymuş uyuyordu.

Kolunu kaldırdım ve sonra bedenini omzuma yasladım, neredeyse ağırlığın altında parçalanıyordu. Sol tarafımdaki kırık kaburgam bu çabayla çığlık attı. Bu işe yaramayacaktı. Alistair bu yarayı birkaç gün önce mutfakta akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yerleştirirken yanlışlıkla bir tabağı düşürdüğümde vermişti. Oldukça kötü bir dayaktı çünkü beni o gece Redmond Sürüsü'nden gelen ziyaretçiye biraz fazla bakmakla da suçlamıştı. Elbette, kurdum asla serbest bırakılmadığı için iyileşmeme yardımcı olacak şekil değiştiren güçlerim yoktu, bu yüzden normal bir insan gibi haftalarca acıyla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Her şeyi gerektiği kadar düşünmediğim için içten içe çıldırarak kanepeden bir battaniye aldım ve Alistair'i üzerine bıraktım, kafasının fayans zemine çarparken çıkardığı sesin tadını biraz fazla çıkardım.

Battaniyenin iki ucundan tuttum ve Alistair'i yerde sürükleyerek ofisinin bulunduğu koridora doğru götürmeye başladım. Bir buçuk metre boyunda, iki yüz otuz beş kiloluk bir adamı sürüklemek için harcadığım çabadan dolayı alnımdan ter damlıyordu.

odanın diğer ucundaki adam. Boyum 1.90'dı, bir kadına göre uzun sayılırdım ama Alistair'in cüssesiyle boy ölçüşemezdim.

Her iki adımda bir mola vermek zorunda kaldım. Kaburgalarımındaki ağrı, onu kendime yaslamaya çalıştığım zamankinden daha iyiydi ama battaniyeyi çekmek hâlâ dayanılmazdı.

Sadece pudranın Nelly'nin önerdiği sekiz ila on saat sürmesi için dua ettim çünkü bu sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu.

Koridora çıktım ve bir mola daha verdim. Altımdaki karo zemine ter damlıyordu. Nefesim acı dolu soluklarla çıkıyordu. Bir kez daha derin bir nefes alarak battaniyeyi çektim ve bu kez inleyerek Alistair'in ofisine girmeyi başardım... kasasının bulunduğu yere.

O kasa benim buradan çıkış biletim olacaktı. Alistair'in varlığı gerekliydi çünkü kasanın açılması için onun parmak izine ve retina taramasına ihtiyaç vardı. Onları kesip Alistair'i odaya sürüklemek zahmetinden kurtulmayı düşünmüştüm ama uyandığında yeterince kızacağını düşünmüştüm. Aynı anda hem bir gözünü hem de bir elini yeniden büyütmek zorunda kalırsa yaşayacağı öfkeyi eklememe gerek yoktu.

Onu kasaya götürdüm ve sonra bir aptal olduğumu fark ettim.

Kasa tipik bir resim çerçevesinin arkasındaydı. Resim çerçevesi duvara üstten civatalanmıştı ve kasayı açarken yana doğru tutulması gerekiyordu. Eğer yer değiştirici güçlerim olsaydı, Alistair'i ve resim çerçevesini kolaylıkla tutabilirdim. Ama olmadığına göre, bunu yapmanın nasıl mümkün olduğunu anlayamadım.

Aslında elini ve gözünü kesmek zorunda kalacaktım. Vay anasını.

Başka bir plan yapmam için zaman yoktu. Alistair'in odayı süslediği uzun kılıçlardan birini duvardan alırken ellerim titredi. Çin'in eski bir fatihine ait olması gerekiyordu... Hunlar mıydı? Kılıç kollarımda ağırdı ve bir an için endişelendim, sürünün diğer üyelerinin her zaman başardığını gördüğüm temiz vuruşlar yerine Alistair'in bileğini kesmek zorunda olduğumu hayal ettim.

Kendime içimden bir moral konuşması yaparak kılıcı kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırdım ve Alistair'in bileğine indirdim.

Her yere kan sıçramıştı ama kesik temiz bir şekilde açılmıştı. Belli ki Alistair kılıcın çok keskin kalmasını sağlamıştı. Kasada olduğunu bildiğim parayla birlikte ayrıntılara gösterilen bu özen, Alistair'in o anda düşünebildiğim tek kurtarıcı özelliği idi.

Bileğini kestiğim için kendimi hiç kötü hissetmedim.

Tüm bunlar olurken Alistair'in hiç hareket etmemesi tozun ne kadar güçlü olduğunun bir göstergesiydi. Yarasından kan akarken bile orada huzur içinde yatıyordu.

Yara.

Bundan sonraki kısım gerçekten kötü olacaktı. Kusmamak için kendimi durdurmam ya da en azından Alistair'in vücuduna nişan almam gerekecekti.

Küçük bir bıçağa ihtiyacım vardı. Odadan çıkmaya başladım, önceden tertemiz olan beyaz zemini kaplayan kanın içinde biraz kaydım. Mutfığa koşup küçük bir bifttek bıçağı aldım ve sonra geri döndüm, gittiğim gibi hala bıraktığım kadar sessiz olduğundan emin olmak için oturma odasını kontrol ettim.

Herkes hâlâ huzur içinde uyuyordu.

Ofise geri dönmeyi başardım. Alistair'in sağ göz kapağını kaldırırken kendime "Tamam, bunu yapabilirsin" diye telkinde bulundum. Gözleri boş boş bana bakıyordu.

O zaman o orospu çocuğunun gözünü çıkardım ve sadece bir kez kusmayı başardım... tam yüzüne.

İğrenç göz küresini ve Alistair'in sağ elini duvarın yanındaki masanın üzerine koydum ve ardından tabloyu yana kaldırdım.

Neden bu kadar ağır olmak zorundaydı?

Kasa Bond filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu ama Alistair'in nasıl çalıştığını bilecek kadar içine girdiğini görmüştüm. Birkaç düğmeye bastım ve sonra Alistair'in elini tutup tarayıcıya bastırdım, parmak izini kabul ettiğinde rahatlatarak işaret verdim. Geç de olsa başparmağını kesebileceğimi fark ettim ama Alistair'in bana yaptığı ve benden aldığı onca şeyi düşününce daha fazla acıyla başa çıkabilirdi.

Sırada göz küresi vardı. Göz küresine dokunup tarayıcıya tuttuğumda bir kez daha öğürme isteğimi bastırdım ve göz küresini yırtarken retinaya zarar vermediğimi umdum.

İşe yaradığında ve kasanın kapısı açıldığında neredeyse ağlayacaktım.

Alistair'in kasasında para yığınları vardı ve parayı bir arada tutan bant üzerinde yeşil bir nokta olanlardan dikkatle kaçınarak yığınlardan beşini hızla aldım. Onların üzerinde takip cihazı vardı. Alistair şüpheliydi ve herkesin parasında gözü olduğunu düşünüyordu. Pahalı eşyalarına düzenli olarak takip cihazı yerleştirirdi. Buna mücevher koleksiyonu, sanat eserleri, antikalar, silahlar... ve nakit parası dahildi.

Bugünü seçmiştim çünkü bu sabah, yakın zamanda tamamladığı uyuşturucu satışından bu parayı *a l m ı ş t ı* ve Nelly uygun bir şekilde henüz takip cihazlarını yerleştirmemişti.

O bir melekti.

Ve Alistair bunu ona ödetecekti.

Bu karanlık düşünceden sıyrılıp parayı aldım ve yatak odama koşarak dolabın arkasına, kirli giysilerin altına sakladığım çantayı aldım. Parayı oraya atıp, gitmek için kendimi hazırladım. Bir otobüs kalkıyordu.

Otuz dakika içinde beni buradan bir saat uzaklıktaki bir kasabaya götürecekti, Nelly orada sessiz sedasız, el altından iş çevirmekte usta bir araba satıcısı olduğunu söyledi.

Neredeyse varmıştım.

Ayrılmak için acele ederken, adımlarım arkadaşımın hâlâ uyuduğu ofisin dışında duraksadı.

Ona son bir kez bakmadan duramadım.

Cesedinin başında durmuş, ona bakıyordum. Beynim onu öldürmem, kılıcı alıp kafasını kesmem için kuduruyordu. Alistair'in kasada gümüş kurşunlar sakladığını biliyordum, her ihtimale karşı haydut bir şekil değiştiren sürüsü saldırırsa diye. Her şey oradaydı, her şeyi sona erdirecek anahtarlar.

Ama yapamadım.

Alistair son birkaç yılın acısı, ıstırabı ve hayal kırıklığıyla kana bulanmış haliyle bile çok güzeldi. Saçları şu anda kan ve kusmukla keçeleşmişti, ama genellikle altın çizgilerle beneklenmiş samur kahverenginin mükemmel bir tonuydu. Gözlerinin olduğu yerde kocaman bir delik vardı ama bu korkunç manzara normalde ne kadar parlak bir yeşil olduklarını unutturamadı. Başından beri onlara ve ona aşık olmuştum.

Onu sevmiştim. Onun benim kahramanım olduğunu düşünmüştüm.

Onunla ilgili gerçek sonsuza dek ruhuma kazınmış olsa da bunu yapamazdım. Onu öldüremedim.

Onu orada bırakıp gittiğim için bir korkak olabilirdim. Ama şu anda onun canını almak kendimi öldürmek gibi olurdu.

Ve ben zaten içimde yeterince ölüyordum.

Kendimi anıdan kopardım ve yatakta doğruldum, tüm vücudum titriyordu. Alistair'in görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışırken acı içimi parçaladı. Bu hiç de kolay olmuyordu. O da böyle mi hissediyordu? Yarım bir insanmış gibi mi? Yoksa kalbi çoktan yok olduğu için bu acı onun için bir şey ifade etmiyor muydu?

Yüzümü ellerimin arasına aldım ve hayal kırıklığıyla ağlamamaya çalıştım.

Alistair kendini gösterdikten sonra, kaderimin bu olmasının ne kadar adaletsiz olduğu için evrene öfkelenerek çok zaman geçirdim. Ama sonunda, evrenimin efendisi olmadığımı kabul etmeye başladım. Ay tanrıçası yetkiliydi ve bir nedenden ötürü benim için bu yola karar vermişti.

Kendime kontrolün bende olmadığını söylemek yardımcı oldu.

Bu yüzden yatağında otururken biraz keyifsizdim ve çok uzun zamandır ilk kez kaderimi kontrol edebildiğimi fark ettim.

Bu konuda ne düşündüğümü bilmiyordum.

Daha sonra işe başlayacağım için bugün mümkün olduğunca çok şey yapmaya kararlıydım, kendimi yataktan sürükleyerek çıkardım ve bir çift kısa pantolon giydim

Param çalınmadan önce Target'ın ucuzluk reyonunda bulduğum şort ve ustaca yırtılmış bir tişört. Üzerinde 'Vahşi' yazıyordu... Az önce bir adamın gözünü kestiğimi düşününce o an bana komik gelmişti ama böyle bir yer için ne kadar uygun olduğundan emin değildim.

Bir çamaşırhane ve ikinci el dükkânı bulup biraz para kazanana kadar elimdeki tek şey buydu. İşe yaramak zorundaydı.

Lobiye girdiğimde Carrie resepsiyonda çalışıyordu. Ben dışarı çıkamadan bana el salladı. Tezgâhın altına uzanarak hamur işleri ve çöreklerden oluşan bir seçki ile kahve dolu kâğıt bir fincan çıkardı. "Bir şeyler yemelisin genç bayan. Dün çikolatalı çöreklerle baktığını fark ettim, o yüzden bugün senin için biraz sakladım."

Kalbim yine o şeyi yaptı... nerede hissettiğini. Tembel Pazar sabahlarında çikolatalı çörek yemek hem annemin hem de benim olayımdı. Bana onu hatırlatan her şeyden kurtulmaya çalışmış olsam da çikolatalı çöreklerle olan sevgim kolay kolay yok olmamıştı.

"Teşekkür ederim," dedim, bu yerde hızla bir zorunluluk haline gelen o garip boğaz temizleme şeyini yaparak.

Çiğnemenin beni sohbet etmekten alıkoyacağını umarak çöreği ağzıma tıktırdım.

Beni yanlış anlamayın, Carrie gibi bir sevgiliyle saatlerce sohbet edebilecek türden bir insan olmak isterdim. Ama artık o yeteneklere sahip değildim.

Çörekleri içime çekmeyi ve kahveden birkaç yudum almayı başardıktan sonra... ki her nasılsa tadı daha önce içtiğim tüm kahvelerden daha güzeldi, el sallayarak vedalaştım ve aceleyle kaldırıma çıktım. Derin bir nefes aldım ve yüzümdeki esintinin tadını çıkardım. Burada, güneşin altında, iyi şeylerin mümkün olduğuna neredeyse inanabilirdim.

Neredeyse.

Dentworks'e vardığımda sadece biraz nefes nefese kalmıştım. Eğer burada uzun süre kalacaksam kesinlikle egzersiz yapmam gerekiyordu. Bir dahaki sefere hayatım için koşmam gerektiğinde, bunu çok fazla hiperventilasyondan bayılma riski olmadan yapmak güzel olurdu.

Etrafta bir gün önceki adamı aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Dün arabamın bulunduğu garaj kapalıydı, bu yüzden yakınlardan gelen alet seslerini ve metale çarpma seslerini takip ederek üç büyük istasyon buldum, biri iki araba derinliğinde... diğeri ise motosikletlerle doluydu. Bir grup işçi gülerek ve birbirleriyle dalga geçerek onlar üzerinde çalışıyordu.

Bu kadar çok adamı bir arada görünce rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Onlardan en az on tane vardı. Özellikle yüksek sesli bir kakhaha beni birkaç adım geri attırdı ve

Daha sonra gelsem mi diye düşünüyordum.

Alistair ve betalarının benimle oynadıkları oyunlar beynimde dönüp duruyordu... eğlenmek için bana nasıl işkence ettikleri.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı öfkeli bir ses. "Kuaför salonu sokağın aşağısında."

Ses tonu içimi ürpertti. Yan tarafa baktım ve altmışlı yaşlarının başında olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam gördüm. Kırışmış kaşlarının altından bana bakıyordu, kahverengi gözleri küçümseme ve kızgınlıkla doluydu. Kahverengi saçları kıvrıkcıktı ve bolca griye boyanmıştı ve fena halde kırılmaya ihtiyacı vardı. Daha iyi günler görmüş lekeli beyaz bir tişörtün üzerine yağ izleri olan gri bir tulum giymişti. Adam sadece bakışlarıyla bile yeterince korkutucu olabilirdi, ama dev gibi biri olduğu gerçeği... en az 1.80 boylarında, tir tir titriyordum.

"Arabam," diye ciyaktım, gözlerinin içine bakamıyordum. Belli ki onunla hiç tanışmadığım için kurdumun baskın-itaatkâr spektrumunda nerede durduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Alistair bana bir erkeğin gözlerinin içine bakılmaması gerektiği fikrini aşılamıştı.

Bu kırmaya çalıştığım bir alışkanlıktı.

Etrafına bakındı. "Araban görünmez mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Araba görmüyorum," dedi sanki ben yavaşmışım gibi, eliyle etrafımı işaret ederek.

Sinirli bir şekilde güldüm, arkasındaki garajlardan birinde onu gördüm ve elimle işaret ettim. "İşte bu."

"O bok parçası mı? Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek. Ağaçlara çarpmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

Kendimi savunma isteği ile bu adamın vücuduna açıklanamaz bir şekilde sinmiş olan öfkeden k a ç m a isteği arasında kalarak alay ettim. Buradaki suda bu rastgele yabancıların kafamı ısırmasına neden olan bir şey mi vardı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

Bir motosikletin homurtusu beni dilimin ucundaki cevaptan uzaklaştırdı. Adam arkamdan gelen kişiye baktı ve omuzlarını dikleştirdi, sanki yeni geleni etkilemesi gerekiyormuş gibi göğsünü kabarttı.

Motor kapandığında arkamı döndüm... ve çenem düştü.

Karşımda göklerden inmiş gibi görünen altın bir tanrı vardı. Altınla benetlenmiş ela gözleri, her kadının kıskanacağı koyu renkli uzun kirpiklerle çerçevelenmişti. Ama bu adamda kadınsı olan hiçbir şey yoktu. Saçları altın gibi eğirilmişti, her bir tel zahmetsizce dökülerek bronzlaşmış yüzünü çerçeveliyordu. Bisikletinin üzerinde oturmuş, gidonu gevşekçe tutuyordu. Kendimi parmaklarına bakarken buldum ve o parmakları bile nasıl bulabileceğimi merak ettim.

Sıcak. Uzun ama güçlü görünüyorlardı, tırnakları pembe ve pürüzsüzdü, tırnak etlerinin yanında yarım aylar vardı. Gözlerim daha sonra kolunda gezindi, deri ceketinin kolunda kaybolan güçlü bir önkolun ipucuna, çünkü elbette ateşli bir adam her şeyin üstünde bir deri ceket giymek zorundaydı. Bana merakla bakarken çenesini ovmak için yukarı kalkan elini izledim. Burnu düz ve inceydi, dudakları mükemmel bir şekilde biçimlendirilmişti ve hafifçe ayrılmıştı.

Bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Bir gün önce kız arkadaşıyla birlikte olan siyah saçlı pisliğin görüntüsü beynimde dans etti. Tamamen zıt olmalarına rağmen bu adam görünüş olarak ona rakip bile olabilirdi. İkisiyle aynı odaya girsem muhtemelen vücudum alev alırdı.

Vajinam bunun olması için dua ediyordu.

"Hey, tatlım," diye seslendi ve külotumun aniden biraz nemli olduğunu fark ettim. Yine gergin bir şekilde yerimde kıpırdandım. Onun yoğun bakışları beni yerimde sabitlemişti. Sanki neye bakmak istediğine karar veremiyormuş gibi üzerimde dans ediyordu. Eli çenesinden alt dudağına doğru hareket etti ve tek düşünebildiğim dudaklarının tadının nasıl olduğuydu.

Başımı salladım ve hala arkamda duran huysuz yaşlı adamı tekrar fark ettim. Orada durdukça sinirliliğinin arttığını hissedebiliyordum, bu yüzden arabamın sorunuyla ilgilenmek için geri dönmeden önce ateşli Adonis'e el salladım.

"Yakın zamanda değil' derken, bu tam olarak ne kadar sürer?" Bakışlarım bugün her nasılsa daha da kötü görünen arabama kayarken sordum.

Huysuz adam bir kez daha gözlerini devirdi ve ağzını açtı, eminim sürüş yeteneklerimle ilgili bir başka iğneleyici söz daha söyleyecekti.

"Bu güzel kıza zor anlar mı yaşıyorsun, North?" diye sordu yabancı, yumuşak sesi omurgamdan aşağı lezzetli ürpertiler gönderiyordu. İçimde bir şeyler kıpırdandı ve bu duyguyu tanıyamayarak olduğum yerde donup kaldım.

Kaba adam, yani görünüşe göre Kuzey, adamın sorusu üzerine hırladı. Ses içimde yankılandı, aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. Normal insanlar böyle hırlar mıydı? Sesi neredeyse kurda benziyordu. Bunun saçma olduğunu düşünerek güldüm.

Arkamda bir hareket duydum ve iki adamı da aynı anda görebilmek için yana doğru kaydım. Kurt değiştiren biri olarak size öğretilen şeylerden biri de, benim gibi gizli bir kurt bile olsanız, yan tarafınıza dikkat etmeniz gerektiği idi. Bunlar kesinlikle dikkat etmeniz gereken iki adamdı.

Altın tanrı siyah Harley'inden kolaylıkla kaydı. Gömleği hareketiyle birlikte yukarı doğru kaydı ve geri kalanıyla aynı altın tonundaki sert kaslarını sergiledi. Çok güzeldi.

"North?" diye sordu adam, neredeyse North'un boyu kadar olan uzun boyuyla ayağa kalkarak. Ama sesinde bir şey vardı, North'un sesinde olmayan bir otorite. Boynumu ona teslim etmek istememe neden oldu...

Bu da ne böyle? Bu garip bir düşünceydi. Yine o tuhaf his oluştu, sanki göğsümde bir şey canlanıyordu. İkisine bakmaya devam ederken dalgınca göğsümü ovuşturdum.

Diğer adamın bakışlarını tutarken Kuzey'in yanağında bir tik vardı. Altın adamın boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve bakışlarını indirirken büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

Bunu hayal ediyordum, değil mi? Belki de gerçek dünya herkes için böyle işliyordu - baskınlık için mücadele eden alfa erkekleri.

Çılgın düşüncelerimden kurtuldum. Alistair diğer sürülerin tehdidi konusunda fanatikti. Yerleri ve büyüklükleri titizlikle takip ediliyordu. Ülkenin bu bölgesinde araba kullanmamın nedenlerinden biri de buralarda hiç sürü olmamasıydı. Beynim sadece bir şeyler hayal ediyor, tanıdık olmayanın içinde tanıdık olanı bulmaya çalışıyordu.

Değil mi?

"Sen araya girdiğinde ona yardım etmek üzereydin, Daxon," diye karşılık verdi North çakıllı bir sesle. Daxon... Bu ismi sevmiştim. Eşsiz ve güzeldi. Tıpkı onun gibi.

Elimde olmadan homurdandım ve ikisi de bana baktı. Birinin bakışları eğlenceyle, diğerinki ise tiksintiyle doluydu. Kesinlikle "bana yardım ediyordu." Göz devirmeyi ekle.

"Aracın yine sorun mu çıkarıyor?" North sordu, bakışları neredeyse Daxon'ın aracını okşuyordu. Daxon'ın Harley'siyle bebek yapmak istemiş gibi baktığı için onu suçlamadım. Ben bile motosikletin muhteşem olduğunu düşünüyordum. Motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Daxon iç çekerek, "Debriyajda yine bir sorun var," dedi ve hayal kırıklığıyla motosiklete baktı.

"Johnson," diye bağırdı North ve dövmeli bir canavar garajdan çıktı, yağ kaplı ellerini kirli bir beze sildi. Bize doğru yürürken bana göz kırptı, bakışları vücudumda geziniyor ve bana verdiği açık çağrışımla yüzümün kızarmasına neden oluyordu.

Havayı alçak bir hırıltı doldurdu ve Johnson'a büyükannesine yumruk atmış gibi bakan Daxon'a baktım. Johnson hemen bana bakmayı bıraktı ve endişeyle bir adım geri çekildi.

İlginç.

"Daxon'ın debriyajına bir bak. Bu sefer tamir edildiğinden emin ol." North

bıkkınlıkla tersledi.

Bu adam gerçekten insanlardan hoşlanmıyordu.

"Elbette..." Johnson tereddüt etti, bakışları bana doğru seğirdi.

"Daxon." Bu insanlar biraz tuhaftı.

"İhtiyacımız olan tüm parçaları ç a b u c a k bulabilirsek, tamir etmek belki iki ay sürer. Tabii kaputu açtığımızda her şey mahvolmamışsa," diye açıkladı North, sanki arabam onu kişisel olarak rencide etmiş gibi bakarak. "Sana hemen söyleyeyim, tamir etmeye değmez. Bu şey bir çöp parçası."

Son sözünü duymazdan geldim. "Peki bunun ne kadara mal olacağını düşünüyorsun?" Sesime korku karışmış bir halde sordum. Dünkü adam binlerce demişti ama belki de yanılmıştı.

North, "Değerinden daha fazla para," diye s ö y l e n d i. "Yaklaşık on bin, aşağı yukarı birkaç bin."

"On bin dolar mı?" Bayılacak gibi hissederek sordum. Geriye doğru tökezledim ve güçlü bir çift el aniden beni sabitledi. Beni tutanın Daxon olduğunu fark etmeden önce bir an için onların sıcaklığına yaslandım. Nasıl bu kadar hızlı arkama geçmişti?

Erkeklerin bana dokunmasına izin verilmezdi. Özellikle de yabancı erkeklerin. Sanki elleri beni yakmış gibi ileri atıldım, aslında dokunuşuyla yaşadığım kesinlikle hoş hissi görmezden geldim.

Normal bir insan dokunuşuna verdiğim tepkiden biraz utanarak arkamı döndüğümde, Daxon beni dikkatle inceliyordu ve bunu yaparken yüzünde şaşkın bir ifade vardı. North'a, "O kadar para kazanmam biraz zaman alacak," diye itiraf ettim. "Ama sokağın aşağısındaki lokantada yeni bir iş buldum. Her gün para biriktireceğim.

kuruş."

North tiksintiyle başını salladı. "Benim işim hayırseverlik değil, hanımefendi. Güzel bir yüzle dikkati dağılabilecek diğer aptallar gibi değilim. Arabanızı alın ve buradan defolup gidin," diye hırladı.

Az önce mecazi anlamda karnıma tekme atmış olmasına rağmen, güzel olduğumu ima edince içimde bir şeyler ısındı. Yıllardır kendimi güzel hissetmemiştim. Pislik unvanını kesin olarak kazanmış birinden gelmesi bile... iyi hissettirdi.

Acınacak haldeydim.

Daxon sanki hiç tanımadığı birine yardım etmeyi teklif etmesi önemli bir şey değilmiş gibi rahat bir tavırla, "Hazır olduğunda onu görürüm," dedi.

"Elbette," diye tükürdü North nefesinin altından.

Şok ve şüphe içinde Daxon'a baktım. "Bunu neden yapasın ki? Beni tanımıyorsun bile." Başımı ona doğru sallayarak dikkatimi tekrar

North'a. "Bu bir hayır işi olmaz. Birkaç ayım olduğunu söylemiştin. Ben para biriktirirken sen de yavaş yavaş üzerinde çalışabilirsin." Omuzlarımı dikleştirip sert ya da güvenilir görünmeye çalışırken sesime kararlılık sızıyordu. İkisinden biri.

Kuzey uzun bir süre bana baktı, bakışlarının ardında bir şeyler değişiyordu. "Bunu son öncelik olarak koyacağım. Ama iş bitene kadar paranın tamamını alamazsan..." Yüksek sesle homurdandı ve hışımla uzaklaşırken başını salladı.

Bana bakmadığı anda kabadayılığım düştü. Plazma ya da başka bir şey satmam gerekecekti. Lokantada o kadar para kazanmamın imkânı yoktu, dünyanın en harika garsonu olsam bile.

Olacağımdan cidden şüphe ettiğim bir şey.

"Hey," dedi Daxon usulca yanağıma dokunarak, bir kez daha irkilmeme neden oldu.

"Lütfen bana dokunma," diye fısıldadım, hayal kırıklığı kelimelerimi tıkamıştı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Buralarda biraz arkadaş canlısıyızdır. Bu sadece bir alışkanlık. Bir daha yapmayacağım. Sen istemedikçe."

Bana göz kırptığında baygınlığımı gizlemeye çalıştım. Bana asılıyor muydu?

"Adın ne?" diye sordu, başını eğdi ve bana flörtöz bir sırıtış attı.

Adam gülümseyebiliyordu. Onu izlerken yumurtalıklarım fazla mesai yapıyordu.

Ona vermeden önce tereddüt ettim. Ona bakarken karnımdaki his aşırı hızlanmıştı.

"Rune," diye cevap verdim sonunda.

"Rune," dedi usulca, sanki isminin tadını çıkarıyormuş gibi. Söyleyiş şekli buruşuk çarşafı, yumuşak iç çekişleri ve k a l ç a l a r ı m ı n arasındaki ağırlığı çağırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu, orada dikilirken kurduğum son derece uygunsuz ve karakter dışı hayali yarıda keserek.

Kırmızının bin bir tonu olduğuna emin olduğum bir şekilde kızardım. "Gitmeliyim," diye ağzımdan kaçırdım, arkamı döndüm ve neredeyse kaçacaktım.

"Kredi hakkında konuşacağız!" Omzumun üzerinden bağırdım, bakışlarının tüm tenimi sardığının ve yüzünde umutsuzca fotoğrafını çekmek i s t e d i ğ i m eğlenceli gülümsemenin farkındaydım.

Bu kasabadaki erkekler sağlığım için tehlikeli olacaktı. Sadece Alistair'den farklı bir şekilde.

Erkekler, diye düşündüm nefesimin altında iğrenerek, köşeyi dönüp nihayet onun görüş alanından çıkarken.

Bu kasaba, umduğumdan daha fazlası olmaya başlamıştı.

KOŞMAK İÇİN CAN ATIYORDUM. Ortaokul ve lisede atletizm takımındaydım ve koşmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Koşmanın verdiği heyecan, yüzünüzden geçen esinti, her adımda sorunlarınızı unutabilme yeteneği. Bununla ilgili her şeyi sevmiştim. Alistair, beni çok fazla baştan çıkaracağına karar vererek buna hemen bir son vermişti, ama şimdi o etrafta olmadığına göre...

Spor ayakkabılarımı bağladım. Kaçtıktan sonra, artık kullanılmayan arabamdan sonra aldığım ikinci şey onlar olmuştu. Bu gece ilk koşum olacaktı ve deneyimlemek üzere olduğum içsel Zen'in tadını şimdiden alabiliyordum.

Kapıdan çıkarken garip bir şekilde endişeli görünen Carrie'ye el sallayarak kaldırımdan aşağıya indim.

Ve küçük yolculuğumda tükettiğim her bir paket patates cipsi için anında pişmanlık duydum. Gizli bir kurt olarak, alfam Alistair kurdumu serbest bırakmış olsaydı sahip olacağım metabolizmaya sahip değildim. Diğer her şeyle kıyaslandığında bu küçük bir şeydi, ama kaldırımda oflayıp puflayarak ilerlerken, bir zamanlar benzediğimi düşünmekten hoşlandığım zarif ceylandan çok karaya vurmuş bir barakuda gibi görüldüğüm için kesinlikle öfkeleniyordum.

Dışarıda hala gün ışığı vardı, bu yüzden nehre inen yoldan gitmekte kendimi rahat hissediyordum ve belki de manzara beni ne kadar zor nefes aldığımdan uzaklaştırırdı. Hâlâ buranın güzelliğinin üstesinden gelemiyordum. Radarın bu kadar altında kalmayı nasıl başardıklarını bilmiyordum. Birkaç metre ötemde uçan bir kel kartalı izledim.

Büyüleyici.

Her adımda bir zamanlar aşına olduğum koşucu coşkusundan çok uzak hissettiğim yirmi dakikalık cılız bir koşunun ardından nihayet durup nefesimi tutmak zorunda kaldım. Kalbim kontrolden çıkmıştı ve yarın Carrie'den yumurta beyazı istemeye ve çikolatalı çöreklerle hayır demeye karar verdim.

O çöreğin çok iyi olması dışında.

Doritos ve çikolatalı çöreklerin artıları ve eksileri hakkındaki düşüncelerim solumdan gelen alçak bir hırıltıyla kesildi. Dondum kaldım, kalbim daha da hızlandı, çünkü samur renkli bir kurt nehir patikasını kaplayan ağaç hattından dışarı çıktı. Dudakları inci beyazı dişlerini ortaya çıkarmak için geriye kıvrılmadan önce bir an bana baktı.

Dişlerini sadece bir saniyeliğine gösterdi ama bu bana küçük bir kalp krizi geçirtmeye yetti. Kalçalarının üzerine oturup başını eğerek bana biraz fazla akıllıca bakarken geriye doğru tökezledim.

"Güzel köpekçik," diye fısıldadım, tüm bu süre boyunca göz temasını koruyarak geri çekilmeye devam ettim.

Sanki beni anlayabiliyormuş gibi karşılık olarak hırladı. Şu anda gerçekten bir kurdun koku alma duyusuna sahip olmayı diliyordum, çünkü vahşi bir kurdun böyle **d a v r a n d ı ğ ı n ı** hiç görmemiştim.

Bir hırıltı daha çıkardı ve sonra aniden arkasını dönerek çalılıklara ve ağaçlara doğru tırıs gitti.

Arkama bakmadan koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde otele geri döndüm. Görünüşe göre bundan sonra sadece şehir içinde koşacaktım.

Buranın bir kurt sorunu vardı.

Güneş batmaya başlarken otele geri döndüğümde, caddenin hemen aşağısında loş ışıktaki park etmiş motosikletin farkında değildim. Ve o motosikletin üzerinde beni izleyen adamın.

DUŞTA, vahşi kurtların nasıl davrandığı hakkında hiçbir fikrim olmadığına ve olmayan şeyleri hayal ettiğime kendimi ikna etmeyi başarmıştım. Bir daha asla yakınına yaklaşmayacağıma yemin ettikten sonra, lanetimin beni doğrudan şekil değiştirenlere göndermeye kadar uzanacağına inanmayı reddediyordum.

Alt kattaki lobiye indiğimde bar gerçekten de doluydu ve boş yer yoktu. Başka bir yerde yemek yemeye karar verdim. Dışarıda hava mükemmeldi ama sokaklar sessizdi, tıpkı geldiğim gece olduğu gibi. Kaldırımdan aşağı d o ğ r u yürüdüm, geçerken vitrinlere baktım. Birkaç bina aşağıda bir kapı açıldı ve beraberinde müzik ve kahkaha seslerini getirdi. Bir çift sendeleyerek kapıdan çıktı, **s e n d e l e y e r e k** uzaklaşırken neredeyse birbirlerinin kıyafetlerini yırtıyorlardı. Merakla yaklaştım ve Jaw Bone Pub'ın tabelasını gördüm. Mekan pek bir şeye benzemiyordu ama içinden gelen koku inanılmazdı. Belki içeri girip bakkaldan bir bardak çorba ya da başka bir şey alabilirdim.

Ağır ahşap kapıdan içeri adımımı attığım anda, duyularımı allak bullak eden bir ses ve koku kakofonisinin saldırısına uğradım. İçim karmakarışık, sanki bir şeyler zıplıyordu. Bir yerlerde biraz mide ilacı bulmam gerekiyordu. Bu his rahatsız edici değildi ama mide sorunlarıyla ilgili olmalıydı çünkü daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Mekan o kadar da kalabalık değildi. Uzun, cilalı ahşap barda birkaç kişi vardı ve diğer birkaç kişi de geniş odanın etrafındaki masalara dağılmıştı. Uzak tarafta bir dans pisti vardı, siyah zemini aşınmıştı ve eski bir

moda müzik kutusu. Ve kurtlar vardı.

Tam olarak değil.

Ama her yere kazınmış kurtlar vardı. Sandalye arkalıklarında, barda, tavandaki kirişlerde. Az önce arkamdan kapanan kapıya bir göz attım ve dev bir kurdun oyulmuş olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Hatta barın arkasında, kurt duvardan çıkıyormuş gibi görünecek şekilde tasarlanmış muhteşem bir ahşap kurt heykeli bile vardı. Detaylar o kadar mükemmeldi ki, heykelin her an canlanmasını ve kurdun odanın içine doğru fırlamasını bekliyordum.

Tarçın rengine teni olan esmer bir kadın barın arkasında bardakları parlatıyordu. Bara doğru yürüyüp yüksek arkalıklı deri sandalyelerden birine yerleştiğimde beni şüpheyle izledi. Kadının üzerinde geniş göğsünü zar zor kapatan dar bir tişört ve düşük belli bir kot pantolon vardı. Karnı sıkı ve formdaydı ve bir an için egzersiz tyoları istemeyi düşündüm, çünkü yere atabilecek gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim kibarca. "Menüyü görebilir miyim?"

Bir parça sakızı yüksek sesle řapırđattı ve ardından tek kelime etmeden solmuş, yırtılmış bir kağıt parçasını fırlattı.

Oh güzel, başka bir dost canlısı kasaba sakini.

Fiyatlar gerçekten düşük olduğu için rahat bir nefes aldım ve bir su, bir kase çorba ve bir ekmek sipariş ettim.

Barmen başıyla onayladı ve bir an için ortadan kayboldu, sonra geri gelip bardakları parlatmaya devam etti. Etrafıma bakındım ve odadakilerin çoğunun ya doğrudan ya da göz ucuyla beni izlediğini fark ettim.

Bu hızlı bir akşam yemeği olacaktı.

"Yani... Sizler burada kurtlarınızı seviyor gibi görünüyorsunuz. Ormandaki kurtlar yüzünden mi?" Gergin olduğumda ya konuşamazdım ya da kelime kusardım.

Bu ikincisiydi.

Kadın bir kahkaha attı ve bana inanamayarak baktı. Ciddi olduğumu görünce kahkahası aniden kesildi. "yle de denebilir," dedi sonunda, sesi alçak ve soğuktu.

Benden bira koltuk aşağıda oturan bir adam ve bir kız hala yorumuma gülüyorlardı ve ben sessiz kalmaya kararlı bir şekilde dudaklarımı bzdm.

Kimse benimle konuşmaya çalışmadı ve yemeğim beş dakika sonra geldi, bu da içeri girdiğim anda odaya ken garip sessizlik yerine ona odaklanmamı sağladı.

Lezzetli orbadan sadece bira ısırık almıştım ki aniden kötü bir koku geldi.

bana çarptı. Kaşığımı yere bıraktım, tiksintiyle burnumu kırıştırdım ve odaya baktım. Koku bir süre sonra dağıldı ve ardından yoğun bir vücut kokusu ile karşılaştım. Bozuk bir buzdolabının arkasında bir ay bekletilmiş peyniri andırıyordu. Tam arkamdan ter lekeli çukurları olan tombul bir adam geçerken fark ettim. Ugh. Umutsuzca deodorantla tanışmaya ihtiyacı vardı.

Barmenin beni yine dikkatle izlediğini fark ettim. "Çok ilginç kokular var," dedim ona, kendimi tutamayarak.

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bana tuhaf bir gülümseme attı.

"Bunu götürebilir miyim?" Odadaki kokuların aşırı yüklenmesi nedeniyle daha önceki vahşi iştahım biraz bastırılmıştı. Burada ne kadar uzun süre oturursam o kadar çok şey deneyimliyordum ve bunalmaya başlamıştım.

Faturamı yazdırıp bana bir strafor to-go kabı fırlatmadan önce "Elbette," diye yanıtladı.

Hizmeti hiç iyi olmasa da bahşiş bırakmayı ihmal etmedim.

Karma falan.

Gitmek için ayağa kalktığımda bana gizemli bir şekilde

"Alışacaksın," dedi. Anlayışsızca ona baktım.

"Kokular. Alışırısın," diye açıkladıktan sonra arka tarafta kayboldu.

Buradaki herkesin tuhafılığı karşısında başımı sallayarak yemeğimi aldım ve hana geri döndüm.

Uzarlarda uluyan kurtların sesleri dönüş yolu boyunca beni takip etti.

Ertesi günün çoğunu lokantadaki ilk vardiyamı düşünerek ve endişelenerek geçirdim. Bir saat erken hazırlandım ve o bir saatin çoğunu odamda volta atarak geçirdim.

Sonunda zamanı gelmişti.

Moonstruck Lokantası'nın kapısı tam uzandığım anda açıldı ve hızla geri çekildim, üç adam dışarı çıkarken suratıma tokat yemekten zor kurtuldum. Adamlar derin kahkahalar atıyor, bana hiç dikkat etmiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, bu durumdan memnundum.

Kapıyı kapanmadan önce yakaladım ve yeni iş yerime doğru içeri süzüldüm. Ağır bir koku dalgası bana çarptığında midem sinirden çalkalandı, çoğunlukla pişirilen çeşitli yiyecekler ve biranın ağır acı kokusu. Neyse ki önceki gece barda olduğu gibi korkunç bir koku değildi.

Garson olmak o kadar da zor olamazdı, değil mi? Dün gece gülümseme alıştırması bile yapmıştım çünkü bunun bahşişlere yardımcı olacağını düşünmüştüm ki bu konuda hâlâ ne kadar kötü olduğuma bakarak bundan şüphe duyuyordum.

Tek bir hata bile yapamazdım. En az on bin dolar biriktirmem gerekiyordu. Bu miktarı tekrar düşündüğümde neredeyse bayılacaktım. Planım basitti. Arabanın borcunu ödemek ne kadar sürerse o kadar çalışacak, sonra da bu tuhaf kasabadan tüyecektim.

Kendime baktığımda garson kıyafetine en yakın şeyi giymiştim. Dizlerimin hemen üzerine kadar inen siyah, dar bir etek ve Marcus'un üniformasını olabildiğince taklit etmeye çalışarak ona uygun bir gömlek.

Daha önce gittiğimin aksine, lokanta meşguldü. Boş ver... meşgul kelimesi çok hafif kalırdı. Burası için kaotik kelimesi daha uygun. Neredeyse her koltuk doluydu. Tepede Amy Winehouse'un "Back to Black" şarkısı çalıyordu ve zavallı bir garson ayaklarını yerden kesmiş, yemek dağıtıyor, sipariş alıyor, bir yandan da

bir masadan diğerine.

Arka köşedeki mutfak penceresinden keskin bir zil sesi geldi ve aşçının üç tabağı toplanmak üzere tezgâha yerleştirmesini izledim. Marcus'tan henüz bir iz yoktu. Kızıl saçlı bir kadın mutfağın kapısından geriye doğru çıktı ve yemek dolu dört tabak taşıyarak arkasını döndü. Islık çaldı ve "Yemek hazır" diye seslendi.

Yakındaki bir masa alkışladı. Atmosfer bağımlılık yapıcı ve çok neşeliydi. Bu beni büyüledi. Daha önce hiç bu kadar yoğun olmalarına rağmen herkesin eğleniyor gibi görüldüğü bir restoran ya da lokantaya gitmemiştim.

Ani bir tabak kırma patlaması seslerin arasında paramparça oldu ve sese doğru döndüm. Zayıf, kısa sarı saçlı ve yüzü çillerle kaplı bir garson, çılgınca yere çömelmiş, kırılan tabak parçalarını yerden toplamaya çalışıyordu. Birkaç kişi onu izliyordu ama kimse ona yardım etmek için ayağa kalkmadı.

Hiç düşünmedim ve bir de baktım ki onun yanındayım, ortalığı topluyorum.

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim," diye fısıldadı endişeyle, yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu.

"Olur böyle şeyler," diye açıkladım bir elime kırık ve yontulmuş seramik parçalarını dizerken. Bir şeyleri kırma korkusuna fazlasıyla aşinaydım. Alistair bir şey düşürdüğümde beni iyice cezalandırmayı ihmal etmezdi. Bu ceza genellikle kemerini kullanması şeklinde olurdu. Hatırlayınca tüylerim ürperdi ve aceleyle dağınıklığı topladım.

Hemen garsonu takip ederek mutfığa girdim ve her şeyi köşedeki çöp kutusuna attım. Odanın düzeni basitti; arka duvara dayalı bir ızgara, yan tarafta kızartma sepetleri, bu uçta lavaboyla birlikte bir doğrama tezgahı ve duvara dayalı diğer her alanı dolduran kaseler ve tabaklarla metal raflar. Izgarada biftekler cızırıyor ve mis gibi kokuyordu. Aşçı eti terbiye ederken sırtı bize dönük duruyordu. Saçında parlak kırmızı bir bandana, siyah bir kot pantolon ve siyah bir önlüğün altında parlak sarı bir atlet vardı. Adam uzun boylu, balık etliydi ve saatte milyonlarca mil hızla hareket ediyor, tabakları yerleştiriyor, çıplak kolları sıcaktan parlıyordu.

"Sen bir lütufsun," dedi sarışın ve ellerimi silmem için bana bir bulaşık havlusu uzattı.

Üstümü başımı temizlerken yaka kartına baktım. "Bu benim isim Eve," dedim, şaka yapmaya çalışarak, bu da bana şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. "Ben Marcus'un işe aldığı yeni garsonum, Rune."

Gözleri büyüdü ve heyecanlı bir şaşkınlıkla gülümsedi. "Yüce İsa, teşekkür ederim." Kollarını bana doladı, demir prangalar gibi sarılmıştı.

Benden daha zayıf ve sadece 1.80 boyunda biri. Tepkisi ilk başta beni hazırlıksız yakaladı, çünkü bu kadar açık bir şefkate alışık değildim... ve dokunulmaktan hoşlanmıyordum.

"Uzun zamandır her gece bu kadar yoğun oluyor ve ayaklarım düşmek üzere. O yüzden bir isyan çıkmadan önce seni oradan çıkaralım." Kıkırdadı ve çıkardığı ses çok sevimliydi, burnu hafifçe kırışırken yüzünde ışıldayan bir ifade vardı. Daha işe bile başlamamıştım ve şimdiden burası hakkında umutlanmaya başlamıştım... Belki birkaç arkadaş bile edinebilirdim.

Kendimi aşıyordum ve zaten gideceğim için bunun bir önemi yoktu ama etrafta birkaç dost yüzün olması iyi olurdu.

Döndü ve etrafına bakındı. "Rae, yedek önlükleri nerede saklıyorsun?" Aşçı dönüp bize doğru geldi ve bana elini uzattı. "Merhaba, ben Rae." Sesi derin ve hırıltılıydı.

Gülümsediğinde tüm dişleri görünüyordu. Yumuşak bir gülümsemesi ve rahat bir havası vardı... Ama gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Daha önce hiç görmediğim sarı bir çerçeve irislerini çevreliyordu. Elini sıkmak için ona yaklaştığımda burun delikleri alevlendi. Garipti.

"Ekibe hoş geldiniz ve unutmayın, çatallar restoranların çorap versiyonudur." Bir kahkaha patlattı ve ben de bu kötü esprisine kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Çok eziksin, Rae. Hâlâ o fıkrayı mı anlatıyorsun?" Eve gözlerini devirdi. "O yeni ve bu da hiçbirini duymadığı anlamına geliyor." Elini rafın yanına gitti ve elime tutuşturduğu siyah bir önlükle geri döndü. "Al bakalım, iyi şanslar."

"Teşekkür ederim."

Izgaraya geri döndü.

Her şey tamamlanmıştı, tam da az önceki kıvılcıklı kadın odaya daldığı sırada başımı kaldırıp baktım. Bakışlarım doğrudan siyah gömleğindeki yaka kartına gitti. Licia. Ehlileştirilmeyi reddeden bukleli vahşi kıvılcıklı saçları ve en koyu yeşil gözleri vardı. Belki yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı ve yakut dudaklarıyla tezat oluşturan berrak, süt beyazı teniyle çok güzel bir tene sahipti.

"Neden dışarıda kimse yok?" Gözleri üzerime dikildi. "Sanırım sen yeni kızsın?"

"Evet, ben Rune. Başlamaya hazırım."

"Güzel. Hevesin hoşuma gitti ve buna ihtiyacın olacak. Bu gece Eve tüm siparişleri alacak ve sen sadece yemekleri masalara götürmeye ve kirli tabakları toplamaya odaklanacaksın. Bunu halledebileceğini düşünüyor musun? Arka taraftaki barda eleman sıkıntımız var, o yüzden oraya da uğrayıp içki dağıtman gerekecek."

"Kesinlikle." Ne kadar zor o l a b i l i r ki? Evde hizmetçiymdim.

Alistair ve arkadaşları her zaman yemek yer ve içki içer, mümkün olduğunca hızlı ve sessiz bir şekilde arkalarından toplarlardı. Garsonluk işinde çoktan ustalaşmışım. Umarım.

"Yemekler kendi kendine servis edilmeyecek," diye yüksek sesle seslendi ve bizden bir adım bile uzakta durmamasına rağmen ellerini çırpı.

Eve beni iterek geçti ve seslerin ve müziğin patlayıcı gibi görüldüğü lokantanın ana odasında ona katıldım. "Daha önce yardım ettiğin için teşekkürler," diye fısıldadı. Başımı salladım, ondan şimdiden hoşlanmışım. Özellikle de bana henüz kendimle ilgili bir şey sormadığı için. Umarım böyle devam ederdi.

"Sorun değil. Peki, sahibi Licia mı?"

"Ortağı Marcus ile birlikte Moonstruck'ın ortaklarından biri. Bir de Wilder var. Buranın ve kasabanın çoğunun başındaki büyük patron o. Ona dikkat etmelisin. Licia iyi biri ama biraz sinirli."

"Bildiğim iyi oldu. Sanırım kızılar hakkında söylenenler doğru olmalı," diye şaka yaptım. "Eski Yunanlıların kızıl saçlıların vampire dönüştüğüne inandığını biliyor muydunuz? öldüklerinde?"

Yorumu beni şaşırttı ve ona baktım. "Bu da nereden çıktı?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Online bir üniversitede tarih okuyorum ve eski Yunanlıların inandıkları şeyler inanılmaz." Sinirli bir şekilde omuz silkti. "Herkes bana çok tuhaf şeyler söylediğimi söylüyor, o yüzden beni görmezden gelin."

"Ben olsam bunu yapmazdım. Ben de yeni şeyler öğrenmeyi seviyorum."

Sırıttı, yanakları hafifçe kızardı ve gözleri parladı. Yakındaki bir masadan biri bağırdı ve o da ne istediklerine bakmak için aceleyle yanlarına gitti. Döndüm ve yakındaki bir masanın üzerinde kirli tabak yığınına gördüm ve işe koyuldum.

Akşam sorunsuz geçiyordu. Sonunda içeceklerin masalara dağıtılmak üzere tezgâhta toplandığı arka bar bölümüne doğru ilerledim. Kimin hangi içkiyi aldığını anlamak için siparişleri okumaya başladım.

"Bu da ne?" diye derin ve buyurgan bir ses geldi arkamdan, o kadar ani ve beklenmedikti ki irkildim, kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarpıyordu.

Zümrüt yeşili gözler bana bakıyordu, derinliklerinde öfke yanıyordu.

İlk gördüğüm şey buydu.

Ruhumun içine bakıyordu.

Gerçek bir tanrının yüzüne ait olan yeşil gözler... aynı zamanda bir pislik olan.

Sokakta bana hırlayan, sonra da kız arkadaşıyla birlikte geçmeleri için beni kaldırımdan indiren adamdı. Bar alanına açılan kemerli girişin altında duruyordu. Korkutucu derecede iriydi ve kaşlarını çatmış bana bakıyordu, yüzünde gölgeler oynaşıyordu. Tıpkı onu son gördüğüm zamanki gibi,

Koyu renk saçlarını arkaya atmıştı, birkaç tutamı bir gözünün üzerine düşüyordu, kirli sakalları keskin çenesini kaplıyordu. Delici gözlerle bana bakarken koyu renk, ağır kaşları birbirine kenetlenmişti. V yakalı lacivert uzun kollu bir tişört giymişti, güçlü kasları kumaşı göğsüne doğru çekiyordu ve güçlü bacaklarını saran koyu mavi bir kot pantolon giymişti.

Beni çıplak elleriyle parçalamaya hazır görünmesine rağmen bu pislik nasıl hâlâ bu kadar muhteşem olabiliyordu?

Kalbim öfkeyle çarpıyordu. Birden her şeyi ve hatta elimdeki içkilerin kime ait olduğunu bile unuttum. Düşüncelerimi hızla dizginledim, içimdeki her şey yüksek alarmdaydı.

"Pardon?"

"Kovuldunuz," dedi aniden ve etrafımızdakileri susturdu. "Yardıma ihtiyacımız yok."

Ağzım tamamen kurudu ve sözleri karşısında şoka girdim. Bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu yeni kıza yapılan bir tür şaka mıydı? Eve'in Moonstruck Diner'daki patronların kim olduğuna dair sözleri o anda kafama dank etti ve bir tsunami gibi tanıma duygusu içime çöktü.

"Sen Wilder mısın?"

"Oh, güzel, bir beynin var. Şimdi eşyalarını topla ve git," diye hırladı. Vücudu kaskatı kesilmişti... öfkeliydi. Çılgılık atmak istedim.

Bu bir şaka olmalıydı. Aslında tamamen saçmalıktı. Elimdeki içki bardaklarını yüzüne fırlatmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce hızla bara geri götürdüm. Beni içten içe yakan duygu karmaşasını yuttum ve gözlerimden düşmek üzere olan hayal kırıklığı gözyaşlarını kırıştıtarak uzaklaştırdım.

Bardaki herkesin bakışlarını üzerimde hissederken, dramımızın ortaya çıkışını dinlerken aşağılanmışlık yanaklarımı boyadı. Hayatım boyunca itilip kakılmışım, bu yüzden ilk içgüdüm geri adım atıp kaçmaktı. Ama kaçtığım gün kendime bir söz verdim. Bir daha asla kimsenin beni itip kakmasına izin vermeyecektim.

"Kulakların ağır mı işitiyor tatlım?" diye alay etti.

Titredim ve içgüdülerime karşı koyarak çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Vücudumdaki her sinir koptu. "Marcus beni işe aldı-"

"Umurumda bile değil. Son sözü ben söylerim ve sen yoksun," dedi sert bir şekilde, arkasını döndü ve konuşmayı bitirmiş gibi bir bardak aldı.

Harika, şimdi lokantadaki bazı insanlar da dinliyordu, başlarını çevirip lokantayı bardan ayıran kapıdan bakarak kargaşayı izliyorlardı.

Yerin yarılıp beni yutmasını isteyerek ürperdim ama çok daha aşağılayıcı durumlarla da karşılaşmışım. Yaşayabileceğim neredeyse hiçbir şey yoktu.

Alistair'in eylemleriyle yarışacak bir şey.

"Beni dinleyecek misin?" Umutsuzca söylemeye başladım, tam o sırada Licia hışımla bar alanına girdi ve Wilder'ın yanından geçerek bize katıldı.

"Ciddi misin Wilder? Ne oluyor be? Bu gece ne kadar meşgul olduğumuzu gördün mü?" diye sertçe azarladı, onunla burun buruna geldi, kızıl saçları öfkesinden diken diken olmuş gibiydi.

"Burada çalışmıyor, o kadar." Wilder'ın çene çizgisi sıkıştı. Tamamen yabancı birine karşı duyduğu nefrete inanamıyordum... bana karşı. Konuşurken bana bakmaya bile cesaret edemiyordu. Bu çok saçmaydı.

"Şehirde yeni olduğumu biliyorum..." Ben başladım. "Ama ben çalışkan biriyim, sana söz veriyorum." Sesimin ne kadar çılgınca çıktığını görünce irkildim ama dibe vurmuşken, kaybedecek bir şeyin kalmadığında ayaklarına kapanmaktan çekinmiyordun.

"Wilder, ne kadar meşgul olduğumuzu gördün ve Eve ile benim aramda, yerde başa çıkamıyoruz. Rune iyi ve hızlı... en azından şu ana kadar gördüğüm kadarıyla. Biz de bunu istiyorduk ve işe aldığımız son üç kişinin bu hızlı tempoya ayak uyduramadığını biliyorsunuz."

Sertçe yutkundum ve ikiliyi izledim, neredeyse enerjilerinin kollarımda vızıldadığını hissediyordum. Adam Licia'dan biraz daha uzun boyluydu, bu da çok korkutucuydu ama Licia bir şekilde kendini tutuyordu.

"Marcus'un buna hakkı yoktu-" diye söze başladı Wilder ama Licia onun sözünü kesti.

"Buraya yardım edecek başka birini bulamazsak Eve'i kaybedeceğimizden endişeleniyordu.

Ona ihtiyacımız var."

Wilder içini çekti ve dürüst olmak gerekirse, eğer bu kadar çaresiz olmasaydım, lanet işi onun mükemmel suratına fırlatıp defolup gitmesini söylemek isterdim. Bunun yerine orada durdum, bekledim, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissettim... üzerimde.

Eğer herkes benim bir yabancı olduğumu bilmiyorsa, artık alnımda bir hedef tahtası olduğundan emindim.

Wilder, bir katilin kendisi için çalışmasına izin vermesini ister gibi ağır bir iç çekişle bana baktı, dudakları kıvrılmıştı. "Sana bir şans vereceğim, çünkü Licia sana inanıyor, ama tek bir hata yaparsan, sadece bir hata, işin biter. Anladın mı?" Licia'ya döndü. "Onunla sen ilgilen."

Aniden döndü ve lokantanın içinde gözden kayboldu.

Daha önce dik durmak için kullandığım güç içime çöktü ve tökezleyerek barın yanındaki tabureye oturdum. "Bu da neydi şimdi?"

Bok gibi korkutucuydu ve Eve'in onun hakkındaki önceki uyarısı gerçeğe yakın değildi. Ondan sonra bir şişe tekilaya ihtiyacım vardı.

"Sen iyi misin?" Licia soruma cevap vermeden sordu.

"Evet. Sadece onun böyle... böyle olmasını

beklemiyordum."

Sanki bu her gün olan bir Şeymiş gibi yarı güldü. "AlıŐırsın

Bir süre sonra Wilder. Kesinlikle havlıyor ve ısıyor ama mantıksız bir adam değil."

Bu değerlendirmeye katılmadım ama sadece "Teşekkür ederim" dedim.

"Elbette. Şimdi işinizin başına dönün ve beni hayal kırıklığına uğratmayın." Aniden yükselen seslerin çok yüksek olduğu lokantaya doğru yürüdü. Her ne kadar aşağılanmışlıktan yanıyor ve sırtından ter damlıyor olsa da, onu haklı çıkarmayı reddettiler.

Döndüm ve işe koyuldum. Ona ne kadar harika biri olduğumu gösterecektim ki kalmam için bana yalvarsın. Sonra ayrılırken bunu yüzüne vurabilirdim.

Az önce olanları gözden geçirirken yanaklarım utançtan hâlâ yanıyordu.

Sadece şehir dışından gelmiş olamazdım, değil mi? Yoksa burası, yerlilerin her yeni ayda Şeytan'a tapmak gibi korkunç bir sırrı sakladıkları için yabancılara tahammül edemedikleri kasabalardan biri *miydi*? Bu düşünceye içimden güldüm, bazen hayal gücüm gülünç oluyordu.

Her şey yoluna girecek, diye kendimi rahatlattım. Patronum berbattı. Ama bunu yapabilirdim. Bu geçici bir durumdu.

Sonraki üç saat boyunca hiç durmadan çalıştım, her masayı temizledim, yemekleri o kadar hızlı teslim ettim ki kendimi Rae'nin tabakları hazırlamasını beklerken buldum. Mutfak penceresinin yanındaki barın arkasında dururken, şişelenmiş suyumdan bir yudum aldım ve Wilder'ın masanın karşısından beni izlediğini fark ettim. Küçük bir grup müşteri lokantadan ayrılırken o girişin yanında duruyordu.

Bana bakışıyla ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gözlerinin altında gölgeler toplanıyordu, sanki benim varlığımı görmek onu çileden çıkarıyordu.

Rae mutfaktan, "Siparişler geldi," diye seslendi ve biftek ve kızarmış sebzelerle dolu iki tabağı önüme koyarken döndüm.

Beni şaşırtan şey, bu geceki neredeyse her siparişin garnitürle birlikte çeşitli et parçalarından oluşmasıydı. Ya bu akşam biftek yemeklerinde özel bir kampanya vardı ya da bu kasaba etini çok seviyordu.

Yemekleri hızla teslim ettim ve yan masadaki boş bardakları topladım. Bir süre sonra bara geri döndüm ve teslim edilmek üzere bir tepsiden üç içki aldım. Onları yirmili yaşlarının sonlarında olabilecek üç adamın oturduğu bir kabine götürdüm. Hepsi beni gülümseyerek karşıladı.

Bu bir değişiklikti.

Yüzleri tanıdık geliyordu. Dün gece barda olduklarını fark ettim. Kurt süslemeleriyle ilgili yorumuma güldüklerini hatırladım.

"Wilder bize gemide yeni bir kız olduğunu söylemedi," dedi siyah saçlı adam, diğer ikisi ise sanki beni ilk kez görüyorlarmış gibi yeni keşfettikleri bir ilgiyle bana bakıyorlardı. Aslında bakakalmak daha iyi bir kelimeydi. Bu beni

Ben de gülümseyerek karşılık verdim ve oradan uzaklaştım. Ayrılırken içlerinden biri arkamdan seslendi: "Güzel göt. Neden bizim için eğilmiyorsun?" Üçü de kahkahalarla uludu.

Onları duymamış gibi davrandım ama kafamda karanlık anılar canlandı. Alistair'in sürü üyeleri benimle alay ediyor, beni taciz ediyor, kaba şeyler söylüyorlardı.

İmgeler bana saldırırken mutfağın yanındaki gölgelere gömüldüm. Nefesimi tutmaya çalıştım... panik atak tehdidi altında hızla atan nabzımı durdurmaya çalıştım. Kendime kaçtığımı hatırlatmaya çalıştım.

Bir arada tutun. Sadece bir arada tutun.

Kafamı kaldırdığımda Wilder'ın gözlerini üzerimde yakaladım, varlığı bir battaniye gibi beni boğuyordu, bakışlarında okunamayan bir şey vardı.

Bu tarafa doğru gelmeye başladı ve midem kendi üzerine döndü. Gürültülü ayak sesleri ahşap döşemelere gök gürültüsü gibi çarpıyordu. Bir yırtıcının zarafetiyle, kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

Nefesim dudaklarımdan hızla geçti.

Mutfak zili bir kurtuluş çağrısı gibi çaldı ve beni donmuş halimden çıkardı. Wilder'ın bana ulaşmasını beklemeden pencereye koştum ve bir sonraki teslimatları toplayarak kendimi o karanlık andan kurtardım.

Wilder, ofisinin olduğunu tahmin ettiğim mutfak kapısının yanındaki koridora doğru ilerledi ve ben de rahat bir nefes aldım. Gecenin geri kalanında bir yandan kıcımlı yırtarak çalışırken, bir yandan da sarkıntılık eden adamlardan uzak durdum. Wilder'dan bir iz var mı diye koridora doğru bakmaya devam ettim ama vardiyamın geri kalanında hiç görünmedi.

Eve kendi halinde, işini yapıyor, müşterilerle sohbet ediyor ve gülüyordu... hatta kabindeki üç adamla bile.

Yardım edemedim ama sanki hepsi benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi, sanki benim yanımda tam olarak kendileri gibi davranmıyorlarmış gibi hissettim.

Hepsinin hayal ürünü olduğuna inanmak istedim.

Ama içgüdülerim beni nadiren yanlış yönlendirirdi.

TErtesi sabah toprak yola girdiğimde koşmaya başladım. Koşmak zorundaydım. Buraya geldiğimden beri bir seçim gibi hissetmedim. Sanki içimde bir şey beni çağırıyor gibiydi...

Ben de. Bu his her geçen gün daha da yoğunlaşıyor, beni gitmeye zorluyordu, bu kasabanın kurt sorununa rağmen. Bunu açıklayamıyordum ama kaçma dürtüsüyle derim delicesine kaşınıyor gibiydi.

Bunu endişeye bağlıyorum.

Hareketsiz oturmak bana yaşadığım her şeyi düşünmek için zaman verirken, nefes almaya ve takılmamaya odaklanmak zorunda olduğum için koşmak dikkatimi dağıttı. Bu olmalı.

Koşmak bana şehri gizlice keşfetme şansı da verdi.

Amarok'ta hâlâ bir şeyler eksik gibi geliyordu, ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler.

İnsanların bana bakma şekilleri vardı, ya kaba ve küçümseyici ya da o kadar sahteydiler ki cildimi sümüklü hissettiriyorlardı.

Neden bu kadar temkinliyidiler? Geçmişimle dünyadaki en az tehlikeli insan bendim. Bunu bildiklerinden değil. Ama benimle ilgili hiçbir şey tam olarak tehdit çığlığı atmıyordu.

Amarok'un sırlarını neden önemsemişimi merak ederek başımı salladım. Yakında buradan gidecektim.

O zaman gülümsedim, dün gece lokantada Eve'le paramı bölüştükten sonra bile yüz dolar bahşiş kazandığımı düşündüm. Bahşişlerden payıma düşeni bana verdiğinde neredeyse ağlayacaktım. Bu, biraz yiyecek alabileceğim, birazını oteldeki odamın parasını ödemek için ayırabileceğim ve geri kalanını da arabamın borcunu ödemek için biriktirebileceğim anlamına geliyordu.

Kendimi zorlarken ayak seslerim yere çarpıyor, saçlarımdaki rüzgârın tadını çıkarıyor ve uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bu mümkün görünmüyordu ama

Koşmak çoktan kolaylaşmıştı, sanki buradaki havada bedenimi canlandıran bir şey vardı.

Güneş ışığı gökyüzünü mavilerin, turuncuların ve menekşelerin sayısız tonuyla renklendirirken uzun çimler sallanıyordu. Her yer çok güzeldi.

Büyük ahşap köprüyü geçtim, temiz havayı içime çektim ve bir kez daha hayatımın çoğunu boşa harcamamış olmayı, Alistair'i uzun zaman önce terk etmiş olmayı diledim.

Onu hâlâ özlerken bile bunları diledim.

Nehrin bu tarafındaki kıyı boyunca sıralanmış küçük evlere baktım. İki yerli bahçelerinde durmuş konuşuyorlardı, gözleri benim üzerimdeydi. Bu da başka bir şeydi. Buradaki herkes dedikoducu gibiydi. Sanki yine ortaokuldaydım. Hepsi benim hakkımda fısıldaşıyordu... bana bakıyorlardı.

Bu tür davranışlar bir kızı kesinlikle paranoyaklaştırır.

Yine de bununla başa çıkabilirdim. Geldiğim yere kıyasla buranın cennet olduğunu kendime hatırlatıp durdum.

Yol kenarındaki parkurda yavaş bir tempoda koştum. Güneş omuzlarıma vuruyor ve ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. Mükemmeldi. Yolumun kesiştiği kurdu düşünerek gözlerimi açık tutmak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Bugün ormana girmeyecektim, kasabaya yakın kalacaktım ve ormanın kenarındaki yolun kıvrımını takip edecektim.

Ani ve tekrarlayan bir motor homurtusu daha da yükseldi ve yoldan biraz daha uzaklaşarak kimin bu yöne doğru gittiğini görmek için etrafımda döndüm.

Siyah bir cip ilerledi ve bana yaklaşırken yavaşlıyor gibiydi.

Arabayı kimin kullandığını görebilmek için gözlerimi kısıtım ama karanlık camlar ve alçak öğleden sonra güneşi bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

İlk içgüdüm bana yaklaşan kişiden hızla uzaklaşmaktı, ama bu beni süper paranoyak gösterirdi, değil mi?

Koşmaya ara verdim, araç yanımdaki yolda durduğunda nefesim hızlandı. Cam aşağı kaydı ve ilk gördüğüm şey, ilk gördüğümünden beri rüyalarımın giren o yeşil gözler oldu. Tabii ki bu gözler dudaklarında her zamanki çarpık hırıltıyla birlikte geliyordu.

Wilder.

Hay sikeyim. Şimdi ne olacak? Dün lokantadaki davranışından sonra, aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya yemin ettim... vücudumun bazı kısımlarının onun öfkesi karşısında diğer kısımlarımdan farklı hissettiği gerçeğini görmezden geldim.

Yollarımız kesiştiğinde bu önsezi ve uyarılma karışımını hissetmemeliydim, ama o bunları içimde ortaya çıkarmayı başardı. Bunu kendimden nefret etmemin tüm nedenlerini sıraladığım zihinsel listeme ekledim.

Saçlarımın bir kısmını yüzümden iterek gergin bir şekilde gülümsedim ve etrafıma bakındım, etrafta kimsenin olmadığına dikkat ettim.

"Bir sorun mu var?" Kalbim göğsüme çarparak sordum.

Bir eliyle direksiyonu kavlıyor, parmak eklemleri direksiyonu ne kadar sıkı tuttuğundan bembeyaz olmuş, beni inceliyordu. Kafamın içinde oradan kaçmamı söyleyen sesi duymazdan geldim. Eğer kasabada kalıp onun lokantasında çalışmak niyetindeysem, o zaman aramızda barışı sağlamanın bir yolunu bulmalıyım... ve o etraftayken korkudan sinmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Yine de şu anda bana bakışı... bakışlarının ardındaki karanlık sıcaklık... bana bir şeyler yaptı. Bakışları yavaşça formumu inceledi, dar taytımdan atletime kadar vücudumun her santimini okşuyormuş gibi hissedene kadar. Midemde kelebekler uçuşuyor, kanat çırpıyor ve bakışlarım kolunu dirseğine kadar kıvrıdığı güçlü ön koluna takılıyordu. Zihnimin orada dolaşmasına izin vermemeliydim ama ben şaşkın şaşkın bakarken kasları esnedi ve birden kendimi aptalca onun kollarında hayal etmeye başladım. Onu üzerimde, altımda... içimde hayal ederken nefesim hızlandı.

Düşünceler aklıma geldiği anda onları silkeleyip attım çünkü cidden... benim sorunum neydi? Wilder ve benimle ilgili hiçbir şey hayal etmemeliydim. İçimde bir şeyler ciddi şekilde bozulmuş olmalıydı ki pisliklere hayranlık duyuyordum.

"Burada tek başınasın," diye bağırdı, bariz olanı ifade ederek.

Ses tonu karşısında tüylerim diken diken oldu, hissettiğim şehvet hızla dağıldı. Cevabım dudaklarımın arasından kayıp gitti. "Kesinlikle, burada yalnızım, ormanda değil. Bir sorun mu var?"

"Jim ya da Carrie'nin, hatta Licia'nın seni ormana bu kadar yakın bir yerde yalnız kalmaman konusunda uyaracağını düşünmüştüm." Zerre kadar mutlu görünmüyordu ve hayatım boyunca onu çözemedim. Bir an beni kovmak isterken, bir an sonra bana bir şey olmasını umursuyormuş gibi konuşuyordu. Bu doğru olamazdı.

"Bu konuda bana güvenmelisin," diye devam etti, kalın kaşlarından biri kalkıktı.

Güven mi? Bu kelimeden nefret ederdim. İnsanlar bu kelimeyi kullandığında, onlardan olabildiğince çabuk ve olabildiğince uzağa kaçmanız gerektiğini erkenden öğrenmişim. Bu kelimeyi duymak bile nabzımın hayal kırıklığı ve şüpheyile atmasına neden oluyordu.

Wilder içimi karıştırmakta ustaydı. Görünüşe göre beni hiç umursamadan kurumaya bırakmaktan zevk alıyordu. Aslında, bana acı çektirmekten hoşlandığı hissine kapıldım.

"Neredeyse umursuyormuşsun gibi geliyor," diye cevap verdim, alaycı bir şekilde. "Ama vahşi hayvanlardan korkmuyorum, en azından gündüzleri. Endişelenmem gereken başka bir şey mi var?"

Bana bakmayı bırakmamıştı, gözlerini kırptığından bile emin değildim.

çekildiğinden beri. Başa çıkabileceğimden daha fazlasını çiğnediğime dair bir endişe içimi kemirdi. Wilder'ın görüldüğünden çok daha fazlası olduğu izlenimine kapıldım. Etrafındaki havayı boğan bir tehlike havası vardı ve tüm duyularım yüksek alarmdaydı.

Ya az önce ona cevap verdiğim için beni tekrar kovarsa? Yani, bu aptalcaydı, ama ona hak vermezdim.

"Eğer bu beni korkutup şehirden kaçırma girişiminse, bilmelisin ki canavarlar ve şehir efsaneleri beni korkutmaz," diye mırıldandım cevap vermeyince. Bu doğrudu, korkmanız gereken canavarların annenizin geceleri size anlattığı canavarlar olmadığını biliyordum. Korkmanız gerekenler annenizin sizi isteyerek ittiği, gözünüzün önünde saklananlardı.

Bakışlarımın geniş göğsüne kaymasına izin verdim. Bakışlarım nefes alış verişlerini hızlandırmış gibiydi. Birdenbire arabadan indiğini ve beni şehre geri götürmek için zorla arabaya bindirdiğini hayal ederek kaskatı kesildim. Bu onun yapabileceği bir şeydi.

"Burada canavarlardan çok daha kötü şeyler var. Başkasının arka bahçesine girdiğinde dikkatli olmalısın, Rune."

Bu önsezili sözlerle kapısındaki bir düğmeye bastı ve cam tekrar yukarı kayarak onu görüş alanımdan çaldı. Aradan bir saniye bile geçmeden arabasını yola doğru sürdü ve onu asıl ormana götüren yolun virajında kayboldu.

İçimde uyandırdığı öfkeyle savaştım. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Etrafımı saran orman dışında kimseye seslenmedim. Birden milyonlarca gözün beni izlediğini hissettim ve öğleden sonra kendim için yakalamayı başardığım küçük huzur parçasını paramparça ettiği için nefret ederek orada durup ürperdim.

Siktir et onu.

Arabayı sürdüğü yöne bakmaya devam ettim, sanki geri dönsün de onun hakkında düşündüğüm her şeyi gerçekten söyleyebileyim diye meydan okurcasına. Aptallığıma iç geçirerek başımı salladım ve tekrar koşmaya başladım. Bana ne fırlatırsa fırlatsın, bu kasabada daha iyiydim. Uyum sağlar ve onu görmezden gelirdim.

Arkamı döndüm ve kasabaya doğru, onun gittiği yerden uzağa doğru koşmaya başladım. Hızla ilerledim... yani ciğerlerimin izin verdiği ölçüde, arkamdaki ormandan gelen dal çıtırtıları yankılandığında, sanki evren Wilder'ı burada yalnız olduğu konusunda haklı çıkarmaya karar vermiş gibiydi.

Omzumun üzerinden baktım ama orada kimse yoktu, sadece ağaçların arasından süzülen güneş ışığı vardı. Yine de manzaraya garip bir sessizlik çökmüştü. Kuşlar yoktu. Rüzgâr yoktu.

Sadece ben ve nefesim hızlanıyordu. Elimi cebime attım ve orada bulunan küçük topuzumu çıkardım. Onu kasabadan satın almıştım.

Korkmadığımı iddia ettiğim o vahşi hayvanlara karşı.

Elim titreyerek onu kavradım.

"Lütfen Wilder'ın haklı olmasına izin verme," diye fısıldadım.

Tekrar koşmaya başladım ve yırtıcılar söz konusu olduğunda koşmanın iyi bir şey olmadığını farkında olarak kasabaya yaklaştım. Ama yere yatıp ölü taklidi yapacak da değildim.

Çıtırtı tekrar geldi, bu sefer daha yakındı ve az önce ağaçların arasında uçuşan bir gölge gördüğüme yemin ederek başımı yolun karşısındaki ormana doğru çevirdim.

Hayır, hayal görmüş olmalıyım.

Kalbim hızla çarptı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Göğsümün içinde kıvrılan korkuyla boğuldum ama bir bacağımı diğerinin önüne iterek, donup kalmayı reddederek devam ettim. Wilder'ın saldırıya uğradıktan sonra hastaneye gelişini ve *sana söylemiştim* şarkısını söyleyişini şimdi hayal edebiliyordum.

Hayır, teşekkür ederim.

Muhtemelen sadece bir sincap ya da tavşandı... Ormanda pek çok şey yaşırdı. İşte böyle zamanlarda keşke kurt duyularım ve kurt yeteneklerim olsaydı diye düşünürdüm. Pek çok şey kurtlara karşı koymaya cesaret edemezdi.

Koşarken omzumun üzerinden kontrol etmeye devam ediyordum ki önümden bir hırıltı geldi.

Başımı tekrar yola çevirdim, topuzlu elimi kaldırmış, kullanmaya hazırdım. Kasaba ilerideydi ama dikkatim yolun kenarında yerde yatan bir figüre takıldı.

Kalbim boğazıma doğru fırladı.

Yan yatan kurdun tozlu beyaz ve gri kürkü hafif esintide dalgalanıyordu.

Hayvan yarı inledi, yarı burkuldu, başını kendini yukarı çekmeye çalışır gibi kaldırdı. Sonra tekrar yere yığıldı. Attığı çığlıklar kalbimi parçaladı. Tüm hayvanları severdim ve hiçbirinin, hatta bir yırtıcı hayvanın bile zarar görmesine seyirci kalamazdım.

Kısa adımlarla yaklaştım, dikkatini çekecek kadar ses çıkarmaya ve onu daha fazla ürkütmemeye çalıştım.

İri kafasını bir kez daha bana doğru çevirdi ve asla unutamayacağım soluk mavi gözlerini bana dikti. Neredeyse insana benziyorlardı ve yardım etmem için bana yalvarıyor gibiydiler. Hayvan sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi bir ormana bir bana bakıyordu ama etrafı taradığımda hiçbir şey göremedim.

"Ne oldu sana böyle?" Kendimi kucaklayarak yaklaştım, kaslarım gergindi, hayvan ayağa fırlarsa bir anda kaçmaya hazırdım. Ancak yaklaştıkça mesele daha net ortaya çıkmaya başladı.

Arka bacağında kocaman bir yara vardı, kürküne ve yere kan damlıyordu. Ne kadar yakından bakarsam, yara o kadar kötü görünüyordu ve kemiğe kadar görebildiğimden emindim.

"Oh, kahretsin. Bu gerçekten çok kötü görünüyor. Seni ne ısırıldı?" Nefesim kesildi ve bu ormanda gerçekten bir şeyin dolaştığını düşünerek dehşete kapıldım. Ne tür bir yaratık bir kurttan böyle bir ısırık alabilirdi? Yaklaşık beş adım ötede dururken, kurdun kendisini buraya sürüklemiş olması gereken yerden ormana doğru giden kan izlerini fark ettim. Vahşi bir hayvan neden yola gelsin ki?

Gözlerindeki vahşi bakış beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi ve tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Hemen döneceğim, söz veriyorum seni burada bırakmayacağım." Beni anlayabiliyormuş gibi yüksek sesle konuşmak aptalca geliyordu ama zihnim ne yapacağımı düşünürken en azından biraz sakin kalmama yardımcı oluyordu.

O iri gözler hep üzerimdeydi ve arka bacağına ve ne kadar kötü parçalanmış olduğuna her baktığımda içim cız ediyordu. Bunu neyin yapmış olabileceğini düşünmek dehşet vericiydi. Belki başka bir kurt?

Wilder'ın sözleri zihnimde dönüp duruyordu.

Zavallı kurda son bir kez baktım, sonra ormana geri döndüm. Eğer gerçekten bir şey bizi izliyorsa, ben yardımla dönene kadar kurt burada olur muydu?

Döndüm ve mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı koştum, tüylerim diken diken oldu, bir kez bile arkama bakmadım.

Köprünün üzerinden hızla geçtim ve kendimi mağazalarla çevrili ana yola doğru ittim. Birkaç gün önce bir doktor muayenehanesi gördüğümü hatırlıyorum. Nedense bu kadar küçük bir kasabada veteriner olacağından şüpheliydim, bu yüzden normal bir doktor işimi görecekti.

Doktorun muayenehanesinin penceresindeki panjurlar kapalıydı ama yine de kapıyı denedim ve açıldığında rahat bir nefes aldım. Topuzumu tekrar cebime sokarken aceleyle içeri girdim. O kadar ağır nefes alıyordum ki herkesin dikkatini çektim. Tek bildikleri, buraya kalp krizi geçirerek gelmiş olabileceğimdi, o kadar çok oflayıp pufluyordum ki.

Beyaz. İlk başta gördüğüm tek şey buydu. Beyaz duvarlar, resepsiyon bankosu, sandalyeler ve hatta sessizde oynayan televizyon bile beyazdı.

"İyi misiniz?" diye sordu resepsiyon görevlisi, sanki onu ürkütmüşüm gibi iri gözlerle. Oturduğu yerden zorlukla kalktı ve aklıma beyaz önlüğünün muhtemelen bir doktorun muayenehanesinde şık durmayacağı gibi rastgele bir düşünce geldi.

Pencerenin karşısındaki sandalyelerde oturan yaşlı bir kadın bana küçümseyerek baktı. Doğru gördüğümünden emin olmak için bir kez daha baktım. Onun bakışları altında, ben

mikroskop altındaki bir böcek gibi hissediyordu. Geniş kenarlı sarı bir şapka tutuyordu ve endişeliymiş gibi şapkanın kenarlarını eziyordu.

Tezgâha doğru tökezlerken aceleyle nefes aldım ve onları sakinleştirmeye çalıştım. "Ben iyiyim." Nefes nefese, devam ettim. "Sanırım bir mili beş dakikada koştum."

Bekleme koltuğundaki kadından kahkahalar geldi. "Aman Tanrım, sadece bir milden sonra nefesinizi zor tutuyorsanız çok formsuzsunuz demektir."

Sertleştim ama onunla tartışmadım. *Formda değildim ama beş dakikalık bir mil herkes için zor olurdu, hanımefendi,* diye düşündüm kızgınlıkla. Dizlerini geçen çiçekli bir elbise giymişti ve kısa, dalgalı saç modeliyle ellili yaşlarının sonlarında olmalıydı. Bahse girerim o koşuyu beş dakikada yapamazdı. Zayıf bir kadın olsa bile. Bana kaşlarını çatarak baktı ve ben de bunu *yeni gelenlerden nefret etme* kampında olmasına bağladım.

Nefesimi onunla harcamadım ve dikkatimi resepsiyon görevlisine verdim. Sarı saçlarını yüzünden çekmiş ve at kuyruğu yapmıştı... ve bana ters ters bakmıyordu. Bu da bir artıydı. Tezgâhın arkasındaki sandalyesine oturdu ve ölmek üzere olmadığını gördü.

"Randevu almak ister miydiniz?" diye sordu.

"Hayır. Ormanın yakınında bir kurt var ve yaralı. Bir şey ona saldırmış ve zavallı şey çok kötü kanıyor. Doktor belki-"

"Nerede?" diye sordu meşgul kadın, şapkasını yanındaki sandalyeye bırakıp ayağa kalkarak. "Ne tür bir kurt?" Bir adım daha yaklaştı, neredeyse yüzüme bakacaktı.

Geri çekildim. "Bir kurttu, gri bir kurt."

"Greta," diye uyardı resepsiyonist.

Yaşlı kadının burun delikleri, sessiz kalmak için bıkkınlıkla verdiği nefesle birlikte genişledi.

Bu kadın bir çeşit hayvansever miydi? Çok ilgili görünüyordu. "Üzgünüm ama biz bir hayvan hastanesi değiliz," diye cevap verdi resepsiyonist.

Ona döndüm. "Şehirde veteriner var mı?" Şakayla karışık sordum.

Başını salladı ve ben yüksek sesle gülmek istedim. "O zaman doktor zavallı hayvana yardım edebilir mi? Kendini ormandan yardım için çıkardıktan sonra yolun kenarında kanlar içinde yatıyor."

"Ormanda yalnız mıydın?" diye sordu ve ben iç çektim. Bu kasabadaki herkesin nesi vardı?

"Ne tür bir ısırık?" Greta sordu.

Bunlar insanların böyle bir durumda sorduğu normal türden sorular değildi.

Resepsiyon bankosunun yanındaki kapı aniden açıldı ve kapüşonlu, bakışları düşük, omuzları öne doğru kıvrılmış genç bir adam dışarı çıktı.

dünyanın en kötü haberini aldım.

Kafasını kaldırdığında kaskatı kesildim.

Daniel. Onu panik içinde hana koşup kandan bahsettiği zamandan hatırlıyordum.

Greta aniden alay etti ve Daniel'a bakışlarıyla onu canlı canlı delemekmiş gibi baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, sanki bir tartışmaya girecekmiş gibi kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatarak.

Şapkasını kaptığı gibi el çantasını kolunun altına sıkıştırmış, öfke içindeydi. "Ne yaptın sen şimdi?" Hızla kapıya doğru yürüdü, Daniel da hemen arkasından, "Neden bahsediyorsun sen?" dedi.

"Bu çok tuhaftı," diye fısıldadım nefesimin altında.

"Greta'ya aldırış etme. Her zaman herkesin işine burnunu sokar ama iyi niyetlidir. Daniel yıllar önce ailesini kaybettiğinde onu evine aldığını biliyor muydunuz?"

Doktoru ofisinden çıkarken yakaladığımda bir parçam Daniel'e sempati duydu. Çok yaşlı bir adamdı, cildinde güneş lekeleri vardı, beyaz saçları seyrelmişti ve yüz yaşına yaklaşmış birine göre oldukça hızlı yürüyordu.

"Affedersiniz," dedim yumuşak bir sesle. "Ormanda yaralı bir kurt buldum. Ona yardım edebilir misiniz ya da kimin yardım edebileceğini biliyor musunuz?"

Adamın başı kalktı, bakışları benimkilerle buluştu, yüz ifadesinde öyle sempatik ve şefkatli bir şey vardı ki, otomatik olarak ondan hoşlandım.

"On dakika içinde randevunuz var" diyen resepsiyonistle bakiştılar.

Ellerini çırpı. "O zaman bu kadar zaman yeter."

Ağır iç çekişine rağmen doktor bana doğru döndü. "Onu tam olarak nerede bulduğunuzu bana bildirin, ben de buradan sonrasını halledeyim."

"Bunu yapmamız gerektiğine emin misiniz?" diye sordu resepsiyon, sözümüzü keserek. "Sadece çantamı ve arabamın anahtarlarını al." Sonra bana baktı, ne yapacağımı bekliyordu.

Yanıt.

Bir nefeste ona yaralı kurtla ilgili her şeyi anlattım ve sonra bir anda yola koyuldular, hepimiz çıkarken kapıyı arkamızdan kilitlediler.

"İşte bu çok tuhaftı," diye mırıldandım kendi kendime, ikisi de arabaya atlayıp başka bir şey söylemeden geldiğim yöne doğru hızla uzaklaşırken. Yarın ofise uğrayıp kurdun durumunu kontrol etmeyi bir kenara not ettim.

Döndüm ve ana yola doğru ilerledim, bu kasabada kesinlikle garip bir şeyler olduğuna karar verdim... benim dışımda herkesin bildiği bir şey. Ve bunun çevredeki ormanla ve kurtlarla bir ilgisi vardı. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Hanın alt katındaki müzik yüzünden yer döşemeleri ayaklarımın altında gümbürdüyordu. Islak saçlarımı yüzümden taradım, niyetim aşağıya inmekti. Lokanta bugün erken saatlerde müşterilerle dolup taşmıştı ve ayaklarım yerden kesilmişti, o kadar bitkin düşmüştüm ki ayakta zor duruyordum. Ama vardiyamdan sonra yatağa düşmek yerine, bir içki içip rahatlamak istedim. Ayrıca, alt kattaki kargaşanın sesi, neler olup bittiğini öğrenmek için beni meraklandırdı.

Kasabada geçirdiğim kısa süre içinde bunu sadece bir tesadüfe bağlayamayacak kadar çok tuhaf şey görmüştüm. Bugün olanları düşününce, kasabaya çok az turist geldiği için buranın izole edilmiş olmasının mantıklı olduğuna karar verdim. Bu yüzden yabancılardan korunuyorlardı. Bu kadar uzun süre yalnız kalmışlarsa, herhangi biri basit yaşam tarzlarına bir tehdit olarak gelebilirdi. Onlara bir tehdit olmadığımı göstermeliydim.

Alistair'in sürüsünden kaçarken umduğum iş görüşmeleri için bir çift siyah topuklu ayakkabı almıştım. Şimdi onlara adım attım ve aynada son bir kez kendime eleştirel bir gözle baktım. A kesim, spagetti askılı elbise uyluğumun ortasına kadar iniyor, belimden kıvrılıyor ve göğsümden yukarı doğru bağlanıyordu. Bu elbiseyi satın aldığım da en çok rengini sevmiştim. Bana açık havayı hatırlatan soluk, yazlık bir sarı. Ayakkabıları aldığım mağazada da görmüştüm ve mutlaka almalıydım. Alistair bu kadar parlak ve açık bir şey giymeme asla izin vermezdi. Onu orada asılı gördüğümde umudu temsil ediyordu. Onu gerçekten giyebileceğime inanamıyordum.

Annemin bana verdiği, ondan kalan tek hediye olan kolyeye uzandım. Bunca yıl sonra bile onu atmaya kendimi ikna edememiştim. Üzerinde luna kolyesi olan som gümüş bir zincir. Ayın orağı, daha doğrusu yaşam ve ölümün sembolü olduğunu söylemişti annem. Beni güçlendirecek bir şey, demişti o zaman. Bu düşünceye gülmüştüm. Onu şimdi takıyordum çünkü elbisenin göğsümün üzerindeki boşluğu dolduracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Belli ki kendime yalan söylemekte ustalaşmıştım.

Kolyeyi takarken "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadım, sonra kendimi tüm bakışlara hazırlayarak aşağıya indim. Ama bu planımın bir parçasıydı, ne kadar çok insan beni görürse, bana o kadar alışacaklar ve kendimi sürekli bir ucube gibi hissetmekten vazgeçeceklerdi. Bu onlara da yardımcı olacaktı, çünkü bakmanın kabalık olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu.

Ama merdivenlerin dibine ulaştığımda, en alt basamakta donup kaldım çünkü bunu beklemiyordum.

Mekan tıklım tıklımdı. Her sandalyede birileri oturuyor, diğerleri duvarın dibinde durmuş sohbet ediyor, bazıları da temizlenmiş olan ve şimdi bir bilardo masasının bulunduğu yemek bölümüne yaklaşıyordu. Jim ve Carrie o şeyi oraya nasıl getirmişlerdi?

Peki geldiğim gece bu insanlar neredeydi?

Arka planda çalan bir rock şarkısı tüm seslere eşlik ediyordu ve ben kuru dudaklarımı yalayarak kendimi ne kadar yabancılaşmış hissettiğimden üst kata geri dönmemeye zorladım. Tıraş losyonu ve terin güçlü kokusu, duyularımı neredeyse bastıran ilginç bir koku oluşturdu. Neredeyse...

Çoğunlukla erkekler vardı, ama aralarına karışan birkaç kadın basit kotlar, dekolte üstler giyiyordu ve ben o anda kendimi aşırı şık hissediyordum, göze batıyordum.

Zorlukla nefes alırken gözlerini üzerimde hissetmeye başladım ve yavaş yavaş daha fazlası varlığımı fark eder gibi oldu. Sarı bir elbise giydiğim için içimden kendime lanet ettim. Ne düşünüyordum ki?

"Korkmuş görünüyorsun." Kısa boylu, yapılı ve uzun sakallı bir adam, diğer üç kişiyle birlikte bir masadan bana doğru yürüdü ve hepsi de bana bakıyordu. Kalbim çok hızlı atıyordu ve yanaklarımın yandığından emindim. Bana hastalıklı ve tatlı bir sırıtışla baktı.

Bir adım geri çekildim, bunu yapabileceğimden emin değildim, Alistair'in sürüsündeki, sırf benden bir tepki uyandırmak için herkesin önünde bana asılmanın sorun olmayacağını düşünen adamları çok fazla hatırlıyordum. Beni aşağılamak, Alistair'in kendi eğlenceleri için bana bir çöpmüşüm gibi davranmasını sağlamak için.

"Geri çekil Jarrod," dedi Jim, elinde bir tepsi birayla merdivenin köşesinde aniden belirerek. Bana doğru baktı ve neşeli bir gülümseme sundu. "Bara git hayatım. Carrie ilk içkini müesseseden alacak."

O anı, arkadaşlarının laf attığı sakallı adamın yanından uzaklaşmak için kullandım. Kolaylıkla bir motorcu çetesine ait olabilecek gibi görünüyorlardı. Aslında, erkeklerin yarısı benzer bir görünüme sahipti. Sağlam, sert ve bolca kot pantolon giyiyorlardı. Çoğu bilardo masasının etrafında takılıyordu ve ancak kalabalık dağıldığında gözlerim Daxon'a takıldı.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Elini sarı saçlarında gezdiriyor, bilardo masasının karşısında durmuş maçı izliyordu. Diğer elinde bir şişe bira tutuyordu, kot pantolonu ve gri henley bluzu o kadar dar giyinmişti ki kasları gözden kaçmıyordu.

Birden güçlü, yüksek sesli bir kahkaha patlattı ve vücuduma lezzetli bir vızıltı gönderdi.

İçimi bir beklenti ve heyecan duygusu kapladı, sinirlerim sesle kırılcımlandı. Kendimi canlı hissetmemi sağladı. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ama Alistair'le yaşamayı dilediğim her şeydi. Bunun yerine, kader arkadaşım

Bende gördüğü kıvılcımı öldürmek için elinden geleni yaptı.

Hayatım çirkin ve şiddet doluydu ve çok uzun zamandır bildiğim tek şey buydu. Yara izlerini her zaman taşıyacaktım.

Bu düşünceyle altın tanrıdan uzaklaştım ve sanki sadece benim için boşaltılmış gibi tezgâhın yanında boş bir koltuk bulunan bara döndüm. Üzerine zıplayarak, ben daha sipariş vermeden önüme bir içki koyan Carrie'ye doğru döndüm.

"Evin spesiyalitesi," dedi. "Stinging Breeze. Bitter, burbon, tonik ve bir tutam şekerle sıkılmış portakal suyu."

"Kulağa hoş geliyor." İçkiyi kabul ettim ve kokladım, portakal güçlü bir şekilde geliyordu, ben de bir yudum aldım. Tatlılık dilimi kapladı, ardından boğazımdan aşağıya bir ateş çarptı. Öksürdüm, neredeyse içtiğimi kusacaktım.

Carrie güldü. "Ne kadar çok içersen o kadar az yakar."

Bu teoriden pek emin değildim ama teşekkür ettim ve sandalyenin üzerinde dönerek yüzümü odaya döndüm, bir yandan da içkimi tutuyordum, sırtımın korumasız olmasından nefret ediyordum. Dikkatim tekrar Daxon'a kaydı, elinde ıstaka çubuğu, atışını yapmak için masanın üzerine eğilmişti. Diğer yöne bakmıyor olması çok kötüydü, böylece o muhteşem kalçayı mükemmel bir şekilde görebilecektim. İşte istediğim rahatlatıcı gece buydu.

"Çok belli ediyorsun," diye mırıldandı bir kadın sesi kulağıma.

Dönüp baktım, içkim bardağın kenarından akıp parmaklarımdan aşağıya ve kalçama döküldü.

"Oh, kahretsın." Bardağı hızla barın üzerine bıraktım ve pisliği silmek için bir peçete aldım, sonra başımı kaldırıp esmer bir güzelle yüz yüze geldim. Günler önce kaldırımda Wilder'la birlikte olanla aynıydı. Ve şimdi benim kişisel alanımdaydı, çözemediğim bir ifadeyle beni inceliyordu.

"Pardon, ne dedin?" diye sordum.

"Merak etme, şehirdeki her kız o yürüyen seks parçasına sahip olmayı hayal eder. Ve lanet olsun, bir iblis gibi sikişiyor, güven bana." Daxon'a bakmadan önce sanki arkadaşmışız gibi sırtarak ve dudağını ısırarak bana göz kırptı. "Oh ve işte bir ipucu. Ona bakarken o kadar çaresiz görünmemeye çalış. İzlemesi gerçekten acınası." Sahte samimiyeti eriyerek alaycı, kederli bir ifadeye dönüştü.

Pekala... Demek kız bir sürtüktü. Bildiğim iyi oldu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye cevap verdim, onunla konuşmayı reddederek.

"Dinle beni, seni küçük bok parçası," diye tısladı aniden, daha da yaklaştı, eli kolumu kavradı, tırnakları etime batıyordu.

İçimde bir ateş patladı ve onun kolunu üzerimden ittim.

oluyor. "Affedersiniz?"

Geri çekilmedi, öfkeli yüz hatları güzelliğini çarpıtarak onu çirkin bir cadiya dönüştürdü.

Bakışları vücudumdan aşağıya indi ve göğsümde durakladı, sanki cüzzamlıymışım gibi aniden benden fiziksel olarak uzaklaştı. "Şansını buna bağlayarak zamanını boşa harcıyorsun," diye hırladı beni bırakmadan önce.

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, ay kolyeme ve sonra tekrar yukarı bakarken tamamen kafam karışmıştı. Ama o çoktan kalçalarını sallayarak odanın diğer ucuna doğru yürüyordu. Kesik kot Daisy Dukes'ları kıcını zar zor örtüyordu ve mekandaki her erkek ona bakmayı ihmal etmiyordu.

Peki, tamam. Onu deli sınıfına koyuyordum.

Yine de Daxon hakkındaki sözlerinden kaçamadım. Akbabalar gibi zihnimde dolaşıp durdular.

İblis gibi sikişiyor.

Burada Wilder'la birlikte olduğunu sanıyordum ama belki de yanılmışımdır.

O anda ondan nefret ettim, onu Wilder'la gördüğümde ettiğimden daha fazla. Daxon'a doğru yürüdü ve bir kolunu onun omuzlarına doladı... sanki onun sahibiymiş gibi. Keskin bir kıskançlık mızrağı tam ortama saplandı, içimi yaladı ve yaktı. Hissettiklerimi yıkamak ya da en azından uyuşturmak için uzun bir yudum aldım ama tatlı tadı ekşimişti.

Yanımdaki taburede oturan adam şöyle bir baktı. "Onun için her zaman ona meydan okuyabilirsin. Uzun zamandır burada iyi bir kedi dövüşü yapmamıştık." Gülümseyerek ve eksik ön dişlerinden birini göstererek bana baktı.

Eeww.

"Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Omuz silkti ve içkisini yudumlamaya devam etti.

Tekrar yukarı baktığımda sesler kesilmiş gibiydi, boşluğu sadece müzik dolduruyordu. Neler olduğunu anlamak için hızla etrafıma bakındım.

Bakışlarım Wilder'a takıldı ve karnım sıkıştı. Nereden gelmişti bu adam? Güçlü bacaklarını saran koyu renk pantolonu ve yumruklarını öfkeyle sıkarken pazılarının esnemesinden **g e r g i n l e ş e n** mavi düğmeli gömleğiyle Daxon'dan bir metre uzakta duruyordu.

Hem o hem de Daxon tartışıyorlardı, öfke yüz ifadelerini çarpıtıyordu. Bu sırada siyah saçlı kadın aralarında durmuş, her ikisinin de göğsünde birer el tutuyordu ama hiç de üzgün görünmüyordu. Sanki dünyanın en mutlu insanıymış gibi gülümsüyordu, sanki adamların onun için kavga etmesinden zevk alıyor gibiydi. Onun için mi kavga ediyorlardı? Bu üçü arasında tam olarak neler oluyordu?

Birdenbire eğildi ve Wilder ilk yumruğu attı, Daxon'un sol gözünün hemen altına çarptı ve onu bardo masasının üzerine geriye doğru yuvarladı. Saldırının acımasızlığı beni hazırlıksız yakaladı. Hızla nefes verdim ve göğsümün kendi içine kıvrıldığını hissettim.

Tartışmanın kavgaya bu kadar çabuk dönüşmesi kalbimi yerinden oynattı.

Daxon daha önce hiç kimsenin hareket ettiğini görmediğim kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve kendini Wilder'ın üzerine attı, Wilder duvara çarpma kadar ikisi de tökezledi.

Ardından salon alkışlar ve yuhalamalarla inledi, kalabalık savaşa yaklaşmak için itişip kakıştı.

Her şey kaosa dönüşürken nabzım hızla atmaya başladı.

Jim ve Carrie kavgayı ayırmak için kendilerini kalabalığın arasına atmaya çalışırken, başka kimse bir şey yapmıyordu. Ama şimdi tek bir şey bile göremiyordum.

Hemen yakındaki bir sandalyeye koştum ve birçok kafayı daha iyi görebilmek için üzerine çıktım.

Bunu kesinlikle başlatan siyah saçlı kadın bardo masasına bağdaş kurmuş, çılgınlar gibi alkışlıyor ve gülüyordu. Wilder ve Daxon şimdi yerde yuvarlanıyorlardı. Tek görebildiğim uçuşan yumruklardı, kimin kazandığını görmek neredeyse imkânsızdı.

Bu ikisinin hepsi erkekti, hepsi alfabeydi. Onları tanımlamanın başka bir yolu yoktu ve ben onları garip bir eğlence içinde izledim. Karnımın derinliklerinde bir karıncalanma başladı ve onları savaşıırken görünce daha da derinlere daldı. Davranışları karşısında şoktan başka bir şey hissetmemem gerekirken, içimde yükselen bir arzudan vızıldadım. Tanrım, o deli kızdan daha mı iyiydim?

Onları dövüşürken izlemenin çok sarhoş edici, çok çekici bir yanı vardı. Müzik hiç durmadı ve neredeyse ritim için dövüşüyorlarmış gibi g ö r ü n ü y o r d u .

İkisi de ayağa kalkmıştı, Wilder'ın dudağı patlamıştı, Daxon'ın kanaması vardı. Gözünün altındaki kesikten.

Jim hayatını tehlikeye atarak, kollarını savurarak çılgınca bir hamleyle aralarına daldı ama ikili bunu fark etmedi bile. Birbirlerine bir kez daha saldırdılar ve kendilerini bardo masasının üzerinde buldular.

Siyah saçlı kız hızla önlerinden kaçarken ciyakladı, bu da beni kendi kendime sessizce güldürdü.

Yumruk üstüne yumruk. Bu ikisi olağanüstüydü, çok fazla darbe almalarına rağmen devrilmiyorlardı. Her ikisi de kaslıydı ve odadaki neredeyse herkesin üzerinde yükseliyordu. Çok tehlikeli oldukları belliydi. Onları böyle çarpışırken görmek, gözümü alamadığım bir tren kazası gibiydi. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirlerdi ki?

Bunu kışkırtan kız odanın diğer ucundan dikkatimi çekti. O kız

hareketi değil beni izliyordu ve yüz ifadesindeki bir Şey değişti. Neredeyse vahŐileŐmiŐti, sanki bu gece havadaki delilik bulaşıcıydı. Gözlerimi bir karanlık kapladı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Tam o anda Jim yle bir ıslık çaldı ki Wilder ve Daxon'ın bile dikkatini çekti.

"Bu kadar yeter," diye bağırdı. "Kendinizi parçalamak istiyorsanız, bunun için dışarı ıkın. Hemen kıınızı kaldırıp dışarı ıkın! Herkes dışarı."

İlk başta kimse kıpırdamadı ve Jim'in gürültülü kalabalık üzerinde böyle bir hakimiyeti olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Herkesin gözü barın ortasındaki iki güçlü adamın üzerindeydi. Gmlekleri yırtılmış ve kanla lekelenmiŐ, güçlü göğüsleri her nefeste hızla inip kalkıyordu. Karşılıklı bakıŐıyorlardı ve bu ikisinin birbirlerine karşı derin bir nefret besledikleri açıktı. nce Daxon arkasını döndü, ardından Wilder da aynısını yaptı ve ikisi de zıt yönlere gitti. Sonra kitle dağıldı, hepsi bana doğru geliyordu.

Panikle, üzerinde durduğum sandalyeden hızla aşağıya atladım. Saniyeler içinde, kapıdan çıkmak için itıŐip kakıŐan bedenler tarafından yutuldum.

Dirseklerini yanıma dayayan devasa adamlar beni sağa sola iterken yollarına çıktığımı fark etmediler bile. Nereye dönsem daha fazla ceset çıkıŐa doğru koşarken kaçmak imkânsız görünüyordu.

Birkaç kişinin yanından manevralarla geçerken ağır ter kokusu beni öyle bir çarptı ki bayılacak gibi oldum. Koku hiç de hoş değildi ve beni yutarak paniğimi artırdı. Onlardan uzaklaŐamadıęım, nefes alamadığım için içimde bir alarm alevlendi.

Sakallı adam kitlenin arasından çıktı, bana bakıyordu, eli boynumdaydı, o kadar hızlıydı ki tepki verecek zamanım bile olmamıştı.

Bana tüm yanlış niyetlerle bakması damarlarımı buzla doldurdu.

Ama bana uzandığı anda bir çığlık attı ve sanki asite dokunmuŐ gibi kolunu üzerimden çekti. DüŐerken kolyemi kopardı. Ve tam o anda, kolu pençeli göründü, parmakları jilet gibi keskin tırnaklarla ulanmıŐtı.

ığlık attım, geri çekildim.

Yerden kalktı ve kendini kitlenin içine bıraktı, beden dalgası beni hapsederken ortadan kayboldu.

Kahretsin, bu da neydi böyle? Düzgün düşünemiyordum ama aceleyle eğilip yırtık kolyemi aldım ve elimi ezilmesini zorlukla nledim.

Ayağa kalktığımda kendimi kapının hemen dışında sürüyle birlikte sıkışmış ve sıkışmış buldum, kalbim çılgınca atıyordu. Sonunda onların kümesinden kurtuldum, özgürlüğe doğru tökezledim, yaklaşan panik atağı uzaklaŐtırırken temiz havayı içime çektim. ılgınca, delirip delirmediğimi ve Şimdi bir Şeyler görüp görmediğimi anlamak için sakallı adamı bulmak için etrafı taradım.

Ondan iz yok.

Kahretsin, gerçekten elinin pençeye dönüştüğünü mü gördüm?

Bardan gelen grup çimenleri çiğneyerek ya köprü'nün üzerinden ya da nehrin bu tarafındaki evlere doğru ilerledi. Karanlığı sadece yakındaki binalardan gelen zayıf ışıklar deliyordu.

İçerisi çok sıcak olduğu için boynumdan aşağı ter damlıyordu, dışarıda olmak çok büyük bir fark yaratmıyordu çünkü dışarıdaki sıcaklık da ürkütücü değildi.

Odama ulaşmak ve kapıyı kilitlemek için içeri doğru ilerlemeye başladım. Kafam tam olarak ne gördüğümü ve tüm bunların hayal ürünü olup olmadığını anlayamayacak kadar bulanıktı. Kapıya ulaşmadan önce üzerime bir gölge düştü ve adamın geri döndüğünü düşünerek gerildim.

Hızla arkamı döndüm, içimi bir korku kapladı.

Ama önümde duran Wilder'dı. Rahatlamam gerekirdi ama o orada dururken, dövüşten kanlar içinde, yüzü tamamen ifadesizken nasıl rahatlayabilirdim ki? Taşıdığı gücü hatırlayarak birkaç adım geri çekildim. Karanlıkta dışarıda olmanın tehlikeleri hakkında ondan bir ders alacak havada değildim, çünkü en başta burada olmam onun suçuymdu.

"Dövüş hoşuna gitti mi?" diye hırladı. Saçımdan bir tutam aldı, sonra öne doğru eğildi ve derin derin içine çekti.

Wilder'la ilgili hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu ve elini üzerimden ittim. "Elbette, yetişkin erkeklerin çocuk gibi davranmasına bayılıyorum," dedim alayla.

Burnu kırışırken içimdeki kıvılcım patladı, beni iki yöne savurdu, bu adamdan nefret etmekle onu arzulamak arasındaki savaş içimde uğulduyordu.

Yaklaştığında, topuklarım hanın taş duvarına çarpana kadar birkaç adım geri çekildim.

Sadece üç adım ötedeki kapıya baktım. "Bir şey yapmaya kalkarsan çılgılık atarım."

"Devam et," dedi ve iki elini omuzlarımın üzerinden duvara koyarak beni içine hapsetti. Esinti beni onun kokusuna boğdu; hafif bir kolonya, erkeksi, odunsu kokusu ve neredeyse topraksı bir şeyin karışımı. Ne olursa olsun, kokusu beni tahrik etmemeli ya da dudaklarının tadının nasıl olduğunu hayal etmemi sağlamamalıydı, ama lanet olsun, sağladı.

"Buraya geldiğine pişman olacaksın." Bakışları yüzümün her santimetresinde gezindi, dudaklarımda durdu, ağzı hafifçe aralandı.

Yüzünde tehlikeli bir ifade belirirken nefesim boğazımda düğümlendi. "Fazla seçeneğim yoktu zaten," diye mırıldandım, duvara yapışıp kalmıştım.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Geri çekildiğinde sertçe yutkundum ve neden bahsettiğini öğrenmek için çaresizce onu takip ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Arkasından seslendim.

Ama o sadece gölgelere karıştı ve görüş alanımdan tamamen kayboldu.

Ve sonra hiç ses çıkarmadan gitti.

Yalnızdım.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve birden kendimi dışarıda güvende hissetmedim. Döndüm ve hanın içine koştum.

Last gecesi çılgıncaydı.
Bunu ifade etmenin başka bir yolu yoktu. Gördüğümü sandığım pençeyi hatırlayarak başımı salladım. Belki de bu kasaba beni de delirtiyordu.

Duştan yeni çıkmıştım ve aynanın önünde durup neredeyse kıcıma kadar inen saçlarımı tarıyordum. Çocukken bu renkten hep nefret etmiştim. Sarının o kadar açık bir tonuydu ki neredeyse beyazdı. Büyürken sayamayacağım kadar çok kez "albino" ve "ucube" olarak adlandırılmıştım. Hatta ilk duyduğumda anneme albinonun ne anlama geldiğini sormak zorunda kalmıştım. Saçları zengin, kızıl bir renkteydi ve her zaman bana da geçmesini dilemiştim. Belli ki hiç tanışmadığım babamın saçları siyahtı, yani görünüşe göre ben bir anomaliydim. Hayatımla ilgili bir başka şanslı şey daha.

Ancak bu yorumlar zamanla azaldı ve sarkaç tam tersine dönerek saçlarımın erkeklerin dikkatini f a z l a s ı y l a çekmesine neden oldu. Bir zamanlar okuldaki en seksi kız olarak görüldüğüm bile olmuştu. Bu düşünceye acı acı güldüm.

Artık bundan çok uzaktım.

Yüzüm için fazla büyük olan perili mavi gözler aynada bana bakıyordu. Dün geceki olayları gözden geçirirken kendimi incelemeye devam ettim ve kendimi eleştirmeye devam ettim. Yıpranmış saçlarımın kenarlarını parmaklıyor, görünüşümü dün geceki çılgın hatunla karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. En son ne zaman makyaj yapmış ya da saçıma şekil vermişim? En son ne zaman umursamıştım?

Sokağın aşağısında bir kuaför salonu vardı. Oraya gidebilirdim. Sadece küçük bir düzeltme için. Her kuruşumu biriktirmem gerekse de kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Uzun zamandır nasıl göründüğümü umursamıyordum. Dünyada en çok sevdiğin kişi

Dünya seni hor mu gördü?

Belki de boyardım. Tamamen yeni bir başlangıç. Evet, bunu yapardım.

Geçmişten kurtulma olasılıkları konusunda heyecanlıydım... en azından fiziksel olarak, acele ettim ve giyindim. Otelden ayrıldıktan sonra, dünkü kurdu kontrol etmek için salona giderken doktorun muayenehanesine uğramaya karar verdim. Umarım gerçekten yardım etmeye gitmişlerdir.

Kaldırımda başını eğmiş yürüyen bir adama neredeyse çarpıyordum. Omzuma çarptığında ve bana bakmak için başını kaldırdığında kekeleyerek durdum. Soluk mavi gözleri benimkilere dikilmişti. Gözlerini hızla kaçırdı ve aceleyle yanımdan geçti.

Ama o gözler benimle kaldı.

Tıpkı dünkü yaralı kurdun gözlerine benziyorlardı. Kendi kendime, bilinçaltımda onun nasıl olduğu konusunda endişelendiğim için bir şeyler gördüğümü söyledim.

Ama deli olmadığımndan şüphelenmeye başlamıştım.

Dünkü gibi doktorun ofisine daldım ve bir kez daha resepsiyon görevlisini korkuttum. Göğsünü tuttu ve derin bir nefes aldı, kim olduğunu görünce gergin bir şekilde güldü.

"Vahşi küçük bir şey sin, değil mi?" diye yorum yaptı ve bana alıştırılmış bir gülümseme verdi. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yerimde garip bir şekilde kıpırdandım. "Dünkü kurdun nasıl olduğunu merak ediyordum."

Gülümsemesi bir an için azaldı ama hemen yerine geldi. "Sorun yok. Çoktan vahşi doğaya geri bırakıldı. Isırık hiç de kötü değildi, endişelenecek bir şey yok."

Doğru duyup duymadığımndan emin olamadan ona bakakaldım. Ne gördüğümü biliyordum. Ve bu "endişelenecek bir şey değildi".

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye kibarca sordu, belli ki gitmemi istiyordu.

Başımı salladım ve kafam çok karışık bir şekilde ofisten çıkarken bir veda mırıldandım.

İçimdeki o tuhaf his geri gelmişti. Kafamın içinde kaybolmuş bir halde salona doğru yürüdüm.

Hissettiğim karıncalanmaları silkeleyerek salonun cam kapısından içeri baktım ve daha önce gördüğüm kızıl saçlı kadının gümüş rengi sarı saçları olan yaşlı bir kadın üzerinde çalıştığını gördüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde kapıdaki küçük bir zil girdiğimi haber verdi. Kızıl saçlı kadının gözleri beni görünce parladı. "Oh Tanrım, buradasın. Önümüzdeki hafta içinde seni görmezsem peşine düşecektim. Seni ilk gördüğüm andan beri saçların üzerinde çalışmak için can atıyorum," diye bağırdı. Elinde müşterisinin saçına sıkıdığı sprej şişesini tutuyordu ve coşkusundan her tarafa su püskürttü

kadının yüzünü.

"Tüh!" diye bağırdı önündeki çalışma masasından bir mendil kapıp suyu silerken. Müşterisi gözlerini devirdi ama kazaya şaşırmış görünmüyordu.

Sırıtmaktan kendimi alamıyordum, birkaç gündür yaptığım bu hareket şaşırtıcı bir şekilde gittikçe daha kolay hale geliyordu. Kurt aklımdan çıkıp gitti.

"Ben Gloria'yı bitirirken sen de şuraya yerleş, sonra işe koyulalım. İşim hemen bitecek, duydun mu?" diye emretti.

Uysalca başımı salladım ve duvara dayalı rahat minderli sandalyelerden birine oturdum. İki kadın ileri geri sohbet ederken ben de etrafıma bakındım. Kesinlikle kadınlara hitap ediyordu. Sessiz pembeler, gümüşler ve siyahlar her yere yayılmıştı, bu da ilginç mimarisiyle bu kasabada biraz yersiz olan şık ve modern bir his yaratıyordu. Hollywood tarzı büyük ampullü aynaların önünde pembe sandalyelerin bulunduğu üç istasyon kurulmuştu. Duvarların bazılarında da eski siyah beyaz film afişlerinin yer aldığı siyah çerçeveler yerleştirilmişti.

Bayıldım.

Gözlemlerimde o kadar kaybolmuştum ki, müşterisini kontrol etmek için yanımdan geçerken parmaklarını önümde şıklatana kadar bitirdiğini fark etmedim.

"Devam edin ve şu sandalyeye yerleşin. Bir dakika içinde çalışmaya başlayacağız."

"Tamam," dedim usulca, sandalyeleri değiştirirken onun coşkusu karşısında utangaç hissediyordum.

Kadını kontrol ettikten sonra bir süpürge kaptı ve siyah fayans döşeli zeminde uzanan saçları süpürmeye başladı. "Siyah estetiği seviyorum ama kesinlikle her şeyi gösteriyor," diye yakındı işini bitirirken.

Estetik ya da genel olarak tasarım hakkında bir şey biliyormuşum gibi başımı salladım. Bana sırtıttı, aralarında hafif bir boşluk olan iki ön dişini göstererek ona ekstra bir çekicilik kattı. Saçları uzun ve kıvrıkcıktı, Güneyli havasına uyuyordu ve burnunun kenarlarında hafifçe çiller vardı.

Önümde bir el uzattı, ben de beceriksizce sıktım. "Miyu," diye yorum yaptı.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Miyu, benim adım bu," dedi yine geniş bir sırıtışla. "Tuhaf, biliyorum."

"Beğendim," dedim ona. "Eşsiz bir şey."

"Eşsiz," diye tekrarladı, dilinde kelimenin tadını çıkarıyormuş gibi görünüyordu.

"Ben

bunu kullanmaya başlayacağım."

"Çoğu insan adımın Darla ya da Dolly olacağını düşünüyor, bu büyük memelerime uygun bir şey," diye açıkladı boynuma gümüş bir pelerin geçirirken, gerçekten de ortalama bir kadınınkinden daha büyük olan göğsünü işaret ederek. "Keşke annemin bu ismi bulduğunda kaçak içkiden sarhoş olduğunu söyleyebilseydim, ama görünüşe göre bu isim o zamanlar bir yaşında olan ağabeyimden geliyor. Annem hayatı üzerine yemin eder ki, ağabeyim karnını gösterip 'Miyu' demiş. Elbette bebek olduğu için gevezelik ediyordu ama annemi bunun aksini söylemeye asla ikna edemezsiniz."

Kafamda o sahneyi canlandırırken kıkırdadım. "Babanın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok muydu?"

"Babam akıllı bir adamdı. Annem gibi bir kadınla evlendiğinizde, onun çılgınlıklarına boyun eğmeyi öğreniyorsunuz. Mutlu eş, mutlu hayat derler."

Bu cümleyi duyunca homurdandım. Bunu duymuştum. Sadece iş başında hiç görmemiştim. "Benim adım Rune," dedim ona.

"Ah," dedi. "Demek 'benzersiz' isimler hakkında her şeyi biliyorsun." "Ben bir uzmanım," diye cevap verdim ve o da at gibi bir homurtu çıkardı.

"P e k â l â , bugün ne düşünüyorsun?" diye sordu parlak pembe boyalı tırnaklarını saçlarımda gezdirirken.

"Koyu düşünüyordum, koyu kahverengi gibi bir şey," diye ağzımdan kaçırdım, hala büyük bir değişikliğe kararlıyım.

"Hayır ve hayır," diye yorumladı beni ayağa kaldırırken ve duvarlardan birine yerleştirilmiş lavabolara doğru götürmeye başlarken.

"Ne?" diye sordum. Onu doğru duymadığımdan emin bir şekilde sordum.

"Kızım, bu saç sana tanrılar tarafından verildi. Ona **h i ç b i r** renkle dokunmayacağım. Yine de sana güzel bir kesim yapacağız. Şu çok eşli piliçlere benziyorsun. Kusura bakma," diye ekledi saçlarımı yıkamaya başlarken.

İçimden yüksek sesle bir kahkaha patladı ve ses karşısında şok olarak hemen ağzımı kapattım. En son ne zaman karnıma ulaşacak kadar sert bir kahkaha atmıştım?

"Tüm müşterilerinize ne yapmaları gerektiğini söylüyor musunuz?" Gülmeyi bıraktıktan sonra sordum. "Hayır, ama ben arkadaşlarıma her zaman ne yapmaları gerektiğini söylerim. Sanırım bu yüzden olacağız."

Bu tatlı ifade karşısında gülmekten hıçkırıklarımı tutmaya çalışıyordum. Kırbaçlanma hakkında konuş.

"Bu hoşuma giderdi," dedim sessizce.

Yıkarken sesimdeki duyguyu görmezden geliyormuş gibi yaparak mırıldandı.

saçlarım. Kafa derime masaj yaparken gözlerim kapandı ve neyse ki görmezden geldiği ağzımdan küçük bir mırıldanma sesi çıktı.

Çok geçmeden bitti ve sonra başıma büyük bir havlu sararak beni sandalyeye geri götürdü.

Saçlarımı taramaya başlarken "Muhteşem," diye mırıldandı. "Peki, bizi nereden ziyaret ediyorsunuz?"

Soru karşısında gerildim. "Chicago," dedim sonunda, bunu ona söylemenin bir zararı o l m a y a c a ğ ı n ı düşünerek.

Bir an dondu kaldı, ben aynada onu izlerken gözleri garip bir şekilde parladı. Sadece bir anlık bir duraksama oldu ve sonra hiçbir sorun yokmuş gibi devam etti.

"O zaman bu senin için biraz farklı olacak," dedi sonunda makasını alıp işe koyulurken. Saçlarımdan kopan parçaların yere düşmesini kelebekler uçuşarak izledim.

"Çok," diye kabul ettim, keşke ne kadar farklı olduğunu söyleyebilseydim.

Ona ağaç olayını ve arabamın önünden geçen hayvanı anlattım. "Yakınlarda bir sürünüz var mı?" diye sordum. "Onları her gece duyuyorum."

Sanki komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi ve göğsümde yine o tuhaf his başladı. "Burada aslında iki sürü var," diye beni bilgilendirdi. "Eminim geceleri tek başına dışarı çıkmaman konusunda uyarılmışsındır."

"Evet," dedim ona, sözleri karşısında biraz şaşırmış ve korkmuş bir halde. "Etrafta bu kadar çok kurt olması herkesin hoşuna gidiyor mu?"

Bu kez açıkça güldü ve şu anda benimle ilgili bir tür şaka yaptığını biliyordum.

Bu kasaba garipti.

"Sorun etmediklerinden oldukça eminim," diye cevapladı sonunda. "Herkes sana iyi davrandı mı? Burada pek çok güçlü kişilik var."

Wilder'ı ve Daxon'ı düşündükçe dudağımı ısırarak, "Karışık bir durum," diye mırıldandım. Wilder'la olan tüm hikâyeyi ağzımdan kaçırdım ve sonunda o kadar çok gülüyordu ki ayakta zor duruyordu.

"Bunlara dikkat et," dedim iri gözlerle, makası coşkusundan başıma saplanmaktan kıl payı kurtulurken.

Doğruldu ve gözündeki bir damla yaşı sildi. "Bu Wilder, tamam. Pisliğin teki ama iyi niyetli biri. Bu kasabanın yarısı onun ve bizi nadiren yanlış yönlendirir."

Bunu düşündüm. Lokantanın sahibi olduğunu biliyordum... ama kasabanın yarısı?

"Daxon adında bir adamla da tanıştım. O ve Wilder pek anlaşıyor gibi görünüyorlar." Ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını büzdü. "Bu ikisi neredeyse ana rahminden çıktıkları andan itibaren birbirlerinden nefret ettiler. Arcadia sadece

daha da kötüleştirdi."

"Arcadia mı?" Benimle uğraşan kuzguni saçlı güzelden bahsettiğini hemen anladığım için sordum.

"Kendimi bildim bileli ikisi de ona aşık. O her zaman buraların gözde kızı olmuştur, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Saçımı kesmeye çalıştığını hatırlamadan önce başımı salladım ve bana yine o küçük, tuhaf sırıtışını yaptı. Onu onlarla düşünürken içimi kıskançlık kapladı. Aslında sadece bunu düşünmek bile beni ateşlendiriyordu.

"Arcadia bu ilgiye bayıldı. Yani, kim sevmez ki? Böyle görünen iki adamın emrinde olması. İkisiyle de gizlice çıktı. Her birine bekâretini onlara vereceğini söyledi. Wilder ve Daxon birbirlerini öğrendiklerinde büyük bir skandal oldu."

"Yani onu düşürdüler, değil mi?"

Miyu başını salladı, tiksinti yüz hatlarına kazınmıştı. "Daxon onu severdi. Wilder da, ama Daxon... şey, onunla tanıştın. Çok tatlı biri. Onun zayıf açıklamalarına tamamen kandı. Herkes ona o kızı bırakmasını söyledi. Ama aşk erkekleri aptal yapar. Ayrıca, düzenli olarak seks yapıyordu ve Arcadia'nın yatakta bir hayvan olduğunu duydum." Sanki komik bir şey söylemiş gibi kendi kendine homurdandı.

Arcadia ve Daxon'ın birbirlerine sarılmış halleri aklımdan geçerken kıskançlık düpedüz nefrete dönüşmüştü.

"Peki Wilder?"

"Ondan nefret ediyor."

"Gerçi onları daha geçen gün gördüm. Ve kesinlikle ondan nefret ediyor gibi görünmüyordu."

Bu haber üzerine bir kaşını kaldırdı. "Bu yeni bir olay."

"Daxon'la hâlâ birlikte mi?" Tereddütle sordum, sadece meraklı görünmeye çalışıyordum ama Miyu'nun içimi çok kolay görebileceğini biliyordum.

Miyu iç çekti, sorum karşısında omuzları çöktü. "Arcadia o çocuğun kalbini kırdı. Söylentilere göre onun bebeğine hamile kalmış... ve sonra ona söylemeden ondan kurtulmuş. Daxon o olaydan sonra çılgın bir dönem geçirdi, bir sürü kadınla yattı ama sanırım artık bunu aştı."

Ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı, hatta kendi karnımın üzerinde bronzlaşmış bir el olduğu düşüncesi aklıma geldi.

Çıldırılmışım. Artık resmileşmişti.

"Bu sadece bir söylenti, değil mi?"

"Bu kasabada söylentiler her zaman doğru çıkar, Rune. Ve bu söylentinin gerçek olduğundan hiç şüphem yok. Arcadia, Daxon'ın ya da Wilder'ın bile olsa, çocuk gibi bir yükün altına girmeye asla izin vermez."

"Daxon kasabanın diğer yarısına sahip ve Arcadia onu neredeyse kaybettiriyordu.

Her şeyi. Hepimiz o kaltaktan nefret ediyoruz ama o hepimizin hükümdarıymış gibi ortalıkta caka satmaya devam ediyor." Arcadia'nın adını her andığında Miyu'nun ses tonundan zehir damlıyordu. "Hâlâ onlara sahip olduğunu sanıyor, belki de öyledir, ama onların ondan uzaklaştığını görmeyi çok isterim." Bana anlamlı anlamlı baktı, kaşlarını anlamadığım bir şekilde kaldırdı.

Anlattıklarını düşünerek kaşlarımı çattım. "Daxon ve Wilder herhangi bir kasabanın herhangi bir bölümüne sahip olmak için biraz genç görünüyorlar. Yirmili yaşların ortalarında falan olmalılar?"

Yine homurdandı ve yüzünde o küçük, tuhaf gülümseme belirdi. "Daxon ve Wilder'ın aileleri zamanında bu kasabayı kurmuşlar. Bu kasabada liderlik bir nevi soy ağacından geçer, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

O anda aklıma dilimde asit bırakan bir düşünce geldi. "Daxon'la yattın mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Miyu hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi başını geriye attı. "Benim bir erkeğim var. Ve o paylaşıyor. Ben de paylaşıyorum. Eğer beni terk ederse taşaklarını keserim. Lokantada çalışıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"O zaman onunla tanıştın. Rae. Onlar için yemek yapıyor." "O harika biri!" Ona hevesle söyledim.

Birden makas boynuma dayandı ve yüzüme geldi. Sandalyemin kollarını kavradım, korkudan kaskatı kesilmiştim.

"Aklına bir şey gelmesin," diye homurdandı. Şok içinde ona bakakaldım.

Birden normale döndü, hiçbir şey olmamış gibi saçımı yeniden kesmeye başladı. Yüksek sesle güldü, sesi salonda çınladı. "Yüzünü görmeliydin," diye kıkırdadı.

Bu piliç deliydi.

"Rae seninle orada ilgilenecek. Sadece kötü şakalarına kulak asma. Komik olduğunu sanıyor ama değil."

Saç kurutma makinesini eline alıp büyük yuvarlak bir fırçayla saçlarımı kurutmaya başlarken sohbet etmeye devam etti. Pek fazla katkıda bulunamayacak kadar kendimde değildim. Daxon ve Wilder hakkındaki hikâyesi ve beni makasla tehdit e d e r k e n gözlerindeki çılgın bakış arasında, şimdilik sadece sessiz kalacaktım.

Miyu saçlarımı kurutmak için diplerini yukarı kaldırdı ve sonra saç kurutma makinesini aniden bıraktı. Gürültüyle sıçradım.

"Boynunda çürükler var, parmak izi gibi," dedi usulca.

Aynadaki yansımadan birbirimizi izledik. Bakışları her şeyi çok iyi biliyordu. Halktan biri Alistair'in bana verdiği bir yarayı fark ettiğinde geçmişte her zaman söylediğim standart bahaneleri söylemek için ağzımı açtım. Düştüm... ya da bir şeye çarptım... ya da ayağım takıldı.

Kendimi tam zamanında yakaladım.

"Eski sevgilim kötü bir adamdı," dedim ve başını salladı, yüzünde kötü adamları tecrübeyle biliyormuş gibi bir ifade vardı. Omzumu usulca sıktı ve sonra saç kurutma makinesini alıp işine geri döndü.

Bir kez olsun gerçeği söylemek beni özgürleştirdi. Bu duygu beni o kadar etkiledi ki, daha önce hiç kimseye söylemediğim bir şey olduğu için gözlerim dolmaya başladı. Alistair'in sürüsündekiler onun bana ne yaptığını biliyordu ve çoğu bunu görmezden geliyordu. Nelly hariç ve bir bakıma Miyu bana onu hatırlatıyordu.

"Tada!" Miyu anons etti ve saçım yapıldığı için bir süredir orada oturup kafamın içinde kaybolduğumu fark ettim. Başımı kaldırdım.

Tek yapabildiğim yansımama bakmaktı. Saçlarım yüzümü çerçeveleyen katlar halinde kesilmişti. Ölü uçları alınmış saçlarım daha parlak, daha parlak... neredeyse gerçek dışı görünüyordu. Hâlâ uzundu, sırtımın yarısından aşağı sarkıyordu ama artık hacimli ve şekilli idi.

"İyi görünüyorsun," dedi Miyu ve ben dönüşümün şaşkınlığıyla başımı salladım. Bir saç kesiminin yüzünüzün görünüşü üzerinde bile yaratabileceği etki inanılmazdı. Gözlerimin bile daha parlak ve canlı göründüğüne yemin edebilirim.

"Teşekkür ederim," dedim, duygularım kelimelerime sızıyordu. Utanarak gözlerimi sildim ama Miyu merhamet ederek gözyaşlarım hakkında yorum yapmadı.

Pelerinimi çıkardı, ben de ayağa kalktım ve yanımda getirdiğim küçük çantayı karıştırdım. "Sana ne kadar borcum var?" Gözlerinin içine bakamayarak, kısık bir sesle sordum.

"Bu bizden," diye kesin bir dille cevap verdi.

Şok içinde bakışlarımı onunkilere çevirdim. "Sana ödeme yapabilirim," dedim ona, o sinir bozucu gözyaşları tüm gücüyle geri geliyordu.

"Bunu yeni başlangıcınıza yaptığım katkı olarak kabul edin. Bazen hepimizin bir başlangıca ihtiyacı olur."

Orada öylece dururken kalbim eridi ve minnetle başımı salladım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ayrıca, bu kadar güzel göründüğüne göre, şehirde dolaşırken bedava reklam yapmış gibi oluyorsun. Saçını kimin yaptığını herkese söyle. Şehrin öbür ucundaki Ira sürekli müşterilerimi kapmaya çalışıyor ve bu onu çıldırtacak."

Kıkırdadım ve sonra başımı salladım. "Herkes işinde usta olduğunu söyleyeceğim." Bana göz kırptı. "Buna güveniyorum."

Vedalaşp salondan çıkarken kendimi içeri girdiğimden bin kilo daha hafif hissediyordum.

İŞE GERİ DÖNMÜŞTÜM, yeni güzel saçlarımı maalesef atkuyruğu yapmışım, böylece herkesin yemeğinin arasında sürüklenmiyordum. Tanrıya şükür Wilder'dan hiç iz yoktu ve burası o kadar yoğundu ki başka bir şey düşünecek vaktim yoktu.

Kapıdaki zil yeni bir müşterinin geldiğini haber veriyordu ama restorandaki konuşmaların birdenbire kesildiğini fark edene kadar başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmedim.

Şaşkınlıkla etrafıma bakınırken, Daxon'un yüzünde seksi bir sırıtışla kapının yanında durduğunu görünce kaskatı kesildim.

Ona bakarken bir an düşünme yetimi kaybettim. O kadar güzeldi ki.

Daxon, onu oturtmak için aceleyle gelen Eve'e bile bakmadan bana doğru yürüdü. Tezgâhtaki sandalyeye yerleşti, tam da bitmek üzere olduğumuzdan beri çılgınca çatal bıçakları yuvarladığım yere.

"Merhaba, tatlım," dedi, tatlım ifadesini kullanması üzerimde Wilder'ınkinden çok daha farklı bir etki yarattı.

"H-hi," diye kekeledim gergin bir şekilde, parmaklarım bir kaşıkla oynuyordu. Yere düşmeden hemen önce yakaladı.

"Size bir şey getirebilir miyim?" Beni aptallaştırma yeteneğine sahip olduğu için yüzü dışında her yere bakarak sordum.

"Akşam yemeği," diye karşılık verdi, tüylerimi diken d i k e n eden kısık bir kahkahayla.

Bakışlarım şaşkınlıkla ona kaydı ve beni yutmak istermiş gibi bakışı karşısında kızardım. "Burada bir menü var mı?" Ona bir tane uzatmaya çalışırken duraksayarak söyledim.

Yanıt olarak başını arkaya attı, gırtlğından çıkan zengin, gırtlaktan gelen bir kahkaha talihsiz bir etki yaratarak üzerine atlamak istememe neden oldu. Kimsenin gülerken sesinin bu kadar seksi çıkmasına izin verilmezdi. Özellikle de onun gibi göründüklerinde. Kendimi bu sesi tekrar tekrar çıkarmak için başka ne söyleyebileceğimi merak ederken buldum.

"Bu akşam vardiyandan sonra seninle akşam yemeği," diye açıkladı.

Lokantaya girdiğinden beri hissettiğim kelebekler, ona anlamsızca bakarken arılara dönüştü. Bu adamın bana çıkma teklif etmesinin imkânı yoktu. Dünyanın belli bir işleyiş şekli vardı ve bu hiç değişmezdi. Onun gibi erkekler benim gibi kızlarla birlikte olmazdı. Bu işler böyleydi.

Özellikle de benim gibi birine verecek hiçbir şeyi kalmamış kırık dökük kızlara. Bunun bir tür şaka olması gerektiğini düşünerek gözlerimi kapattım.

"Bu hiç komik değil," diye fısıldadım.

Sözlerime karışan gözyaşları karşısında şaşkınlıkla gözleri büyüdü.

"Ne demek istediğini anlamıyorum, Rune." Altın rengi gözleri ciddiyetle bana bakıyor, onunla ilk tanıştığımdaya olduğu gibi yüzümde dans ediyordu. Bakışlarında bir şey vardı... Neredeyse huşu gibi görünüyordu.

Bir zamanlar kader arkadaşımın bana böyle bakmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Sonra böyle bir bakışın sadece bir yalan olduğunu fark ettim. Alistair bana öyle bakmıştı.

Beni yere yatırıp tecavüz ettikten sonra kurdumla asla tanışma şansım olmayacağını söylemeden hemen önce.

Gözlerinde o bakış olan erkeklerin özelliği, size sahip olmak istemeleridir. Ve bir kez sahip olduklarında, bunu sizi kırmadan nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Akşam yemeği yiyemem," dedim ona aniden, şaka yapıp yapmadığını umursamadan, ama bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemediğimi bilerek. Birini gömmeye yetecek kadar duygusal yüküm olduğu gerçeğinin yanı sıra, daha yeni kurtulduğum aynı duruma girmek üzere değildim. Ayrıca çılgın eski sevgilisiyle ya da belki de eski sevgilisiyle tanıştıktan ve bugün Miyu'dan hikayeyi dinledikten sonra, bunun hiçbir şey yapmak istemediğim bir durum olduğu gerçeği vardı.

Bakışları onu her gördüğümde kalbimi geçici olarak durdurabilirdi ama kırık bir kalbin acısına değmezdi.

Ve onunki gibi bir yüzün bir kıza verebileceği tek şey budur.

"Neden olmasın?" diye sordu sandalyesinden kalkıp birkaç masam için içki almak üzere bara doğru yürürken beni takip etmeye başladı.

"Sadece istemiyorum," dedim sertçe, içecekleri aldım ve konuşmayı bitirdiğimi anlamasını umdum.

Koluma dokunduğunu hissettim ve irkildim, neredeyse içecek tepsisini düşürecektim.

Onun dokunuşuyla gerçek bir şok hissettim.

Sorun şu ki, iyi mi kötü mü olduklarını anlayamıyordum.

"Sadece bir akşam yemeği ve sonra benimle bir daha asla konuşamazsın." Ona bakmak için döndüm, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye şaşırmadım, sanki sadece bir akşam yemeğinde asla duramayacağımı biliyordu.

"Bu hayatımda sadece kısa bir durak. O arabayı tamir ettirir ettirmez işini bitecek. Senin gibi dikkat dağıtıcı şeylere ayıracak vaktim yok," diye tısladım, sözlerim karşısında gözlerinin sertleşmesinden nefret ediyordum.

Bakışlarında acı parladı ve sonra başını salladı, yüzü kalbimi sızlatacak şekilde karardı.

"Görüşürüz Rune," dedi sessizce ayrılmadan önce. O çıkarken herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum... az önce içeri giren Wilder'ınki de dahil.

Bir molaya ihtiyacım vardı, tezgahın arkasından stok listesini aldım ve

Envanter çıkarmak ve tüm gözlerden uzaklaşmak için tüm içki ve biraların tutulduğu arka tarafa gittim.

Odaya adımımı atar atmaz kapı arkamdan çarparak açıldı ve Wilder karşımdaydı, beni duvara doğru iterken göğsü kabarıyordu.

"W-Wilder-" diye kekeledim, korku ve adlandırmak istemediğim başka bir şey içime doğru fırladı.

"Neden seninle konuşuyordu?" diye homurdandı ve bana öfkeyle bakarken yeşil gözlerinin parladığına yemin edebilirim.

"Daxon?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Daxon'ın adını söylediğimde yüzü gerildi, sanki adını duymak bile ona acı veriyormuş gibiydi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ağzı benimkini kaptı. Dudaklarının sert baskısı ağzımı açmaya zorladı. Dili içeri girdiğinde inledim, çikolata ve nane tadı, arzunun baş döndürücü tınısıyla karışarak tüm duyularımı ezdi.

Böyle bir öpücüğü hiç hayal etmemiştim... Dilinin cüretkâr hareketlerinin benimkiyle dalga geçerken nasıl hissettireceğini asla kavrayamazdım. Sanki yaşamak için beni kendi havasını solumaya zorlayana kadar nefesimi bedenimden çekiyordu. Sakalının gölgesi yanaklarımın ve çenemin narin derisine sürtünüyordu ve ben bunun getirdiği acıyı ve zevki memnuniyetle karşılıyordum. Eğer arkamdaki raf ve vücudunun benimkine yaptığı sert baskı olmasaydı, düşebilirdim. Nefes almak için bana ihtiyacı varmış gibi beni tüketiyordu... yaşamak için.

Onu hissetmeye doyamıyordum. Tüm mantıklı düşünceler kafamı terk etti. Tek düşünebildiğim daha fazlasıydı. Daha fazla dokunuşu, daha fazla öpücüğü... daha fazlası.

Dili dudaklarımı yaladı ve sanki göğsümden bir şey fırlayacakmış gibi hissettim, sanki Wilder'a mümkün olduğunca yakın olmam gerekiyordu.

Bana daha sert bastırdı ve bir votka sapı yere çarparak ikimizi de gerçekliğe geri döndürdü.

Wilder sanki bu hareket onu fiziksel olarak incitmiş gibi dudaklarını benimkilerden ayırdı ve küçük depoda yankılanan yüksek sesli bir "Siktir" diye kükredi.

Ve sonra gitti, kapı arkasından çarptı ve yere bu sefer paramparça olan bir şişe daha gönderdi.

Göğsümü sıkarak içimdeki acıyı bastırmaya çalıştım.

Çılgılık atmak istedim... ya da ağlamak. Hangisi olduğuna karar veremedim.

O anda düşünebildiğim tek şey Wilder'ın dudakları dudaklarıma değdiğinde Alistair'i bir kez bile düşünmemiş olduğumdu.

Ve bunun ihanet gibi hissettirmesinden nefret ettim.

KOŞMAM GEREKIYORDU. Bu dürtü sürekliydi. Odamda volta atıp bu hissi uzaklaştırmaya çalışırken ihtiyaç acıya dönüşüyordu. Mekik çekmeye çalıştım... ve sonra ciğerler. Hiçbiri işe yaramadı. Eğer buradan çıkmazsam... eğer kendimi zorlarken yüzüme çarpan rüzgârı hissetmezsem, delirecektim.

Sonunda kendimi daha fazla kontrol edemedim ve tehlikenin farkında olmama rağmen kendimi kaldırımda buldum, koşabildiğim kadar hızlı koştum, bir şekilde çiçek ve güneş ışığı kokan temiz havayı içime çekerken gülümsedim... tabii bu mümkünse.

Kasabanın içinden geçerek sonunda nehre giden toprak p a t i k a y a ulaştım. *Ormandan uzak duracağımı, dünden çok daha uzakta olacağımı* söyledim kendime. Koştum, daha hızlı ve daha hızlı, dünya etrafımda bir bulanıklık gibi görünene kadar. Tek düşünebildiğim özgür olmam gerektiği idi. Hareket etmeye ve ciğerlerimde hala hayatta olduğumu gösteren o yanmayı hissetmeye ihtiyacım vardı... hala burada olduğumu.

Wilder'ın tadının neye benzediğini hatırlayamayana kadar koşmam gerekiyordu.

Sonra birdenbire ortaya çıktı, büyük bir basınçtan önce duyduğum tek şey keskin bir hırıltıydı, ardından uyluğumu yırtan keskin bir acı ısırtığı geldi. Basınç aniden serbest kaldı ve yere düştüm, büyük ve tehditkâr bir şey üzerimde gezinirken yüzümden sıcak gözyaşları aktı. Çığlık atmak için ağzımı açtım, bunun sonum olduğundan emindim. Yaratık tam ağzını açtığı anda, bir şey ona çarptı ve onu benden uzaklaştırdı. İçimdeki acı artarken doğrulup kaçmaya çalışırken, kuzgun renkli bir kurdun önümdeki şeye saldırmasıyla aniden durdum. Hırıltıları etrafımızdaki havayı yararken çenesini canavarın şahdamarına batırdı. Yaratık öfke dolu bir çığlık attı ve bir şekilde kendini kurttan ayırmayı başardı, etrafındaki yere kan sıçradı. Ben ona iyice bakamadan uzaklaştı.

Kurt onun ardından birkaç adım attı ve usulca hırladı.

Ben izlerken tüm vücudu titremeye başladı ve göz açıp kapayıncaya kadar az önce bir kurt olan yerde şimdi bir insan vardı.

Ondan sonra her şey karardı, kan kaybı ve şokun karışımı vücudumun dayanamayacağı **k a d a r** fazlaydı.

S Etrafımdaki sesler. Yüzümü okşayan bir fısıltı. Bilincim yavaşça geri geldi. Gözlerimi sürükleyerek açtım, etrafımdaki her şey puslu ve odak dışı.

"Rune," diye seslendi tanıdık bir ses.

Kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. İlk başta tek gördüğüm altın rengiydi. Sonra her şey keskinleşti, ta ki Daxon bana doğru eğilmiş, mükemmel yüzünde endişeli bir ifade belirene kadar.

Yavaşça birkaç kez göz kırptım. "Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakarken cızırtılı bir sesle sordum.

"Koşuyordun, ayağın takıldı ve başını çarptın. Biri seni nehir kenarındaki patikada bulmuş," diye cevap verdi o yumuşak sesiyle.

Bunun kulağa neden doğru gelmediğini anlamaya çalışarak birkaç kez göz kırptım.

Ne yapıyordum ben?

Her şey bir anda başıma geldi. Görüntüler zihnimde yuvarlandı, ta ki kendimi ağırlaşmış ve paniklemiş hissedene kadar... sanki nefes alamıyormuşum gibi.

Doğrulamak için çabaladım, elim otomatik olarak kanı hissedeceğimi bildiğim uyluğuma gitti. Marcus'un birkaç adım ötede durduğunu ve bana belirsizlikle baktığını gördüm.

Bir an durdum, aklımı başıma toplamaya çalışırken başımı salladım. Gözlerimi kırpmadan bacağıma baktım, bacağımın neden gayet iyi olduğunu anlamıyordum. Siyah taytımı giyiyordum... Yani, siyah taytım gibi görünüyordu. Ve içlerinde ne bir yırtık ne de bir sökük vardı. Kan lekesi de yoktu. Canavarın dişlerinin derimi parçaladığına yemin ettiğim bölgeye çekingen bir şekilde dokundum. Acı yoktu. Yara yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Rune?" Daxon sorduğunda bakışlarımı bacağımdan çektim.

"Koşuyordum ve sonra bir tür canavar çıktı karşıma. Bana doğru geldi.

Hiçbir yerde," diye fısıldadım duraksayarak, bacağımda bir parçanın eksik olması gereken bölgeyi tekrar izleyerek. "Beni ısırıldı. Yemin ederim ısırıldı. Ve ben... ben öleceğimi sandım. Ve sonra bir kurt. Yaratığa saldırdı. Onu yaraladı ve beni kurtardı. Ve sonra o şey kaçtı." O anı yeniden yaşarken içimden hıçkırı hıçkırı bir ses çıktı, sanki o anda olmuş gibi netti. "Ve sonra kurt, bir insana dönüştü. Tam önümde. O bir şekil değiştirendi."

Daxon'a baktım, şekil değiştiren terimini tanıdığına dair bir işaret arıyordum. Bana inandığına dair herhangi bir işaret. Bakışları okunamıyordu. Yüzünde hâlâ aynı endişeli ifade vardı.

"Bebeğim, bunların hiçbirisi olmadı. Bir yaran yoktu. Kafanı çarptıktan sonra rüya görmüş olmalısın."

Başımı şiddetle salladım. "Hayır, yemin ederim oldu. Yemin ederim."

"O zaman yaran nerede? Marcus seni bulduğunda patikada başka kimseyi görmemiş," dedi bana nazikçe, eli yüzüme usulca dokunarak dikkatimi dağıttı.

"Bu doğru. Orada başka kimse yoktu," dedi Marcus sessizce.

"I..." Cevabım kayboldu. Bir cevabım yoktu. Gizli bir kurt olarak, doğaüstü iyileştirme yeteneklerim ya da böyle bir yaradan iz kalmaması için gerçekleşmesi gereken türden bir iyileşmeyi gerektirecek kadar özel bir şeyim yoktu.

Titredim, kollarımı kendime doladım, korku içime damlıyordu. Deliriyor muydum? Burada olan şey bu muydu? Çünkü böyle bir şeyi nasıl hayal edebildiğimi anlamıyordum. Olan biten her şey sonunda beni çatlatmış mıydı?

İçimden bir hıçkırık daha çıktı ve sonra Daxon'ın kollarındaydım. Birden kendimi sıcak ve güvende hissettim. Gömleğinin içinden teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Kalp atışlarının sabit gümbürtüsü kırılmış sinirlerimi yatıştırdı. Kollarının beni nasıl sardığını ezberledim. Sandal ağacı ve limon kokusunu içime çektim. Bir an için, sanki cennete düşmüşüm gibi geldi.

Eğer cennet delileri kabul etseydi.

Sonunda, isteksizce ondan uzaklaştım. Bir an için o altın rengi gözlerinde suçluluk duygusu gördüğümü sandım ama gözlerini kırıştırdı ve gördüğüm her neyse kayboldu.

Saçlarımı titreyerek yüzümden uzaklaştırdım, gülüşümün içinden bir titreme sesi geldi. "Kafamı çok sert çarpmış olmalıyım," diye mırıldandım.

Mırıldandı, bana ne katılıyor ne de katılmıyordu.

"Teşekkür ederim Marcus," diye fısıldadım ayağa kalkmaya çalışırken. Cevap olarak sadece başını salladı.

Daxon yardım etmek için elini uzatırken endişeyle, "Hey, istediğin kadar zamanın var," dedi.

Orada öylece durdum, çok yorgundum. Duygularımın üstesinden gelmiştim. Gerçekten aklımı mı kaçıırıyordum?

Başka bir açıklama düşünemedim.

"Otele dönüp uyumam gerekiyor," dedim Daxon'a yorgun bir şekilde. Marcus, "Dışarıda bisikletim var," diye teklif etti.

Daxon'ın boğazından alçak, tehditkâr bir hırıltı çıktı ve Marcus'un gözleri büyüdü. Ellerini kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı. "Sadece şaka yapıyordum," dedi çabucak.

Buradaki erkekler kesinlikle çok iri yarı, diye düşündüm boş boş, zihnim bunun üzerinde çok fazla düşünemeyecek kadar doluydu.

"Seni eve götüreceğim. Sokağın hemen aşağısındayız," dedi Daxon kararlılıkla. Birden kendimi onun kollarına atılmış buldum, vücudum onun yakınlığı ve kokusuyla uğulduyordu.

"Ne yapıyorsun?" Kadın bağımsızlığımı ve şu anda söylemem gereken diğer tüm şeyleri savunamayacak kadar yorgun bir şekilde sordum. Başımı omzuna yasladım, kısa sürede bir yatak bulduğum sürece nereye gittiğimizi umursamıyordum.

Daxon, "Bisikletimi alırsam dayanabileceğine güvenmiyorum, o yüzden oraya yürüyoruz," diye açıkladı ama ben çoktan hayal dünyasına doğru yola çıkmıştım.

"Hey, dostum, bilmiyordum," dediğini duyduğumu sandım Marcus'un. Ama sözleri bir anlam ifade etmiyordu.

Daxon'ın yumuşak yürüyüşü, sabit kalp atışlarıyla birleşince beni bir tür rüya alemine sürükledi. Hana vardığımızın ya da Daxon'ın beni odama götürüp yatağıma yatırdığının farkında bile değildim.

Alnıma değen dudaklarının, bana bakarken bakışlarındaki tuhaf ifadenin ya da yüzümden bir tutam saçı çekerkenki dokunuşunun farkında bile değildim.

Hiçbir şeyin farkında değildim.

Ama o gece rüya gördüm.

"MÜKEMMEL OLACAK," dedi annem parlak bir sesle elbisemin arkasını fermuarlarken. Dantellere dokundum, biraz huşu içindeydim. Elbise muhteşemdi. Mağazanın vitrininde gördüğüm anda bu gece için mükemmel olacağını anlamıştım. Bütçemizi çok aşmasına rağmen annem kabul etmişti. Kaderindeki eşe her gün hediye verilmiyordu.

"Bu gece hayatının en güzel gecesi olacak," diye söz verdi bana.

Sadece gözlerinin neden başka bir şey söylediğini merak ettim. Korku iplikleri

içimde bir şeyler örmeye başladı. Kimi kandırıyordum ki... Alistair'i o yemekte gördüğüm andan itibaren içimde bir şeyler oluşmaya başlamıştı.

On sekiz yaşında, ilk sürü yemeğinize getirilirsiniz. Bunun, kabul edildiğiniz ve sürü ailesinin bir üyesi olduğunuz an olması gerekiyordu. Heyecanlıydım... ve gitmeye korkuyordum. Annem bir omega, sürünün en zayıf üyesiydi ve pek çok sürü etkinliğine katılmaz ya da katıldıkları hakkında çok fazla konuşmazdı. Sürü hakkında hiç kötü bir şey söylememişti ama eve hep yenilmiş olarak dönerdi. Bunun doğru bir tanım olup olmadığından emin değildim. Garip, rahatsız edici bir duyguydu.

Ama koridora girdiğimde, sanki bir ip kopup yerine oturuyormuş ve beni kontrolüm yokmuş gibi odanın içine itiyormuş gibi hissettiğimde her türlü rahatsızlık ortadan kalkmıştı. Gözlerimiz buluşmuştu ve hepsi bu kadardı.

Onu gördüğüm anda sevmiştim, ay tanrıçasının bana onun gibi birini vermek için beni kutsamış olması gerektiğine ikna olmuşum.

Annem bana tekrar gülümsedi ve ben de onun tatlı gülümsemesinden güç alarak derin bir nefes aldım. Anneme her şeyimle güveniyordum. Eğer bana her şeyin harika olacağını söylerse, ona inanabilirdim.

Omuzlarımı düzelterek elbisemi bir kez daha düzelttim. Elbise lacivert renkteydi ve siyah dantel kaplaması vardı. Denizkızı tarzındaydı, alt kısmı genişleyene kadar mükemmel bir şekilde vücuda oturuyordu. Annemin kolyesini mükemmel bir şekilde sergileyen tatlı bir yakası vardı. On sekizinci doğum günü hediyem olarak bu kolyeyi verdiğinde çok şaşırmıştım. O kolyeyi yatağının başucunda bulduğumdan beri çok seviyordum. Her ne kadar o kolyeyi hiç takmasa da, bana her zaman takılamayacak kadar özel olduğunu söylese de, çocukken odasına her gittiğimde sık sık kolyeye bakardım.

Artık onu taktığım için sürekli dokunmamakta zorlanıyor, düşüp kaybolmasından korkuyordum. Annem onu bana verirken gözleri yaşarmıştı. Şimdiye kadar sahip olduğum en özel şeydi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı. Yüzüne bir kez daha baktım, on sekiz yaşında hâlâ çaresizce ihtiyaç duyduğum güvenceyi arıyordum.

"O senin gerçek eşin," diye fısıldadı. "Tıpkı hep konuştuğumuz hikâyelerdeki gibi olacak."

"Hadi yapalım şunu," diye cevap verdim, baş döndürücü beklenti korkuyu biraz da olsa bastırıyordu.

Dairemizin önünde bekleyen bir araba vardı. Gerçek eşim bir sonraki alfa olduğu için daha azını beklemiyordum, bu da zar zor anlayabildiğim bir şeydi. Sürüde baskınlık açısından nereye düşeceğimi henüz bilmiyordum ama annem bir omega olduğuna göre... büyük ihtimalle ben değildim.

herkesi uçuracak.

Derin bir nefes daha aldım, Alistair'in arabanın içinde olmadığını görünce kalbim biraz durdu. Serin deri iç kısma kaydım, kollarımı ovuşturdum, aniden üşüdüm.

Yolculuk sessizdi. Şoför gizlilik perdesini hiç indirmede ve annem tüm yolculuk boyunca garip bir şekilde sessiz ve gergindi. Şehrin ışıkları geçip gidiyordu ama ben onlara her zamanki gibi hevesli bir hayranlıkla bakmıyordum. Şu anda bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissediyordum... tüm hayatım değişmek üzereydi.

Ve çok korkmuştum.

Araba nihayet durdu ve kapım bir kez daha hiçbir şey söylemeyen şoför tarafından açıldı. Arabadan inmek için hamle yaptım ama annem kolumu sıkıca kavrayarak beni durdurdu.

"Seni çok sevdiğimi biliyorsun, sevgilim. Değil mi?" diye sordu, yine o sahte parlak sesiyle.

"Elbette," diye fısıldadım ona. "Ben de sana." Bu soruya her zaman böyle yanıt verirdik.

Neredeyse isteksizce gitmeme izin verdi ve ben de geleceğime doğru yürüdüm.

Toplantı salonu tıklım tıklımdı. Sayının bu kadar fazla olması olağan mıydı yoksa alfa varis görünüşe göre eşini bulduğu için miydi emin değildim ama bir odada bu kadar çok insanın olması tüylerimi diken diken ediyordu.

Hiçbir zaman kalabalıklardan hoşlanmamıştım, annemin üzüntüsüne rağmen açık havayı her şeye tercih ederdim. Birkaç kişi odaya girmek için beni itince kaskatı kesildim ve neredeyse devriliyordum.

Ama odada bin kişi olabilirdi ve ben yine de onu bulmakta zorlanmazdım.

Alistair.

Onu görür görmez ruhum rahat bir nefes aldı; bir sandalyeye uzanmış, kendisine hayran olanları eğlendiriyordu. Etrafında toplanan grup gözlerini ondan alamıyordu.

Onları suçlamadım. Ben de gözlerimi ondan alamıyordum.

Sanki üzerinde bir spot ışığı parlıyordu, ışığın başının tepesini vurgulama şekli ona bir hale etkisi veriyor ve mükemmel samur saçlarına ihtiyacı olmayan ekstra bir parlaklık katıyordu. Başını geriye attı ve yanındaki adamın söylediği bir şeye güldü ve sesin kalbimin etrafında ve damarlarımda yol aldığına, vücudumdan geçtiğine ve beni tanımadığım bir şeye dönüştürdüğüne yemin ettim.

Bahar rengindeki yeşil gözleri bana baktı. Bana kilitlendikleri anda beni olduğum yerde dondurdular. Gülümsedi, dolgun dudaklarında bir sıra

parlak beyaz dişler. Alistair ayağa kalktı ve tek bir amaç uğruna, onunla konuşmaya çalışan herkesi el sallayarak bana doğru yürüdü.

Sonunda karşımda durduğunda "Merhaba," diye fısıldadım.

Bir elini uzatıp yanağıma dokundu ve ben de elimde olmadan ona *d o ğ r u* eğildim, eşimin dokunuşunu ilk kez hissetmenin verdiği duyguyla gözlerim kapandı.

"Benim," diye homurdandı aniden, alçak mırıltısı içimde yankılanıyordu.

"Senin," diye utangaçça onayladım ve sırtıttı, gülümsemesi yeni favorim oldu dünyadaki şey.

O andan itibaren dünyamın hep onun etrafında döneceğini biliyordum. O, hayatım boyunca tapınmam gereken güneşti.

"Göz kamaştırıcısın," dedi bana, sanki beni karşısında görmekle ne kadar şanslı olduğuna inanamıyormuş gibi. Alistair elimi tuttu ve beni babasının, alfanın ve annesinin beklediği odanın uzak tarafına doğru götürmeye başladı.

Kendi annemi bulmak için arkama baktım ama o kalabalığın içinde bir yerlerde kaybolmuştu. Kaşlarımı çattım, acaba bu bölüm için onu bulmaya çalışmalı mıydım?

"Bu işi çabucak halledeceğiz," dedi Alistair bana bir kez daha sırtarak ve beni daha hızlı ileri çekerek.

"Bu kısım" korktuğum şeylerden biriydi. Soyumu belirleyecek ve alfanın soyunda sorunlara yol açacak herhangi bir kusur olmadığından emin olacak bir kan testi. Çok önemli bir şey olmaması gerekiyordu, geçmişte çok uzaklarda şizofreni hastası olduğu ortaya çıkan bir alfa eşi nedeniyle alınmış bir önlemdi. Evlendikten bir yıl sonra ortaya çıkmış ve kadın bir halüsinasyon sırasında neredeyse alfa soyunu sonsuza dek sona erdirmişti.

Annem tüm bunları açıklamış ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığına dair beni temin etmişti. Kanımız saftı.

Bunu düşündükçe midem hala düğümleniyordu.

Alfa bana soğuk bir şekilde baktı, yüz hatlarında hiç beklemediğim bir şekilde onaylamama ifadesi vardı. Yüz hatları otuz yıllık Alistair'e benziyordu ve onun yakışıklı, küçümseyen bakışları altında titredim, dikkati altında gözle görülür bir şekilde solmamaya çalıştım.

Alistair'in annesi Kraliçe Lydia'nın durumu biraz daha iyiydi. Kendisiyle tanıştırıldığımda sanki lanetlenmiş gibi elime hafifçe dokunarak başıyla küçük bir selam verdi. Elbette onları büyürken çeşitli zamanlarda uzaktan görmüştüm ama bu ikisiyle de resmi olarak ilk tanışmamdı. En sıcak kayınvalideler olmayacakları kesindi. Ama Alistair'e sahip olmak bunu telafi edecekti.

Alfa ve kraliçenin bana söyleyecek çok az şeyi vardı ve toplantı salonunun arkasındaki küçük odada üçünün önünde kanımın alınması

inanılmaz derecede rahatsızdı. Doktor işini bitirdikten sonra bana güven verici bir gülümseme verdi ve ardından test etmek için odadan çıktı.

Alistair beni bir sandalyeye oturttu ve kısa bir bekleyiş için yerimize yerleştik. On dakika geçti. Sonra yirmi.

Alfa ateşin önünde volta atarken hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye havladı, sanki doktorun geç kalmasından bir şekilde hepimiz s o r u m l u y m u ş u z gibi.

Orada oturduğum süre uzadıkça tenime bir korku çöküyordu. Anneme ihtiyacım vardı. Alistair'in yüzü şimdi endişeden delik deşik olmuştu ve sanki bende bir sorun olduğunu zaten biliyormuş gibi elimi bırakmıştı. Odadaki herkes doktorun yokluğunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Kapı nihayet açıldı ve doktor kafasını içeri uzattı, yüzü tamamen bomboştu.

"Alfa... efendim," dedi alfaya ve Alistair'e başıyla selam vererek. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

Doktorun kasvetli ses tonuyla içim daraldı. Benim bir sorunum olamazdı, değil mi?

Alistair ve alfa arkalarına bile bakmadan odadan çıktılar. Elbisemin kumaşıyla sinirli bir şekilde oynadım, görünmez tiftik parçalarını temizledim. Kraliçenin onaylamayan bakışlarını başımın üstünde hissedebiliyordum ve bilerek kucağıma bakmaya devam ettim.

Geçen zaman dayanılmazdı. Büyük bir patlamanın ardından şiddetli bir gümbürtü aniden odaya yayıldı, ses Alistair ve alfanın arkasında kaybolduğu kapının arkasından geliyordu. Kraliçeye soru sorarcasına baktım ama yüz hatlarında hiçbir endişe olmadan öylece oturuyordu.

Kucağıma incelemeye geri döndüm, sinirlerim alarma geçmişti. Sonunda kapı açıldı ve Alistair ile alfa sinsice içeri girdi.

Doktor onları takip etmedi.

İpucu bulmak için Alistair'e bakmaya çalıştım ama bakışlarıma karşılık vermedi. Tüm vücudu kaskatı ve isteksizdi. Midemdeki korku artık tüm şiddetiyle devam ediyordu ve her an kusacağımdan emindim.

Alfa, Alistair'e bir şeyler mırıldandı ve onu sırtından dürtükledi.

Alistair bir şekilde daha da sertleşti ve sonunda bana baktı.

Ondan sonra söylediği sözler ruhuma kazındı, o kadar derine kazındı ki, asla unutmamanın ya da iyileşmenin bir yolu olmayacaktı.

"Rune Celeste Esmeray, bu vesileyle seni eşim olarak reddediyor ve bağımızı koparıyorum. Şu andan itibaren benim için bir hiçsin. Ay tanrıçasının huzurunda yemin ederim."

Alistair'in sözleri soğuk ve sertti ve içimi cam gibi kesti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, göğsümdeki ağrı o kadar korkunçtu ki ölüyormuşum gibi hissediyordum. Elbisemin kumaşını sıkarak kendimi bir arada tutmaya çalıştım. İçimde bir şey paramparça oldu. Bunun kalbim olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Yıkılmıştım, harap olmuşum... mahvolmuşum.

"Sen bu sürünün yüz karasıdır. Oğlumun evinde hizmet edeceksin, böylece seni yakından izleyebileceğiz ve aileme ya da türümüze daha fazla utanç getirmeyeceğiz," dedi alfa.

Yine de sözleri kayda geçmedi. Yerdeydim, ruhum göğsümde açılan yaradan dışarı sızıyordu.

Orada yatarken ölmeyi diledim ve hepsi odadan çıkarken kapıyı arkamdan çarparak beni öylece bıraktılar.

Ben orada yatarken, utancım kalabalık odaya duyuruldu ve annem alfaya beni bir daha asla görmek istemediğini söyleyerek beni kendi isteğiyle terk etti.

Yalnızdım, görecekimi hiç hayal etmediğim acı ve korkunç bir gelecek önüme serilmişti.

Ve takip eden günlerde bana yapılan onca şeyden sonra bile... Onu hala seviyordum.

Kâbusumdan çıktığımda ter omurgamdan aşağı süzülüyordu. O günü, tüm hayatımın akışını değiştiren o günü düşünmemek için elimden geleni yaptım. Belli ki rüyalarım bu notu almamıştı.

Biraz hava almak için çaresizce yorganı üstümden attım. Derin, rahatlatıcı nefesler almaya ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. O günü düşündüğümde derimi yırtma dürtüsü her zaman mevcuttu. Pencereye koşup açtım ve dışarıdaki temiz gece havasını büyük yudumlarla içime çektim.

Kalp atışlarım nihayet sağlıklı düşünmemi sağlayacak kadar yavaşladı.

"Ben buradayım. O iş bitti. Kaçtım. Özgürüm," diye fısıldadım kendime, her gün kendime söylemek zorunda olduğum bir mantra.

Pencere pervazına yaslanarak yüzümü ellerimin üzerine koydum, bedenim titremeye başlamıştı. Bazen hiç özgür olamayacakmışım gibi hissediyordum. Başımı kaldırıp aya baktım, soluk ışığı bir şekilde tüm siyah gökyüzünü aydınlatıyordu. Ve çok uzun zamandır ilk kez ay tanrıçasına yalvardım, bir türlü kurtulamadığım acılarımdan kurtulmak istedim.

Bana cevap vermedi.

Ama bunu yapmasını beklemiyordum. Daha önce hiç yapmamıştı.

Söylemeye gerek yok, ertesi gün işe gittiğimde keyfim yerinde değildi. İpuçlarına yardımcı olacağını bildiğim her şeyi yapmaya çalışsam da, işe gitmiyordum.

Az önce bir müşterinin kucasına Sprite dökmüş olmam da bunu kanıtlıyor. Hay sikeyim.

Eve'i müşteriye havlu vermesi için bırakarak hışımınla arka tarafa gittim. Geçirdiğim kazanın gerektirdiği nezaketi onlara gösterecek gücüm yoktu. Eve'e bıraktıkları bahşişi vermek zorundaydım, bunun olmasını beklediğimden değil.

Ben kafamı toparlarken diğer masaların birkaç dakikalığına bensiz idare edebileceğini umarak arkada çatal bıçakları katlamaya başladım.

Ancak çatal bıçak takımına uzandığımda herhangi bir iş yapmak benim için imkânsız görünüyordu ve bunun yerine yanlışlıkla tüm tepsiyi yere ittim, metalin fayansa çarparak çıkardığı çınlama sesi etrafımda yüksek sesle yankılandı.

"Ciddi misin?" Arkamdan Wilder'ın hırıltılı sesini duydum.

İşte bu kadar. Bu kadarı yeterdi.

Wilder'ın bana baktığı yeri görmezden gelerek barı geçtim ve koşarak koridora çıkıp duvara yaslandım ve kendime gelmeye çalıştım.

Geçmişin bugüne sızmasına ve onu mahvetmeye çalışmasına izin vermemenin ne zaman daha kolay olacağını merak ediyordum.

"Senin derdin ne be? Sana etrafta dikişli istediğin zaman mola vermen için para ödemiyorum!" diye homurdandı Wilder birkaç metre öteden.

Kendimi durdurmaya çalıştım, gerçekten. Ama işe yaramadı.

"Çeneni kapatıp beni beş dakika yalnız bırakabilir misin?" Onu tersledim, tüm vücudum öfkeyle titriyordu. Göğsümün içinde bir şey ona doğru fırlayacakmış gibi hissediyordum ve kendimi yerimde tutmak için arkamdaki duvarın pervazına tutunmak zorunda kaldım.

Beni kovmak üzere olduğunu bildiğim için nefesimi tutarken Wilder bir dakika boyunca şaşkın şaşkın bana baktı. Yani, umutsuzca ihtiyaç duyduğu işi elinde tutmaya çalışırken en iyi şekilde davranması gereken biri için, ona karşı sürekli çizgiyi aşıyordum. Ve şu anda kesinlikle o çizgiyi aşmıştım.

Wilder o anda harekete geçti ve ben daha gözümü kırpamadan beni köşeden çekip aldı ve vücudunu bana yasladı. Ağzı, o anda inceleyemediğim binlerce karanlık vaatle dolu, morartıcı bir öpücükle benimkini aldı. Ağzı beni tekrar kavrarken iki eliyle yüzümü kavradı.

ve tekrar. Tadı bağımlılık yapıyordu ve dilim daha fazlasını almak için onunkiyle dans ediyordu. Gömleğinin ince yumuşak kumaşını kavradım, iniltilerim ve birlikte aldığımız sert nefesler etrafımızdaki koridorda yankılanırken onu kendime daha da yaklaştırmaya çalıştım.

Eli boğazıma dolandı, çok sıkı değildi, sadece şu anda ona ait olduğumu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmemi sağlamak için.

Alistair'in üzerimdeki hâkimiyetini her zaman takip eden o tanıdık paniğin içimde ortaya çıkmasını bekledim.

Ama böyle bir şey yoktu. Aksine, vücudumun her yerinde kontrolden çıkmakla tehdit eden şehvet alevlerini körükledi. İçimde bir sızı vardı ve onun bu acıyı dindirmesi için çaresizce çırpınıyordum. Dudakları ağızımdan boynuma doğru hareket ederken, ellerinden biri tangamın çizgisi boyunca dans edene kadar eteğimi daha da yukarı kaldırdı. Beynimi ele geçiren kör tutkuyu takip etmekten başka bir şey yapamayarak ona doğru itildim.

Sonunda uzun bir parmağı lastiğin altından geçti ve parmağını sıırılsıklam ıslak dikiş yerimde gezdirirken dudaklarımdan tiz bir çığlık kaçtı.

Tüm vücudum bu hisle titredi, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Daha, daha, daha, diye mırıldandım, yüksek sesle söylediğimin farkında değildim, ta ki onun karanlık kıkırdamasını tenimde hissedene kadar.

"Sana daha fazlasını vereceğim, bebeğim. Sikeyim. Tek düşünebildiğim bu tatlı amcık."

Sözleri kafamı karıştırmış olmalıydı ama parmağının ucunu içime soktuğunda, boynumu kavrayarak beni yerimde tuttuğunda tüm mantıklı düşüncelerin ötesindeydim. İtiraz etmediğimde bir parmak daha ekledi ve her ikisini de şişmiş seksime itmek için kullandı, onları kıvırdı, her itişte hassas sinir demetimin üzerinde hatasız bir şekilde sürtündü. Önce boynumu, sonra da göğsümü yalamaya ve öpmeye devam ederken sessiz bir inilti çıkardı.

Parmakları içimde daha da derinleşti ve içimde elektrik çarpmasına neden olan başka bir hassas noktaya çarptı. Vücudum gerildi, kaslarım acımasızca kasılırken boğuk bir inilti benden kaçtı. Tüm kaslarım. Karnım sıkıştı ve dudaklarıyla yakaladığı şiddetli bir çığlık attım. Kalçalarımı birbirine kenetleyerek onu içimde tuttum. "Ah," diye soluk soluğa ağzının içine girdim, bana verdiği tarifsiz zevkten kelimeler oluşturamıyordum.

Ve sonra ben geldim.

O kadar şiddetli ve patlayıcıydı ki nefes almayı unuttum. Sanki vücudumun her yerinde minyatür patlamalar oluyor, içimde ilerliyordu. Tüm bunlar olurken beni öptü, adımı ve nerede olduğumu geçici olarak unutturan, her şeyi tüketen öpücükler. Nefes nefese kalmıştım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Kontrolü tekrar ele geçirmeye çalışıyordum. Orgazmım yavaşça azaldı ve kalçalarım açıldı, hala gömülü olan elini bıraktım.

İçimde.

"Siktir," diye inledi parmaklarını benden çekip emerek temizlerken. Sanki en sevdiği pastanın kremasıymış gibi tadına nasıl vardığını şaşkınlıkla izledim.

O anda her şey geri geldi - nerede olduğumuz, az önce ne yaptığımız. İç çamaşırımı tekrar yerine çektim ve eteğimi aşağı indirdim, yüzüm ısındı ve kızardı, ondan başka her yere baktım.

Sonra neredeyse isteksizce boğazımı bıraktı ve parmakları göğsümde gezinerek dokunuşuyla binlerce ürperti daha uyandırdı. Konuşamıyordum ve utanç boğazımı kaplayarak beni sessiz bıraktı.

"Vahşisin bebeğim," diye fısıldadı sert, şehvet dolu bir sesle. "İçinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmezdim."

O zaman sözleri beni çözdü ve vücudum daha fazlası için yalvarsa bile tüm teması keserek yana doğru daldım.

"İşe dönmem gerek," dedim ona alçak sesle, utanarak fısıldayarak.

"Rune?" diye sordu, verdiğim tepki karşısında sesine öfke sızmaya başlamıştı.

Koridorda hızla ilerledim, ancak kükrediğinde biraz duraksadım ve yumruğunun duvara çarpma sesini duydum, alçıpan ve sıva parçaları yere düştü.

Arkama bakmadım.

Günün sonunda kimin geldiğini ya da ne servis ettiğimi hatırlayamayacağımı bilerek kendimi tekrar işe verdim.

"*Sen vahşisin, bebeğim,*" günün geri kalanı boyunca kafamda tekrarlandı... ve geceye kadar, yatağında huzursuzca uzanırken sözlerinin sert temposu ellerimi külotumun içine gönderdi.

Ve o uçurumdan düştüğümde, zevk omurgamda yükselirken, bitirdiğimde düşünebildiğim tek şey başıma gelen her kötü şeyi hak ettiğimdi.

"Peynirli patates kızartması istediğimi ve bunların o olmadığını söyledim." Lokantadaki kabinde oturan kadın elindeki yemek tabağını masanın üzerinden bana doğru itti. "Eğer sipariş almakta zorlanıyorsanız, belki de patronun." Koltuğuna yaslandı, kendini beğenmiş yüzü beni çileden çıkarıyordu. Kabindeki iki arkadaşı da kıkırdıyor, belli ki hayatımı cehenneme çevirmekten zevk alıyorlardı.

Dişlerimi sıktım ve gülümsedim çünkü dedikleri gibi, müşteri her zaman haklıdır. Ama gerçekten, bu saçmalığı kim uydurduysa belli ki hizmet sektöründe hiç çalışmamış.

"Hanımefendi, bu geri göndereceğiniz üçüncü yemeğiniz. Siparişiniz buydu," diye açıkladım, masada duran ve dokunulmamış ikinci bedava birasına bakarak. "Yemekte bir sorun mu var?"

Yeniden yapmak zorunda kaldığı ilk iki yemek yüzünden zaten öfkeli olan Rae ile tekrar karşılaşmak istemiyordum.

Ve o emirleri yanlış almadığımı biliyordum.

Gözlerini kısmış, bana doğru ateş püskürtmeye hazır görünüyordu. "Başkasına ait olan erkeklerin peşinden gitmekten zevk alıyor musun?" diye sordu aniden.

Ve işte oradaydı, bu hanımların neden böyle davrandıkları gerçeği. Kavurucu bir utanç boynumdan yanaklarıma doğru yükseldi. Bu kızlar Wilder'ın geçen gün koridorda bana katıldığını görmüşler miydi... ya da depoda?

Belli ki Arcadia ile arkadaşlardı, çünkü kiminle birlikte olduğum başka kimin umurunda olabilirdi ki? Bu düşünce nabzımı hızlandırdı ve içimi korkuyla doldurdu.

Tam o sırada ön kapının zili çaldı ve göz ucuyla Daxon'ın içeri girdiğini gördüm. Tüm vücudum uğuladı çünkü tıpkı Wilder gibi Daxon da beni anlamadığım şekillerde etkiliyordu. Sık sık kendimi onun yanında konuşmayı unuturken buluyordum. Liseye geri dönmüş olabilirdim.

Masadaki esmer kadın onu izledi, sonra bana baktı, üst dudağı hırıltıyla kıvrıldı. "Şu anda bile kendine engel olamıyorsun. Ona baktığında yüzündeki çaresizliği görebiliyorum."

Tamam, tamam. Belki de Wilder'dan bahsetmiyordu... Ay tanrıçasına şükürler olsun. Birkaç gün önce olmasına izin verdiğim şeyin bir izleyicisi olduğunu düşünmek istemiyordum.

Sadece unutmak istedim, nokta.

Ama ne zaman gidip durum değerlendirmesi yapsam... ya da Wilder'ın açtığı delik hâlâ görünen o koridorda yürüsem, tek hayal edebildiğim Wilder'ın dudaklarının dudaklarımda olduğu oluyordu. Vücudunun inanılmaz hissi. Bana verdiği zevk.

Vücudum bana ihanet etmişti. Sorun bendim. Sadece kötü adamlardan nasıl etkileneceğimi biliyordum.

"Merhaba, ona sakso çekmenin hayalini mi kuruyorsun?" diye bağırdı esmer, lokantadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Daxon'un duyup duymadığını anlamak için etrafıma bakma isteğime karşı koydum. Öfkesine bakılırsa, Arcadia'dan ayrıldığında onun kaçamaklarından biri olduğunu tahmin edebiliyordum... Bu da acısını açıklıyordu. Ben de kızardım.

Ama neden şu anda hıncını benden çıkarmaya çalışıyordu ki?

"Yani, teyit etmek için söylüyorum, farklı peynir kızartması istiyorsunuz. Ama dokunulmamış hamburgeriniz iyi mi?" Onun yorumunu görmezden gelerek tısladım.

Bana homurdanan bir ses çıkardı ve artık canıma tak etmişti. Tabağını kaptığım gibi odanın diğer ucuna yürüdüm ve Daxon'ın bar bölümünün yakınındaki son kabine oturduğunu fark ettim.

Tezgâha ulaştığımda Eve tabağı benden aldı. "Al, bırak ben h a l l e d e y i m . Bu sürtüklerden bıktım usandım. Burnuna bir çatal sokacağım, sonra da o küçük beynini dağıtacağım."

İşkencesinde bu kadar yaratıcı olması hoşuma gittiği için güldüm.

"Git ve Daxon'a hizmet et. İçeri girdiğinde sana nasıl baktığını görmeliydin."

"Gerçekten mi? Hayır, değildi." Yanaklarım yandı.

Kolumu hafifçe sıktı. "Git ve sürtükleri koltuklarında kıvrandır."

Mutfak kapısını iterek geçtiğinde, Rae'nin yükselen sesini hemen duydum. Dudaklarımı yaladım ve bir menü kaptım, Rae bana bağırmasın diye hızla uzaklaştım. Tezgâhın etrafından dolanıp Daxon'a doğru ilerledim.

Neden bu kadar çok terliyordum ki? Onu en son gördüğümde, koşu sırasında baygınlık geçirdiğim için yeni uyanmıştım. Başımı biraz salladım, o kurt saldırısının anısı... görünüşe göre hiç o l m a m ı ş t ı ... beynimde çok canlıydı.

Son zamanlarda bana neler olduğundan emin değildim ama gün geçtikçe her şeyi hayal etmediğime dair kararlılığım arttı. Saldırıya uğramıştım.

Daxon sırtı bana dönük oturuyordu ve ben masaya doğru adım atarak onun dikkatini çektim. Beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Handa Wilder'la dövüşürken onun vahşiliğini görmüştüm ama benim yanımdayken tam tersiydi, düşmanca görünmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Ne sipariş etmek istersiniz?" Sesim neredeyse bir gıcırta olarak çıktı ve boğazımı temizledim, onun yanında normal davranabilmeyi diledim.

Altın sarısı, ela gözleri pencereden giren güneş ışığında parlıyordu, teni güzelce bronzlaşmıştı ve onu bir günlük çalışmadan sonra içeri giren güçlü odunculardan biri olarak kolayca hayal edebiliyordum. Kesinlikle buna uygun bir vücudu vardı.

"Lokanta sessiz. Benimle otur," diye önerdi, sesi boğuktu. Arkasına yaslandı, kollarını iki yanındaki kabinin arkasına uzattı ve bakışlarını benden ayırmadan uzun süre durmadığını fark ettim.

İlk başta tereddüt ettim, bu davetin nereye varacağını bildiğimden oldukça emindim. Ama sohbet etmek için ona katılma teklifini kabul etmenin ne zararı olabilirdi ki? Geriye kalan tek müşteriler, son bir saattir soğuk bir kase dolusu kama eşliğinde sohbet eden yaşlı bir çift ve kaltak klanıydı. Onlardan uzak durabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım.

"Elbette, birkaç dakikamı ayırabilirim."

DAXON

Sikeyim.

Rune'u hayatım boyunca kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ve bunun Wilder denen hıyarın geçen gece The Lair Inn'de ona sahip olmuş gibi bakmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ve önümdeki küçük güvercin onun kendisini izlediğinden bile habersizdi.

Şimdi karşımdaki kabine ayaklarını sürüyerek oturmuş, gözlerinin arkasında sinirler dans ederken bile cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordu. Hâlâ bana vermediği menüyle oynamaya devam etti. O... canlandırıcıydı... ilgi çekiciydi? Aklımı ondan alamıyordum ve Dentworks'te onunla tanıştığım andan itibaren uzak duramayacağımı bilmeliydim.

Onunla ilgili bir şey beni canlı hissettiriyordu ve biri beni bu şekilde uyandırmayalı çok uzun zaman olmuştu. Her gün aklımdaydı ve rüyalarımı doldurduğu için uyku bile onu benden uzaklaştıramıyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum," dedi.

"Evet, peki o ne?" Onunla alay etmekten kendimi alamadım, dudaklarım

bir sırtış.

Gölümsediğimde biraz şaşkın görünüyordu ve bu sadece dudaklarımın daha da genişlemesine neden oldu, ondan herhangi bir tepki almak istiyordum.

Kendime mesafemi korumamı ve onu rahat bırakmamı söylemiştim. Lokantaya adımımı atar atmaz, narin kıvrımlı vücudunu ve ellerime dolamak ve onu kendime doğru tutmak istediğim uzun sarı saçlarını gördüğümde bu saçmalık pencereden dışarı çıktı.

Sinir bozucu mavi bakışlarıyla beni izledi ve bu içimi daha da burktu.

Ona yaklaşmak için içimde bir istek vardı. Ondan bu kadar uzak kalmak acı vericiydi. Yine de zorlanacak birine benzemiyordu, bu yüzden kendimi tuttum ve o hazır olana kadar beklemem gerektiğini kendime hatırlattım.

"Beni tekrar yemeğe davet etmek istediğini biliyorum," diye cevap verdi, kendisiyle gurur duyarak. Pantolonumun içinde kaskatı **k e s i l d i m**, onun o küçük şirin baştan çıkarıcı gülümsemesi bir süre düşüncelerimi dolduracaktı.

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun. Ya yanılıyorsan?"

Menüyü göğsüne bastırarak arkasına yaslandı. Bir karton parçasını kıskanmak diye bir şey var mıydı?

"Bundan eminim," diye açıkladı kendinden emin görünmeye çalışarak. Tekrar sırtıttım. şu anda farkında olmayabilirdi ama tam olarak benim istediğim şeyi istiyordu.

Onun oyununu oynadım. Bana bakışından, sesinin tonuna ve vardiyasının ortasında oturmam için yaptığım daveti kolayca kabul etmesine kadar her şey bana eğlendiğini söylüyordu.

"Beni aydınlatacak mısın, tatlım?"

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı, hafifçe kemirdi ve ben onun kesik kesik nefes alışını yakaladım.

"Evet," dedi sonunda.

"Evet?" Kaşlarımı kaldırarak cevap verdim.

"Peki, madem ısrar ediyorsun, seninle yemeğe gelirim."

Lezzetli kelimeler tatlı ağzından çıktığı anda, mükemmel anımızı parçalayan bir çığlık koptu. Başımı çevirdiğimde Eve'in bir tabak yemeği esmer bir kadının kucağına bıraktığını gördüm. Onu tanıyarak içimden inledim, uzun zaman önce aklımdan çıkardığım için bilerek adını hatırlamıyordum. En kötü zamanlarımda hayatıma girmesine izin verdiğim bir zayıflıktı, boktan hayatımı unutmak için herhangi bir kadını kabul ettiğim bir zamandı. Üzerinden uzun zaman geçmişti ama yüzü hâlâ içimi pişmanlıkla dolduruyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Rune, kabinden çıkmak için çabalarken. "İşte menü." Menüyü neredeyse ellerime fırlattı, kaosa doğru koşarken gördüğü manzara karşısında yüzü ağardı.

Daha fazla uzaklaşmadan bileğinden tutup dikkatini bana çektim. "Bu akşam sekizde seni almak için handa olacağım."

İfadesinde muhteşem bir heyecan parladı ve kargaşaya doğru atılmadan önce başını salladı.

Aslında niyetim geçen günden beri ona nasıl olduğunu sormaktı... ama onunla bir randevuya çıkmak çok daha iyiydi.

RUNE

"CREOLE YEMEKLERİNİ SEVER MISIN?" Daxon küçük bir ara sokağa sıkışmış bir restoranın kapısını iterek açarken bana sordu. Bu yoldan aşağı inmek hiç aklıma gelmezdi ama içeri girdiğimde yemek cennet gibi kokuyordu. Kavrulmuş etin ve güzel kokulu baharatların güçlü aromaları duyularıma hücum ederken, tepemde bluegrass müziği çalıyordu.

"Bütün yemekleri severim," dedim ona göz kırparak. "Burası inanılmaz kokuyor." Dışarıdan bakıldığında aldatıcı derecede küçük görünen geniş odayı taradım. Duvarlar oluklu metalle süslenmişti, her biri küçük balıkçı teknelerindeki adamların, başka bir manzaranın renkli duvar resimleriyle boyanmıştı ve açık mutfağın üstündeki duvarda kocaman kırmızı bir ıstakoz vardı. Endüstriyel, kase şeklindeki ışıklar odanın her tarafına asılmış, uzun ahşap masaları ve bankları aydınlatıyordu. Ve birden, her şeyin mükemmel bir şekilde yerli yerinde olduğu havasız bir restorana gideceğimize dair sınırlarım eridi.

"Umarım bu uygundur?" Daxon içeri girdi ve yanımda durup cevap vermem için bana baktı. Bu gece çok ateşli görünüyordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Burası harika görünüyor. Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştım."

Daxon'ın gülümsemesi bulaşıcıydı. Mutluluğu bir şekilde başımı döndürüyordu. Buna ne anlam vereceğimi bilemedim.

Çok geçmeden uzun bir masanın sonuna oturduk. Arkamızdan birkaç grup insan restorana girdi. Dikkatim *çiğ biftek* kelimesinde toplanana kadar masamızdaki menüye, bir dizi yemeğe baktım. Satırı birkaç kez tekrar tekrar okudum, yanlış okuduğumdan emindim. Bu bir baskı hatası olmalıydı, çünkü hiç kimse tamamen çiğ bir biftek sipariş etmezdi.

Daxon bana "Çok güzel görünüyorsun," diyerek şaşkınlığımı dağıttı ve ben de bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. Heyecanlı ürpertiler kollarımdan aşağıya doğru dans ederken dudaklarıma yayılan gülümsemeyi tutma şansım yoktu. Bunu bilerek yapmıştım.

giyecek bir şeyler almak için alışverişe çıktım ve gök mavisi straplez yazlık elbiseyi ve gümüş sandaletleri bulduğum anda kıyafetimi bulduğumu anladım. Çok şık değildi ama nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmadığı için gündelik de değildi. Etrafıma baktığımda, diğer herkesle mükemmel bir uyum içinde olduğumu görmek beni memnun etti.

"Teşekkürler. Tıraş da olmuşsun," diyerek dikkatleri üzerimden uzaklaştırmaya çalışırken onu küçük bir kahkaha atmaya ikna ettim. Dürüst olmak gerekirse kendimi rahatsız hissediyordum çünkü en son ne zaman birinin bana güzel olduğumu söylediğini hatırlamıyordum.

Daxon çene çizgisini ovuşturdu, büyümenin gölgesi kaybolmuştu, sonra dağınık altın rengi saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdı. Gözleri beni hâlâ etkiliyordu... Doğan güneş gibiydiler ve bana baktığında midemdeki gerginlik geri döndü. Bana onun benim için fazla iyi olduğunu söyleyenler ama yine de onu istemekten kendimi alamıyordum.

"Bazen çaba göstermeye çalışıyorum," diye mırıldandı. "Buraya ilk kez geldiğine göre, paylaşmamız için birkaç yemek sipariş ederek sana sürpriz yapmama ne dersin?"

Hemen başımı salladım çünkü menüde listelenen yemeklerin yarısı benim için tanınmaz haldeydi. Ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Bakışlarım, sıkı poposunun etrafında kıvrılan mavi kotundan beyaz düğmeli gömleğinin içindeki geniş omuzlarına kadar her şeyini içine çekti. Gömlek dar değildi ama onu yeterince sarıyordu, öyle ki altındaki sıkı kasları rahatlıkla seçilebiliyordu. Beni otelden aldığı andan itibaren, kalbimi ya da nefes alışımı sakinleştiremeden ona gizlice bakıyordum.

Sakin ol. Bu sadece bir dikkat dağıtma, unutma.

Doğru, dikkat dağıtıcı.

Bugün lokantadaki vardiyamı bitirdiğimden beri kendimi bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Kendime defalarca hiçbir beklentim olmamasını söyledim... hatta hayal kırıklığını bile beklemem gerektiğini.

Ama ne söylemiş olursam olayım, giyinmiş ve beni bekleyen Daxon'ı gördüğüm anda bu sözler buharlaştı.

Uzun masamızın diğer ucunda, yaşlı bir çift deniz ürünleriyle dolu büyük bir tabağı paylaşıyordu. Birbirlerine hayranlıkla bakarken yemek yediler ve sohbet ettiler. Çok sevimliydiler. İçimi bir hüznün kapladı. Bir zamanlar bunun ben olacağımı düşünmüştüm.

Daxon elinde mango renkli bir içkiyle bir kasırga bardağı taşıyarak döndü. Önüme koydu ve ben de meyveli kokuyu içime çektim.

"Piña colada, bir twist ile."

Bir yudum aldım, meyveli tatlılıktan anında etkilendim. "Gerçekten çok iyi." Karşıma oturdu ve bira şişesinden bir yudum aldı.

"Peki, buraya sık gelir misin?" Beceriksizce sordum.

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Buradaki yemekler inanılmaz ve biz

Şehirde çok fazla seçenek yok. İtalyan ve Çin yemeklerini her yerde yiyebileceğinizi ve lokanta yemeği istemeyeceğinizi düşündüm, bu yüzden Creole oldu. Ayrıca, bu yemeklerden bazılarını tattığında vereceğin tepkiyi görmek istedim. Buraya ilk geldiğimde aşık oldum."

Hafifçe kızardım, beni buraya getirme nedenini düşünmüş olması hoşuma gitmişti. "Her şeyi en azından bir kez deneyeceğim."

"Sadece bir uyarı... iştahım çok açıktır ve çok fazla sipariş verdim." Birasını masaya bıraktı ve öne doğru eğildi. "Umarım ayak uydurabilirsin."

Bir kahkaha patlattım. "Sana kıyasla benim büyüklüğümü gördün mü? Ama bir deneyeceğim."

Güldüğünde sesin içinde kayboluyor, ağzının etrafındaki kırıksıklıkların derinleşmesine, gözlerinin neredeyse kapanmasına hayran kalıyordum. Bu adamla gerçekten çıktığımdan emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu.

Randevuda değil... dikkat dağıtıcı.

Korkunç bir yalancıydım, kendime bile.

"Sana daha önce düştükten sonra nasıl hissettiğini soracaktım." Bana o kadar dikkatle baktı ki ne sorduğunu neredeyse unutuyordum. Daxon nasıl hâlâ bekârdı?

Sonra sorusu zihnimde tekrarlandı. Düşüş... Böyle adlandırdığımdan emin değildim ama ısırıkla ilgili hiçbir kanıtım yokken nasıl tartışabilirdim ki?

"Daha iyiyim," diye cevap verdim. "Yine de gördüğümü hayal ettiğim şey yüzünden delirip delirmediğimi merak edip duruyorum." İçgüdüsel olarak bacağıma dokunmak için uzandım, hâlâ ısırığı hissetmeyi bekliyordum. Ama deri pürüzsüzdü, ne bir şişlik ne de bir çizik vardı. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın. Bir kurdun insana dönüşmesi..."

Daxon bana yargılamadan baktı ve kendime zorlamamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Kurtların etrafında büyümüş olsam da, insanların bizim varlığımızdan haberi yoktu ve konuyu zorlamaya devam edersem benim daha da büyük bir aptal olduğumu düşünecekti.

Elini masanın diğer tarafına uzattı ve parmaklarının ucu kolumu sıyırdı. Hareketlerinde çok baştan çıkarıcı, bana bakışında çok büyüleyici bir şey vardı. İçeri girdiğimizde bir sürü güzel kız görmüştüm ama hiçbiri onun dikkatini dağıtmış gibi görünmüyordu. Dokunuşu vücudumun merkezine doğru bir vızıltı gönderdi.

İlk başta tepki vermedim. Ne yapacağımdan emin değildim. Elini tutmalı mıydım? Çok mu hızlı ilerliyordu? Yoksa basit bir güvence dokunuşu muydu? Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken kalbim çok hızlı atıyordu.

"Bayılmadan önce başka ne hatırlıyorsun? Düştüğünde kafanı çarptın mı?"

Başımı salladım ve bunun tartışmaya devam etmek istediğim bir konu olmadığına karar verdim.

"Eminim haklısındır ve bayıldığımda hepsini rüyamda görmüşümdür" dedim, her ne kadar zihnimde hala gördüklerime ikna olmuş olsam da.

Belki ormanda yaşayan bir şekil değiştiren ya da yakınlarda bir sürü vardı ve bu beni korkutuyordu. Onlarla ya da Alistair'le bağlantı kurabilecek hiçbir şeyle bağlantı kurmak istemiyordum. Adam pek çok nüfuzlu insan tanıyordu.

Garson geldi ve bu kesinti için çok heyecanlandım. Önümüze tabakları koymadan önce masanın kenarına indirdiği devasa bir servis tepsi taşıyordu.

Güveçten kızarmış balık ve tavuk parçalarına, domates soslu karidensten bir zamanlar bir dinozora aitmiş gibi görünen bir bifteğe kadar uzanan bir dizi yemek karşısında gözlerim doldu.

On tabak ve yemin edebilirim ki bir anda tüm restoran bize b a k m a y a başladı.

"Afiyet olsun," dedi genç kadın, sadece Daxon'a bakarak, teşekkür etmesini, sadece onun için gülümsemesini bekliyordu. Daxon ona sırtarak karşılık verdiğinde, kadın mutfağa doğru aceleyle geri dönmeden önce neredeyse bayılacaktı. Orada başka bir garsonla fısıldaşmaya başladı, ikisi de bize doğru bakıyordu.

"Burada birkaç hayranınız var," dedim.

Ancak Daxon sadece güldü ve denemem için bana her yemekten biraz servis etmeye başladı. Daha sonra içi neredeyse tamamen çiğ olan dino bifteğini oydu. Belki de menü o kadar da yanlış değildi. Tabağıma küçük bir porsiyon koydu ve arkasına yaslanıp yemeye başladı.

"Onlar sadece genç kızlar," diye cevap verdi sonunda kayıtsızca, onlara bakmadan. Onlara bir göz attım. Benden çok da genç değillerdi.

Bir parça bifteği yutarken beni hevesle "Yemeği dene," diye teşvik etti.

Çatalımı aldım ve lezzetli görüldüğü için et ve karides parçalarıyla dolu kokulu güveçle başladım.

"Bu bamyı. En sevdiğim," dedi ağzına yemek atmaya devam ederken.

Bir lokma aldım ve dilimin üzerinde topraksı tatlardan oluşan bir patlama oldu. Onunla birlikte sanki bütün bir biberi yutmuşum gibi boğazımdan aşağı akan yakıcı bir tat geldi.

"Tanrım, bu çok baharatlı!" Güldü ve bana bir bardak su doldururken kokteyli aldım ve yudumlamaya başladım.

"Muhtemelen buradaki yemeklerin biraz sıcak olduğunu söylemem gerekirdi."

"Hâlâ güzel ama dudaklarımdaki hissi kaybedebilirim." Bu beni yemek yemekten ve biftek de dahil olmak üzere diğer yemekleri denemekten alıkoymadı. Şaşırtıcı bir şekilde, mükemmel bir şekilde terbiye edilmişti ve neredeyse dilimde eriyordu.

"Seni Amarok'a neyin getirdiğini bana hiç söylemedin," diye sordu ve bir ısırtık aldı.

Sarımsaklı ekmeğin çıtırtısı, benim de bir dilim almak için uzanmama neden oldu.

"Araba kazamı biliyorsun." Sarımsaklı e k m e k t e n bir ısırık aldım, Nefesimin artık sarımsak gibi olduğunu, ama Daxon'inkinin de öyle olacağını hemen fark ettim. "Demek istediğim bu değil. Neden en başta bu civardaydın?"

Omuz silktilim ve ekmeğimi ağzıma tıktırdım, ne kadarını açıklamam gerektiğinden emin değildim. Alistair, bırakın onu, kimseyle konuşmaktan hoşlandığım bir konu değildi. Daxon yemeye devam etti ve cevap vermem için sabırla bekledi, bana yarı gerçekle devam etmeye karar vermem için yeterli zamanı verdi.

"Kötü bir ayrılık yaşadım... Gerçekten kötü bir adamdan. Ve uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden ayrıldım," dedim, umutsuzca omuz silkerek. "Kaçtığım için korkak gibi göründüğümü biliyorum. Ama umurumda değil." Soğuk, serinletici suyundan bir yudum aldım ve tepkisini görmek için bakışlarımı Daxon'dan ayırmadım. Miyu'nun kuaförde ensemdeki morlukları gördüğünde verdiği tepkiyi hatırladım. Daxon'dan böyle bir merhamet görmek istemiyordum.

Derin bir nefes aldım, geçmişini en azından bu gece için kafamdan atmaya çalıştım. Her zaman bir gölge, bir leke... sadece beni bekliyordu.

Daxon peçeteyle ağzını sildi ve arkasına yaslandı. "Annem bir keresinde bana karanlıkla yüzleşen hiç kimsenin o anda cesur hissetmediğini söylemişti. Önemli olan mücadele sırasında öğrendiklerimizdir. Ben ihanetle yüzleştim ve uzaklaşmam uzun zaman aldı. Senin yaptığın benden çok daha cesurcadı."

Kulağa kolaymış gibi geldiği için neredeyse yüksek sesle gülmek istiyordum. "Gerçeği bilmek ister misin?" Daha yakına eğildim. "Benim de uzun zamanımı aldı ve ancak yakın bir arkadaşım beni zorladığında uyanıp gidebildim. Annen de bilge birine benziyor."

Yarı gülerek. "O buydu ve çok daha fazlasıydı."

Miyu'nun bana Daxon hakkında anlattıklarına bakılırsa, ihanetin acısını çok iyi anlayabilirdi. Onun beni yargıladığını hissetmediğim bir yerde, ikimizin de paylaştığı bir şey hakkında onunla konuşmak beni özgürleştirdi.

Sırıttım ve yemeye devam ettim. "Hadi daha mutlu bir şey hakkında konuşalım." Onu dürttüm. "Sen de işe koyulsan iyi olur. Küçük bir köyü doyuracak kadar sipariş verdin. Bu arada, bir oturuşta bu kadar çok yemek yediğimi hiç hatırlamıyorum."

"O zaman kesinlikle yanlış insanlarla yemeğe çıkıyorsun." Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Doğru olanı yaptın," dedi birasının son parçasını da boşaltırken. "O da ne?" diye sordum.

Bir içki daha sipariş etmek için etrafına bakındı ve ayağa kalkarken beni duymadığını tahmin ettim. Birden bana doğru baktı, bakışları yüzümdeydi, gözlerinde okunamayan bir ifade vardı.

"Şehrimize gelmene sevindim Rune," dedi tatlı bir sesle. Bununla birlikte

ifadesini kullandıktan sonra doğruldu ve kalabalık restoranın içinden geçerek bar alanına doğru ilerledi.

Sözleri zihnimde dönüp duruyor, kırık kalbime doğru ilerliyordu. Hoş karşılandığımı hissetmek güzeldi. Özellikle de Wilder da dahil olmak üzere çoğu insan gitmemi istiyor gibi göründükten sonra. Daxon ve Wilder birbirlerine daha zıt olamazlardı.

Bir kadının gürültülü kahkahası dikkatimi odanın öbür ucundaki pencereye yakın bir masaya çekti.

Sırtı bana dönüktü, siyah saçları dalga dalga sırtından aşağı dökülüyordu ve kontrolsüzce gülüyordu. Ve onun karşısında, dikkatim bir şeye takıldı... Tatlı sikiş.

Wilder'dı.

Randevuda

mıydı? Neredeyse

boğuluyordum.

Bakışlarımı hissetmiş gibi başını kaldırdı, bakışlarımız çarpıştı. Çene çizgisi gerildi. Masanın altına kaymak, yok olmak istedim. Tabii ki o ve aptal yontulmuş yüzü benimle aynı restoranda olmalıydı.

Midemdeki yemek itiraz ederken dikkatimi hızla tabaklarımızdaki yemekleri incelemeye verdim. Hain beynim dudaklarının tenimde bıraktığı hissi hatırlamaya başladı.

Daxon tam o sırada döndü ve karşımdaki banka çöktü. "Genelde servisleri bu kadar kötü olmaz. Ama bu gece tıklım tıklım dolu."

Wilder'a bakmaktan kendimi alamadım. A y a k t a y d ı , üzerinde rahat bir üst ve koyu renk bir pantolon vardı, böyle bir pislik için fazla yakışıklı görünüyordu. Beni öptüğü, bana dokunduğu hayali anılar... üzerimden akıp gitmeye devam ettiler. Neden şimdi bunları düşünüyordum ki?

Midem ayaklarıma kadar indi ve oturduğum yerde kaskatı kesildim.

"İyi misin?" Daxon sordu ve sanki komik bir şey söylemiş gibi bir kahkaha attım. Tabii ki bu saçma ses dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oldum.

Daxon bana tuhaf tuhaf baktı, kaşları alnına doğru kalktı. Yanaklarımın yediğim biberler kadar kırmızı olduğuna ikna olmuştum.

Wilder ortadan kaybolmuştu.

Oturduğum yerde doğruldum ve Daxon'a sevimli bir gülümseme olduğumu umduğum bir bakış atarken kendimi toparlamaya çalıştım. Ona doğru eğildim ve odada Wilder'ı ararken dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Hatta ona daha fazla bamyaa servis etmeye başladım.

"Belki de kokteyl kafama düşündüğümde daha hızlı gidiyordur. Alkol içmeyeli uzun z a m a n oldu." Boğazımı temizledim. "Peki buralarda ne tür şeyler yapmaktan hoşlanırsın?"

Beni inceledi ve garip bir şekilde yaklaştığını biliyordum. Acınacak haldeydim. Wilder bana sadece bakmıştı ve ben burada, birlikte yemek yiyecek kadar şanslı olduğum altın tanrının önünde kendi kendimi sabote ediyordum.

"Sana bir mojito söyledim, ama çok gelirse senin için bitiririm." "Belki de bitirmelisin."

"Yapmaktan hoşlandığınız şeylerden bahsetmişken... Koşmaya başladığınızı fark ettim."

Sözleri bitmeden masamızın üzerine bir gölge düştü.

Başımı arkaya çevirdiğimde Wilder'ın orada dikildiğini görünce nedense hiç şaşırmadım. Masanın üzerinde yükseliyordu, elleri yanında kaskatı kesilmişti. Onun ilgisiyle tüm vücudum ısındı, giydiğim yazlık elbise artık beni serin tutmuyordu. Ter tenimden aşağı kayarken sırtımdan yapıştı.

Wilder tek kelime etmedi. Sadece orada durup beni izledi.

"Size yardım edebilir miyiz?" Tam Daxon ayağa kalkmaya hazırlanırken sordum. Bu restorandaki insan sayısı düşünülduğünde, bu ikisi şehirdeki en büyük kötü çocuğun kim olduğuna dair başka bir testosteron savaşına girerlerse ortalık kaosa dönerdi. Bu iki güçlü adamın her ikisinin de A tipi kişilikler olduğuna şüphe yoktu.

Onun varlığından etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak omuzlarımı sertleştirdim. Bakışları bana bakarken sanki tadımın nasıl olduğunu biliyormuş gibiydi.

O da öyle yaptı. Hayatımı sikeyim.

"Siktir git Wilder," diye homurdandı Daxon nefesinin altından.

Etrafımızdaki hava gerginlikle yoğunlaştı, nefes almak bile zorlaştı.

Yine savaşacaklardı, değil mi?

"Burada ne işin var senin?" Wilder, Daxon'ı görmezden gelerek hırladı, bakışları beni delip geçti.

"Şey, yemek yiyorum," diye cevap verdim, kendimi sıkıca tutarak, ter damlaları omurgamdan aşağı akarken bile. "Restoranda böyle olur."

Bana doğru eğildi ve Daxon'ın canına tak ettiği belliydi. Ayağa fırladı ve aniden yüz yüze geldiler. Kalbim saatte bir milyon mil hızla çarpıyordu ve tüm restoran sessizliğe gömülmüş gibiydi, yaklaşmakta olan şiddeti bekliyordum.

"Lütfen, burada olmaz," diye onların duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım.

Wilder göğsünün derinliklerinde bir hayvan gibi hırladı. "O buraya ait değil ve bunu sen de biliyorsun."

Daxon, "Çekil karşımdan ve defol git buradan," diye cevap verdi. Öne doğru eğildi, yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Bu değil," diye mırıldandığını düşündüm.

Her ne dediyse, Daxon'ın sözleri Wilder'ı öfkelenlendirmişti.

Koltuğuma yapışmıştım, nefesim göğsümde sıkışmıştı.

"Çok dikkatli ol, Daxon. Bu durumumuz çok uzun sürmeyecek." Wilder kelimeleri yüzüne tükürdükten sonra aniden geri çekildi ve masasına doğru yürüdü.

Etrafımızdaki sesler yavaş yavaş yükselmeye başladı ve Daxon yerine oturmadan önce derin bir nefes aldı. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. En iyi günlerinde bile pisliğin teki."

"Evet öyle," diye mırıldandım. "Garsonun bıçaklarımızı daha önce almasına sevindim," diye şaka yaptım ve Wilder'ın sevgilisiyle döndüğünü görmek için ona baktım.

Daxon güldü. "Cinayette sınırı çizmeye çalışıyorum."

Omuz silktim, az önce olanları bir şekilde geride bıraktığımıza sevinerek gülümsedim.

Gecenin geri kalanı sorunsuz geçti, ancak otele geri döndüğümüzde, yemem gerekenden daha fazla yemiş olmanın etkisini hissettim. Sağlık hedeflerim ve tüm bunlar için çok fazla.

Daxon beni hanın arka tarafındaki bar bölümüne açılan girişe kadar götürdü ve orada durakladım. Etrafımızda sadece hanın ışığı parlıyordu, gece ise görünürdeki diğer her şeyi yutmuştu.

"Harika bir geceydi," dedim. "Uzun zamandır geçirdiklerimin en iyisiydi. Teşekkür ederim."

"Bir sonrakini daha da iyi yapmak için meydan okumayı memnuniyetle kabul ederim?" Elinin benimkine doğru kaydığını, beni tutup kendine çektiğini hissettim. Yanaklarım beklentiyle ısındı. Kendimi ilk öpücüğünü bekleyen bir kız öğrenci gibi hissediyordum.

Bakışlarım onun mükemmel ağzına kaydı.

"Yani bu ikinci randevuya evet demek mi oluyor?" Elleri belimi buldu ve ona doğru sendeleyerek yürüdüm, ellerim onun sert göğsünü buldu. Gömleğinin altındaki kasları beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Duruma göre değişir," diye mırıldandım, bu kadar ileri gittiğime inanamıyordum. Bu ben değildim ama yine de artık kim olduğumu bilmiyordum.

Daxon vücudunu bana doğru yaklaştırdı ve gevşek saç tellerini kulağımın arkasına doğru yönlendirdi. "Neye göre değişir?"

Her yerim karıncalanıyor, kalp atışlarım hızlanıyor, bedenlerimizin tam olarak değdiği yer dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bir yanım bunu yapmamam gerektiğini haykırıyordu... ama diğer yanım çok daha fazlasını arzuluyordu.

Arzu içimde akıp gidiyordu. Bunun nereye gittiğinin farkındaydım ama Daxon'ın beni istemediğim bir şeye zorlamadığını da biliyordum. Kendini *bırak*, dedim kendime. Gözlerimi kapattım ve çenemi kaldırdım.

Dudakları dudaklarıma değdi, dokunuşu heyecan vericiydi, vücudum buna karşılık olarak titredi. Misk kokusunu içime çektim ve parmaklarımı gömleğinin içinde kısırarak

Onu kendime yaklaştırdım ve öpebildiğim kadar sert bir şekilde öptüm. Çaresiz olduğumu fark ettiğim acil bir öpücüğe dönüştük. Klitorisim artan bir duyarlılıkla karıncalanıyor, dili ağzıma daldıkça sadece onun inanılmaz öpücüğünden bile titreşiyordu.

Boğazımda inleyerek onu daha yakına çektim.

"Eğer bu şekilde devam edersek, bütün gece gitmene izin vermeyeceğim," diye söz verdi, sesinde yoğun bir uyarılma vardı. Benim de kalçalarımın arasında dans ediyor, iç çamaşırımı ıslatıyordu.

Sisli beynimin içinde bir yanıt aradım ve sonunda "Durmaliyız" dedim.

Hayal kırıklığı yüzüne yansırken, kendi bedenim yeni başlayan yavaş ilerleyişi protesto ederken kelimelere gerek yoktu.

"İyi geceler Rune," dedi isteksizce, eğilip geri çekilmeden önce dudaklarıma son bir öpücük kondururken.

Sanki aramızda onu yakınımda tutmamı gerektiren görünmez bir çekim varmış gibi anında öne doğru adım attım. O nefis gülümsemesi seksi ağzının üzerinde gezindi ve başını sallayarak hanın köşesinde kayboldu.

Dakikalar sonra, heyecanlı bir şekilde içeri zıpladım, öpücüğün içinde kayboldum, dudaklarım onun ağzının benimkine karşı duyduğu açlıktan hafifçe morarmıştı. İçimde yarattığı patlama çok güçlüydü, hayatımı değiştirmişti.

Sadece Wilder meselesi vardı.

Jim mutfaktan çıktıığında saçlarıımı yüzümden savurdum. "İyi akşamlar," dedi. "Çok mutlu görünüyorsun."

Olduğum yerde dönmek yerine omuz silktim. "Sadece inanılmaz bir gece geçirdim." "Bu harika," dedi ben biraz uyumak için merdivenleri çıkarken.

"Bu arada birkaç gün sonra Kasaba Koşusu var," diye seslendi arkamdan. "Herkesin dışarıda olmasını bekleyin. En yoğun gecelerimizden biridir."

Merdivenlerde durdum ve ona dönüp baktım. "Pekâlâ, bunun için plan yapacağım." Başını salladı ve mutfağa geri döndü, ben de odama koştum, kendi kendime hayatımın yükselişte olabileceğini düşünüyordum.

Tahtaya vurmalıydım.

Miyu aniden bir kapının arkasından fırladığında şans eseri olaysız bir koşudan geri dönüyordu.

"Kıçını buraya getir ve benimle kahvaltı et," dedi.

emretti. Üstündeki tabelaya baktığımda, denemek istediğim bir **k a f e n i n** önünde olduğumu fark ettim.

"Kokuyorum," diye uyardım onu.

Sadece güldü ve beni içeri çekti.

Kapıdan içeri girdiğimde kendimi geçmişe adım atmış gibi hissettim. Parlak kırmızı duvarları, odanın her yerinde çerçeveler içinde siyah beyaz film posterleri ve siyah beyaz dama tahtası zemini ile eklettik bir **y e r d i**. Ellili yılların siyah deri ve gümüşten masa ve sandalyeleri pencere kenarına yerleştirilmişti ve çeşitli unlu mamullerle dolu bir tezgâhın arkasına yerleştirilmiş süslü gümüş kahve preslerini görebiliyordum.

Ve o koku. Sanki cennete adım atmış gibiydim. Çikolata ve kavrulmuş kahve çekirdeklerinin derin kokusunu içime çekerken normalden daha güçlü duyularıma kızmıyordum.

Burada Miyu ve benden başka misafir yoktu. Kısacası, mükemmeldi.

Tezgâha doğru yürüdüm ve Miyu orada duran eski moda gümüş bir çanı çaldı.

Birkaç dakika geçti ve sonra arka odadan Zaman Baba'nın kendisinden bile daha yaşlı görünen bir adam çıkarken ayak sesleri duydum. Her yerinde beyaz saçlar vardı. Görünüşe göre kulaklarından bile tutamlar fışkırıyordu. Aynı anda hem sevimli hem de biraz endişe vericiydi. Kocaman, sulu mavi gözleri, bir santim kalınlığındaki gümüş çerçeveli gözlüklerinin ardından bize bakıyordu. Üzerinde yayılan bir yazıyla 'Bay Jones' işlenmiş kırmızı bir önlük giyyordu.

Önlüğün altında, odanın etrafına astığı film afişlerindeki sahnelerden birine hiç de yabancı gelmeyecek, iyi ütülenmiş bir takım elbise vardı. Başının tam üstünde de siyah bir melon şapka vardı.

"Mütevazı evime hoş geldiniz hanımlar," dedi, o kadar alçak sesle eğildi ki düşecek sandım. Sinirle kıkırdadım ama Miyu buna alışkınmış gibi başını sallamakla yetindi. "Bugün ne istersiniz? Latte mi? Americano? Bir affogato? Siz gençlerin deyimiyle PSL'den başka bir şeyim yok," dedi ve sanki balkabağı baharatlı latte fikri ona hakaretmiş gibi küçümseyerek burnunu çekti.

Ben bir şey söyleyemeden elini kaldırdı. "Biliyor musun, seni şaşırtacağım. Hiç kimse Bay Jones'un eserini beğenmez" dedi ve süslü baskı makinelerinden birine doğru ilerledi.

"Doğru, yaptığı her şey altın değerinde. Fırınlanmış ürünler de öyle. Kıcımdaki fazladan on kilo için onu suçluyorum," diye fısıldadı Miyu bana. Bir kahkaha attım, unlu mamullerin muhtemelen Doritos'umdan daha iyi bir kullanım olduğunu düşündüm.

Bay Jones'un odanın içinde bir makineden diğerine koşuşturmasını, etrafına aniden yayılan gençlik enerjisini hayranlıkla izledim. Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu zar zor takip edebiliyordum. Bu adam bir kahve sihirbazıydı.

Üç dakika sonra, süslü kremalı ve altın kupalarda dumanı tüten iki fincan kahve tezgâha kondu. Hemen ardından iki yaban mersinli kek geldi. Onlara bakarken bile midem gurulduyordu.

Miyu ve ben Bay Jones'a bir miktar para verdik, o da bu parayı tezgâhın sol tarafında duran eski moda devasa kasaya yerleştirdi. Bir kaşını kaldırdı. "Bu sadece kahve, değil mi?" diye sordu sorgulayarak.

Tam bir yudum almak için kupamı elime almıştım ki, sözleri beni olduğum yerde dondurdu.

Bay Jones ona sertçe baktı... ve belki biraz da utanarak. "O bir kez oldu, genç bayan. Ve sonuçlara itiraz edemezsiniz."

Miyu kaba bir şekilde homurdandı ve Bay Jones dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştı, nefesinin altında bu kasabadaki gençler hakkında mırıldandı... ya da buna benzer bir şey.

Miyu beni pencere kenarındaki bir masaya götürdü.

"Bu da neydi şimdi?" Şüphayle sordum. Sanki söylemek istediğinden emin değilmiş gibi dudağını ısırdı.

"Bay Jones deney yapmayı seviyor," diye itiraf etti sonunda, tam da ben tanrılardan gelen nektardan bir yudum alırken.

"Nasıl deney?" Yutkunarak sordum, aniden buna pişman olup olmaya c a ğ ı m ı merak ettim.

İçkisini kokladı, sonra kuşkuyla yudumladı ve sonunda yuttu

neredeysse gergin bir şekilde.

İkimiz de bekledik, neyi beklediğimizden emin değildim. Birdenbire bir kurbağaya dönüşmesini bekliyordum.

"Bay Jones kendini biraz bilim adamı sanıyor... ya da belki büyücü yaptığı şey için daha iyi bir kelime," diye düşündü, koltuğuna yerleşti ve içkisinden uzun bir yudum daha aldı.

Şimdi nirvana fincanıma şüpheyle bakma sırası bendeydi. "Beni neden tekrar buraya getirdin?" diye sordum.

"Her şeyin tadının bu kadar güzel olması riske değer ama bir keresinde bana bir aşk iksiri vermeye çalışmıştı. Bana Rae'yi getirenin o olduğuna yemin ediyor ama ben de sıçtım, o yüzden bundan pek emin değilim."

O kahkahalara boğulurken ben de gözlerimi kocaman açarak kahvemi bıraktım. "Açıkcası geri döndüm, bu yüzden çok endişelenmiyorum."

Tüm sağduyuma rağmen içkimi tekrar elime aldım ve tadını çıkarmaya devam ettim. Bu noktada bir kurbağaya dönüşsem muhtemelen daha iyi olurdu.

Tadı gerçekten çok güzeldi.

İçkimin çılgın bir bilim adamı tarafından kurcalanmış olabileceği gerçeğini aklımdan çıkardıktan sonra ona Town Run'ı sordum.

"Oh, büyük bir sürprizle karşı karşıyasınız. Bu her mavi ayda bir oluyor ve inanılmaz bir şey. Kurtlar-"

"Bekle," diyerek sözünü kestim. "Bu bir kurt koşusu mu?"

Tepkim karşısında kafası karışmış bir şekilde başını salladı. "Bilmiyor muydun? Mavi ayla ilgili bir şey buradaki iki kurt sürüsünü çılgına çeviriyor ve sokaklarda hep birlikte yarışıyorlar."

Ona bakakaldım. "Ve herkes bunu sorun etmiyor mu? Hiç kimse incindi mi?"

Gözleri karardı, derinliklerinde okunamayan bir şey vardı. "Burası oldukça sessiz. Amarok'ta pek fazla kötü şey olmaz. Bu şekilde kalması için çok çalışıyoruz."

Söylediklerini sorgulayamadan kapı kırılarak açıldı ve hoşnutsuz görünen Rae hışımla içeri girdi.

"Kadın! Her yerde seni arıyordum," diye bağırdı iri gözlü Miyu'ya.

"Gizlice kaçmaman gerektiğini biliyorsun."

Miyu üzgün görünme nezaketini gösterdi. Bir an için onu uygunsuz bir seks pozisyonunda falan bırakmış olabileceğini düşündüm. Öyle bir tipe benziyordu.

Ama ona bakarken bakışlarındaki endişe, endişe... dehşete benzeyen bir şeyle karıştı. Bu beni başka bir şey olduğuna inandırdı.

"Her şey yolunda mı?" İkisinin arasına bakarak sordum.

"Senin de dikkatli olman gerekiyor. Küçük koşularını duydum. Onlar kötü

Şu anda bir fikir."

"Kurtlar yüzünden mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. Miyu az önce bana kasabanın ne kadar güvenli olduğunu söylemişti. Ama Rae'den gördüklerim bunu desteklemiyordu.

"Kasabaya geleli kısa bir süre olduğu için bilemezsin herhalde," dedi Rae, iri cüssesiyle sandalyelerden birine yerleşirken. Bir kolunu Miyu'nun arkasına doğru salladı ve Miyu ona doğru kıvrıldı. Birbirlerine ne kadar değer verdiklerini görünce içimi bir kıskançlık duygusu kapladı. Böyle bir şeye sahip olmayı dilemekten hiç vazgeçmeyecek miydim?

Bundan şüpheliydim.

Yine de hayal kurabilirim.

O anda Rae, Miyu'nun yaban mersinli kekinin son parçasını ağzına attı ve Miyu karnına vurup ona bağırdığında onları hiç kıskanmıyordum. Belli ki yemek konusunda tutkuluydu. Bunu aklıma not ettim.

Rae, Miyu'nun kendisine vurmasından dolayı küfretmeyi bıraktıktan sonra, ikisi de hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine sarıldılar.

"Ne hakkında konuşuyorduk?" Miyu sordu.

Gözlerimi devirdim ama sırtıtmaktan da kendimi alamadım. "Rae bana bu sabah gizlice dışarı çıkmandan neden bu kadar endişelendiğini anlatmak üzereydi."

Miyu bunun üzerine ayıldı ve başını yavaşça salladı.

"Yaklaşık bir ay önce bir kızı kaybettik. Henüz genç bir kızdı. Bir şenlik ateşi partisindeydi, çocuklar yaz boyunca sürekli parti yaparlar ve sonra... bir anda ortadan k a y b o l d u . Bütün kasaba günlerce onu aradı. Ve sonra onu bulduk..." Rae'nin sesi kesildi ve biraz yeşile döndü.

Miyu onun sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Rae onu bulan ekibin bir parçasıydı," dedi sessizce. "Bu... hoş bir şey değildi. Bir şey onu paramparça etmişti." Rae'nin bedeni ürperdi ve gözleri sanki o anı hayal ediyormuş gibi kapandı.

"Kurt muydu?" Nefes nefese onlara doğru eğilerek sordum.

Rae başını sertçe salladı. "Bir kurt b ö y l e bir şey yapamaz. Eğlence olsun diye parçalara ayrılmıştı." Pencereden dışarı, ormanın başladığı ağaç sınırına doğru baktı. "Dışarıda bir şey var. Ve biz onun ne olduğunu bulana kadar..." Dikkatini Miyu'ya çevirdi. "Bana nereye gittiğini söylemeden evden çıkmayacaksın. Telefonunu bile getirmemişsin! Kahvemizin tamamen bittiğini görmeseydim, nerede olduğunu asla bilemezdim."

"Özür dilerim, ayıcık," diye mırıldanarak onun burnuna vurdu. "Bunu bir daha yapmayacağım."

Kıs kıs güldüm, az önce dev Rae'ye pookie dediğini anlamakta güçlük çekiyordum.

Ayı. Doğru bildiği tek şey ayı kısmıydı. Neredeyse bir ayı kadar büyüktü.

Rae bu sevgi gösterisi karşısında kızardı ve Miyu'yu da peşinden sürükleyerek beceriksizce ayağa kalktı. "Bu arada, vardiyam için hazırlanmam gerekiyor. Yirmi dakika sonra Bayan Chankleton'ın saçını yapmayacak mısın?"

Miyu saatine baktı ve şok içinde çığlık attı. "Kahretsin, geç kalacağım. Ve bu kadın tam bir dakiklik canavarı." Başka bir şey söylemeden Rae'yi kapıya doğru çekmeye başladı.

Rae başını salladı ve bana el salladı. "Bugün görüşürüz," dedi bana.

Gülümsedim ve el salladım, el ele dışarı çıkmalarını izledim. Miyu vitrin camının önünden geçerken bana çılgınca el salladı, ben de güldüm ve bu sabah sanki milyonuncu kez başımı ona salladım.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz gülümsemem de soldu. Rae'nin söyledikleri ayıltıcıydı. Kahvemden son yudumu alarak ormana doğru baktım ve birkaç kez ormandan bir şeyin beni izlediğini hissettiğimi hatırladım.

Bu şehirde bir spor salonu olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Spor salonu üyeliği için para harcamak istemiyordum ama ölmek de istemiyordum. Son zamanlarda dışarı çıkıp koşmak için duyduğum dürtüyü kontrol etmekte daha iyi olmalıydım.

Bay Jones aniden yanımda belirince şaşkınlıkla sıçradım. Hangi cehennemden gelmişti?

"Bir erkek arıyorsan sana bir şeyler hazırlayabileceğimi biliyorsun," dedi boş tabaklarımızı ve bardaklarımızı masadan alırken.

Aniden ayağa kalktım ve yavaşça geri çekilmeye başladım. "O konuda iyiyim," dedim ona sahte bir neşeyle. "Burada erkek sorunu yok."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi başını salladı. "Yakında seni burada göreceğim ve bir şeyler ayarlayacağız," dedi, belli ki geri dönmem kaçınılmaz bir sonuçtu.

Ciddi olalım, öyleydi. Kesinlikle geri gelirdim. İkramları reddederek benimki gibi bir kış elde edemezsiniz ve kahvesi ve kekleri şimdiye kadar yediklerimin en iyisi olabilir.

El salladım ve ondan iksir kabul etmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce oradan çıktım. Bu noktada kendime güvenmiyordum.

Kafenin önünden geçerken daha önce görmediğim bir ara sokak dikkatimi çekti. Bu kadar küçük bir kasaba için hâlâ görmediğim çok şey vardı. Binanın bir blok arkasında yeşil bir alan görebiliyordum, bu yüzden yanımdan geçen bir çifte başımı sallayarak ara sokağa daldım. Ara sokaktan çıktığımda yeşil alanın aslında bir mezarlık olduğunu fark ettim, güzel bir manzara eşliğinde titizlikle korunuyordu

dağların ve uzaktaki ormanın görüntüsü.

Yeni kazılmış bir mezarın önünde ağlayan bir çift görene kadar ayaklarım sanki kendi akılları varmış gibi beni hareket ettirdi. Orta yaşlı kadın toprağın üzerine eğilmiş, vücudundan kuru hıçkırıklar fişkirirken kocası ona sarılmış, kendisi de usulca ağlıyordu.

Mezar taşında 'Delaney Marshall' yazıyordu ve yaklaşık bir ay önce öldüğü belirtiliyordu.

Bu öldürülen genç kız olmalı.

Onları izlerken kalbim kırıldı, son derece kişisel bir ana izinsiz girdiğimin farkındaydım ama gözümü ayıramıyordum.

Bir şey beni aniden ileri doğru çekti, ağlayan çiftin tam arkasında durana kadar tek bir amaç uğruna. Adam kederinden başını kaldırmış, kırmızı çerçeveli gözlerle onların acısına neden engel olduğumu merak ediyordu.

Yine, sanki başka biri beni kontrol ediyormuş gibi, ellerim dışarı fırladı ve aniden yaşlı çiftin omzuna dokundu. Kadının hüznü etrafımızdaki havayı doldurdu.

Keder, görebildiğim, dokunabildiğim... tadabildiğim tek şey olana kadar soğuk ve yoğun bir şekilde içime aktı.

Gözlerimi kapattım ve aniden parlak beyaz bir ışık kapalı göz kapaklarımın arasından görüşümü doldurdu.

Ve sonra keder hissi... ve ışık aniden kayboldu.

O zaman elimi omuzlarından çekebildim ve az önce ne olduğunu anlayamadan geriye doğru tökezledim. Bitkin düşmüştüm... tükenmişim, sanki o parlak beyaz ışık özümün bedenimi terk ediyordu.

Kadın başını çevirdi ve bana baktı. Yüzünde az önce kederin olduğunu bildiğim yerde sakın bir huzur ifadesi vardı.

Kocası olduğunu tahmin ettiğim adam az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak ikimizin arasına baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kadın şaşkınlık içinde, boğuk bir sesle. "Az önce ne yaptığınızı bilmiyorum ama teşekkür ederim."

Kafam karışmış bir şekilde onlara baktım ve sonunda başımı sallamayı başardım.

Ve sonra olanlarla başa çıkamayarak kaçtım. Alistair'den kaçmanın sonunda hayatımın kontrolünü ele geçireceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm.

Ama durum öyle görünmüyordu.

Her şey hızla kontrolden çıkıyordu ve gerçekten delirdiğimden şüphelenmeye başlamıştım.

T alt dudağımı çiğneyerek bir tutamı parmağımın etrafında döndürürken sabah esintisi saçlarımın arasından geçti. O sabah uyandığımdan beri zihnim yaşadığım her şeyi gözden geçirmeyi bırakmamıştı.

ve tüm bunları anlamlandırmaya çalışmak kafamın daha da karışmasına neden oldu.

Dün yasl ebeveynlerle yaşadığım tuhaf deneyim. Kurtlar ve benim saldırım.

Sonra Daxon vardı ve öpüşmemizi hayal edip duruyordum.

Wilder ve benim depodaki halimizden bahsetmiyorum bile.

Bir kez daha iç geçirdim, kendimi onunla o noktaya getirdiğim için.

İkisine karşı duyduğum çılgınca çekim başımı büyük bir belaya sokacaktı. Görünüşe göre bedenim söz dinlemeyi reddediyordu ve duygularım konusunda kafam karışıkı. Arcadia iki adamı savaşa sürüklemişti ve ben de ikisine yaptıklarımla tıpkı onun gibi değil miydim? Bundan iyi bir şey çıkmazdı ve midemin çukurunda, yıkıma giden yolda olduğuma dair bir endişe çalkalanıyordu.

Onları yönlendirmemeliydim ama yine de kendimi durduramadım.

Belki de şehri terk etme zamanım gelmişti. Daxon arabamın parasını ödemeyi kabul etmişti ve eğer tamir edildiyse, onu alıp herkesi ve her şeyi geride bırakmamı engelleyen neydi? Onlara hiçbir şey borçlu değildim... Daxon'a olan on bin dolar dışında.

Ayrılma düşüncesi içimde bir fırtına kopmuş gibi titrememe neden oldu. Kimi kandırıyordum ki? Daxon'a borçlu olarak gidersem suçluluk duygusu sonsuza kadar peşimi bırakmazdı. Ayrıca, ikimizin arasında bir şeyler olduğu gerçeği de vardı. Eğer gidersem, bunun ne olduğunu öğrenme şansını kaybedecektim. Düşüncelerim Wilder'a kaydı ama her zamanki gibi onları uzaklaştırdım. Onunla aramızda neler olduğunu öğrenmeye ihtiyacım yoktu.

Günler geçtikçe kendimi gerçekten Amarok'a ait hissetmeye başlamıştım... ve Alistair'i giderek daha az düşünmeye başlamıştım. Bu da garipti,

Kasabanın yarısının beni küçümsediğini düşünürsek. Yoksa standartlarım o kadar mı düşmüştü ki, ne kadar küçük olursa olsun en ufak bir mutluluğa tutunmaya hazırdım?

Nelly o gün bana şöyle fısıldamıştı: "Burası sana göre değil kızım. Gitmen gerek."

Şimdi, Amarok'un benim için gerçekten iyi *olup* olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Arabanın borcunu kendim ödeyene kadar dayanmak... sadece pişmanlıklarla ayrılmayacağımdan emin olmak için.

Bir plan yaptım. Daxon'ı daha yakından tanımaya devam edecek, Wilder'dan uzak duracak ve ikisinin yanında mantıklı düşünmeye çalışacaktım. Bunu yaparken, bu kasabanın hangi sırları barındırdığını ve bunların kurtlarla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlamak istiyordum. Ve eğer gerçekten ormanda gizlenen bir canavar varsa, hayatta kaldığımdan emin olmam gerekiyordu.

Hana doğru geri dönerek içeri girdim ve üst kattaki odama çıktım. Ana yol üzerinde bir çamaşırhane bulmuştum ve dağ gibi birikmiş kirli kıyafetlerim vardı. Bu gece, Kasaba Koşusu nedeniyle lokanta kapalıydı ve benim de gösteriye katılmaya niyetim vardı. Gerçek kurtların şehrin merkezinde koşması bana hâlâ oldukça çılgınca geliyordu. Miyu bana şaka yapmaya çalışıyormuş gibi hissettim, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf şey olmalıydı.

Odanın içinde dolaşıp giysilerimi toplarken kendi kendime güldüm ve dışarı çıkmadan önce onları bir çantaya doldurdum.

Çamaşırhane havası nemliydi. Her duvarın karşısında üçer tane olmak üzere dokuz makinenin bulunduğu geniş bir odaydı. Plastik siyah sandalyeler, eski dergilerle birlikte ortalığa saçılmıştı. Görünürde kimsecikler yoktu, ben de odanın içinde dolaştım ve cebimden deterjan için bozuk para almadan önce kirli kıyafetlerimi makineye yüklemeye başladım.

Çamaşır makinesini çalıştırdıktan sonra boş odaya döndüm ve bir koltuk kaptım. Makine nihayet bip sesi çıkardığında ne kadar zamandır eski püskü dergileri okuduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Kalktım ve çamaşırları kurutucuya yerleştiriyordum ki arkamdan biri boğazını temizledi ve neredeyse yerimden sıçramama neden oldu.

Çalıştırma düğmesine bastım ve arkamı döndüğümde Daxon'ı kapıda, elinde bir kahve ve küçük kahverengi bir kâğıt torba ile buldum.

Daha önce onun yanında kendimi kontrol etme kararına rağmen, kalp atışlarım hızla hızlandı ve muhteşem adamı görünce dizlerim bile titredi. Üzerinde gri bir pantolon vardı ve dizleri sanki çamurda diz çökmüş gibi lekelenmişti. Mavi tişörtüne daha fazla çamur bulaşmıştı.

Sadece onun varlığı bile yanaklarımı ısıtıyordu ve hayatım buna bağlı olsa bile kendimi gülümsemekten alıkoyabileceğimden şüpheliydim. Utanç verici bir şekilde tahrik olmuşum,

Bu tür bir ihtiyacın bu kadar çabuk içime yayıldığını hissetmem için bende bir sorun olması gerekiyordu.

Odayı geçip dağınık plastik sandalyelere doğru ilerlerken bakışları beni takip etti.

"Buraya kıyafetlerini yıkamak için mi geldin? Umarım değiştirmek için bir şeyler getirmişsindir..." Kirli kıyafetlerine bakarak alay ettim.

"Yanımda hiçbir şey yok ve ev sahipleri burada çıplak dolaşmama itiraz edebilir," dedi göz kırparak. İçeri adımını attı, altın rengi saçları rüzgârla savrulmuş ve güzel yüzünün etrafında dağılmıştı, o altın rengi gözleri enerjiyle canlıydı. İlerleyiş şekli boğazındaki yumruyu yutmama neden oldu. Onunla ilgili her şey seks çığlıkları atıyordu. "Ama muhtemelen senin için sorun olmaz, değil mi Rune?" diye mırıldandı ve yemin ederim tam o anda boşaldım.

Kendime sakın olmamı söylemek işe yaramıyordu, çünkü o yaklaştıkça nefes alışım hızlanıyordu.

"Yıkama yükümün bitmiş olması çok yazık," diye mırıldandım, soğukkanlı ve kendinden emin görünmeye çalışarak... ve sefil bir şekilde başarısız olarak.

Bakışlarımı tutarken umursamazca omuz silkti, gözlerinin arkasındaki yoğunluk hiç azalmıyordu. "Senin kaybın. Soyunmaya hazırdım."

Tüm mantık zihnimden buharlaştı, yerini Daxon'ın çıplak görüntüsü aldı, tüm o kaslar ve altın rengi ten. Geçen gece bana karşı hissettiklerine bakılırsa, onun hakkında küçük bir şey olamazdı. Kalçalarımın arasında bir ateş yükseldi ve bacaklarımı birbirine kenetleyip bu kadar küçük bir yorumun beni birkaç saniye içinde yaktığını belli etmemek için içimdeki gücün her zerresini harcadım. Adam gülünç derecede ateşliydi.

Bütün yüzüm daha da kızardı.

"Beni soyunurken hayal ediyorsun, değil mi?" Kıkırdadı ve yanıma uzandı.

Bakışlarıyla karşılaştım ve alay ettim. "Oh, lütfen. Ben daha çok neden çamur güreşi turnuvasından yeni çıkmış gibi görüldüğünü merak ediyorum."

O patladı dışarı Gülerек at benim Yorum ve salladı onun Kafa at gülünçlüğüm. Dürüst olmak gerekirse, aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. O anda, *Alistair'e sataşmaktan asla rahatsız olmayacağımı düşündüm.*

Kısa süreli bir düşünceydi ama unutulmazdı.

"Striptiz şovunun şu an için söz konusu olmadığını söylediğim için üzgünüm ama bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Daha önce buraya geldiğini gördüm, bu yüzden sana enerji yiyeceği ve kahve getirdim," diye sordu Daxon ve beni şimdiki zamana geri getirdi.

Kahveyi sandalyesinin yanına bırakırken kahverengi kâğıt torbayı bana uzattı. Gözlerini üzerimde yakaladım, tepkimi bekliyordu ama aslında düşüncelerim şu anda Daxon'ın benim için soyunması fikrine takılmıştı.

Çantayı açtım ve hemen en lezzetli kokuyla karşılaştım. Aptal kalbim bu tatlı jest karşısında yeniden çırpınmaya başladı. "Dün çok istediğim vanilyalı kekten bir dilim almışsın."

Ona bakarken resmen ağzımın suyu akıyordu. Cidden, sağlık hedeflerim için çok fazlaydı. Beni sürekli cezbeden yiyecekler yüzünden bu kasabada bir deniz aygırına dönüşecektim.

"Paylaşabileceğimizi umuyordum ama kendi başına yemeni izlemeye de karşı değilim. O pastayla sevişmek üzereymiş gibi görünüyorsun," diye şaka yaptı Daxon.

Onun bu düşünceliliği karşısında çanta ellerimde titredi. "Çok nazıksın," dedim usulca, bir yandan da gözlerimden süzülen yaşlara göz kırpmaya çalışıyordum. Gözyaşlarım hızla akmaya başladı ve bana geçmişimi unutmaktan çok uzak olduğumu hatırlattı.

"Önemli bir şey değil, Rune."

Başımı salladım, gözyaşlarımı dindirmeye çalışarak hâlâ poşetin içindeki şekerlemelere bakıyordum.

"Hey." Daxon uzandı, bükülmüş parmağını çenemin altından geçirdi ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Şansıma tam da o anda gevşek bir gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı yuvarlandı. "Pastanın seni ağlatacağını bilseydim, sana havuç ya da belki biraz fıstık getirirdim." Orantısız bir şekilde sırtarak beni küçük bir kahkaha atmaya ikna etti.

"Sorun pasta değil." Gözlerimin içine bakarken birkaç kez gözlerimi kırptım, ifadesi o kadar içtendi ki gerçek olmadığına inanmakta zorlandım. Bu kimseye güvenememe durumu ne zaman sona erecekti? Şüphelerin zihnime sızmasını engellemek için çok uğraştım. Ama bu savaşı her zaman kazanamadım. "Neden bana bu kadar nazık davranıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Eğer sana aksini düşündüren kişiyle karşılaşsam, ona bir ders vermek için omurgasını sökerim." Çakıllı tonu beni korkutmalıydı ama tam tersini yaptı. Beni ona daha da yaklaştırdı. Nelly dışında kimse benim için ayağa kalkmamıştı ve Daxon'ın bunu yapması beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi.

Burnumu çektim ve o da başparmağıyla gözyaşımı sildi.

"Onunla bir daha karşılaşmak gibi bir planım yok. Şimdi tek yapmam gereken onu aklımdan çıkarmanın bir yolunu bulmak" dedim.

"Eğer kendini tehlikede hissedersen, Rune, bana gel. Tamam mı?"

Gözlerinin içine baktım. Neden bahsediyordu?

"Rune! Aynı fikirde olduğunuzu

duymak istiyorum." "Seni

duydum, ama-"

"Pazarlık yok. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Bu adam kimdi ve sesi neden gerçekten umurundaymış gibi geliyordu?

"Tamam," dedim sonunda. Cevabım yumuşak bir şekilde çıktı ama elini çenemin altından çekip gevşek saç tellerini yüzümden uzaklaştırması için yeterliydi.

"Her zaman yalnız olmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Nasıl olmayacağımı bilmiyorum."

Aramıza sessizlik girdi ve bana yer vermesini takdir ettim.

Çantaya uzanıp keki çıkardım ve bir ısırık aldım. Kalın krema her iki taraftan da fişkırıyordu ve mükemmelliği karşısında inlememek için kendimi zor tuttum. Kadifemsi kremamsı tadıyla tat alma tomurcuklarım çılgına döndü ve hızla bir ısırık daha alırken gözlerim büyüdü.

"Güzel, değil mi? Bay Jones'un tatlıları bağımlılık yapar."

Hepsini yemeye kalkışmadan önce dilimi Daxon'a uzattım. Korkunç bir ısırık aldı ve gözleri geri döndü, tuttuğum inilti boğazında sanki kendinden geçmiş gibi kayıyordu. Baş döndürücü adama baktım, dudaklarındaki ve parmaklarındaki kremayı yalamasını izledim. Kendimi garip bir şekilde onları kıskanırken buluyordum.

Bir şey beni ele geçirdi ve eğilip elinden pastadan küçük bir ısırık aldım. "Bu inanılmaz."

Yaklaştı ve ağzı benimkine dokundu, dili dudaklarımdaki kremi yaladı. Tadı o kadar tatlıydı ki bir elimi boynunun arkasına doladım ve kendimi daha yakına ittim. Ağızlarımız birleşti, diller birbirine dolandı, her yer yapış yapış krema oldu.

Tüm vücudu bana karşı sertleşti, nefesleri hızlandı. Tutkusu, bedenime saplanan bir şimşek gibiydi. Gerçek eşiniz olmayan biriyle böyle hissetmek normal miydi? Alistair ile böyle bir şey nasıl hissettirirdi?

Dili ağzımın içinde geziniyor, her şeyimin tadına bakıyor, beni sahipleniyordu. O zaman fark ettim ki Daxon'la ne kadar çok zaman geçirirsem kendimi o kadar çok kaybediyordum.

Ve bu dehşet vericiydi, çünkü sayamayacağım kadar çok parçamı kaybetmiştim. Ve henüz onları bulmaya başlamamıştım.

Gözlerimi kapatıp nefes verdim. Yüzümü kavradı, parmakları saçlarımdaydı. "Bence kasabada kalmalı ve ayrılmamalısın."

Gözlerimi açtım. Vücudum şehvetle yanıyordu ve sözlerinin zihnimde yer etmesi bir dakika sürdü. Sanki bu sabahki düşüncelerimi görebiliyordu. "Öyle mi?"

"Üzerimdeki etkinin farkında mısın? Sana yapmak istediğim şeylerin. Seni aklımdan çıkaramıyorum. Sadece bunu keşfetmemiz için bir şans istiyorum... her ne ise."

Nefesim hızlandı. Sözleri içimde bir şeylere dokundu. Pastayı unutun, şu anda tek arzuladığım onun sıcak ağzının tenimde gezinmesi, dilini üzerimde gezdirmesiydi.

her santimimi. O kadar yoğun nefes alıyordum ki, üstümdeki düğmeler her nefes alışında sanki bir tür korse yırtan aşk romanındaymışım gibi geriliyordu. İçim karmakarışıktı, arzularımın gelgit dalgası gittikçe artıyordu.

Sonunda sesimi buldum ve "Arabanın parasını ödeyene ya da teklif ettiğiniz krediye ihtiyacım olursa size geri ödeyene kadar hiçbir yere gitmeyi planlamıyorum" dedim.

Kötücül ifadesinden günahkâr ağzına kadar onunla ilgili her şey beni benden aldı. Dilini dudaklarında gezdirdi ve benim üzerimdeki etkisinin farkında olduğunu biliyordum... kendini beğenmiş piç kurusu. En iyi niyetime rağmen, onu izlerken bedenim coşkuyla titredi. O da beni istiyordu, bu çok açıktı ve eğer sakinleşmezsek, bacaklarım ona sarılmış bir şekilde duvara yapışacaktım.

Daha kötü şeyler de düşünebilirim.

"Geri ödemenin son derece yüksek bir faiz oranıyla yapıldığından bahsetmiş miydin?" diye dalga geçerek etrafımızdaki yoğun şehvet sisini hafifletmeye yardımcı oldu.

"Çok komiksin." Kollarından kurtulup koltuğuma geri döndüm, pastanın geri kalanının kucağındaki çantanın üzerinde durduğunu fark ettim, bir şekilde doyumsuz öpüşmemizden kurtulmuştu.

"Buraya gel," diye fısıldadı kabaca, eli beni kendisine çekmek için uzanıyordu. Bana bakışında bir soru vaadi vardı... hiç sormadığı bir soru.

"Dilimi bitirecek misin?" Kendimi onun üzerine atma dürtüsüne direnerek söyledim. Biraz zamana ihtiyacım olduğunu anladı ve pastanın geri kalanını bana uzattı.

"Hepsi senin, tatlım."

O ayağa kalkarken ben de tatlıyı hızlıca bitirdim. "İşe dönsem iyi olacak," dedi. "Bu gece seni Town Run'da göreceğim miyim?" Başını yana eğerek dudaklarımı yalayışımı inceledi. Bir yanım beni yakalamasını ve başladığı şeye devam etmesini bekliyordu ama yapmadı... aptalca hayal kırıklığıma rağmen.

"Kaçırmazdım ama merak ediyorum, nerede çalışıyorsun?" Kasabanın yarısına sahip olduğunu duymuştum, eğer öyleyse gerçekten çalışmasına gerek var mıydı?

"Birkaç arkadaşın nehrin karşısına inşa edecekleri yeni ev için araziye temizlemelerine yardım ediyorum," diye cevap verdi umursamazca. "Ama daha önce söylediklerimi bir düşün. Kalman konusunda ciddiğim. Burada yaşamak için daha kalıcı bir yer bulmana yardım edebilirim."

Israrı beni şaşırttı. Eğildi ve dudaklarımı hızla öptü, boğazından gırtlaksı bir ses geldi. İlkel ve hayvani bir şey.

Ağzı alev alev yanıyordu ve ağzımdan tuhaf bir ses döküldü, yumuşak ve neredeyse itaatkâr bir şey. Nereden gelmişti bu ses?

Bir başka muhteşem sırtışıla, beni arkada bırakarak dışarı çıktı. Az önce olanlardan dolayı biraz şoka girmiştim.

Aramızdaki bu şey gerçek miydi, yoksa ona daha çok aşık olmak için kendime izin vererek ateşle mi oynuyordum?

Onun gibi bir adam neden benimle ilgilensin ki? Hayatta öğrendiğim bir şey gerçek olamayacak kadar iyiye... bu gerçek olduğu anlamına geliyordu. Her ne kadar onunla birlikte olmak inanılmaz bir his olsa da ve sürekli onun dokunuşunu ve öpüşünü arzulamaya başlasam da... Aramızda herhangi bir şeyin mümkün olduğunu düşünmek için bile kendimi başka bir düşüğe hazırladığımı düşünmeden edemiyordum.

İyi şeyler benim başıma gelmezdi. Bunu defalarca öğrenmiştim. Aksini düşünmek delilik ve aptallıktı.

Sandalyeme çöktüm, elimdeki krema parçasını yalayarak uzaklaştırdım ve buraya geldiğimden beri yüzüncü kez bu kasabadaki erkekler konusunda boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşündüm.

"RUNE!" Eve kaldırımdan bana histerik bir şekilde el salladı. Şehir Koşusu için her yerde insanlar vardı. Beni iş dışında görmek için bu kadar hevesli görünmesi beni şaşırttı, ama neredeyse çok hevesli bir şekilde el salladım ve ona doğru ilerledim.

Büyük spot ışıkları yolu aydınlatıyor, geceyi çalıyor. Bu gece beni nelerin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bir yanımda bu koşunun gerçek kurtları içermediğinden şüpheleniyordu, çünkü bu çok tuhaf olurdu... ve herkes sokaklarda bu şekilde dizilmişken kesinlikle tehlikeliydi.

Eve'e doğru ilerledim, başımı eğdim ve hepsi yolumdan çekilmeyi reddederken kimseye çarpmamaya odaklandım.

"Burada olmana çok sevindim," diye bağırdı, yanakları koşmuş gibi kızarmıştı. Neredeyse gergin bir şekilde etrafımıza bakıp duruyordu.

"Bu gece hakkında bana anlatılanları düşününce, bunu kendi gözlerimle görmeyi kaçırmamın imkanı yoktu."

Çok hızlı başını sallıyordu ve aklının bizim konuşmamızdan başka bir şeyde olduğu belliydi.

"Her şey yolunda mı?" İkimiz de caddede yürüyen bir çiftin önünden çekilirken ona sordum. Sınırlı ayakta durma alanıyla kimseye çarpmamaya çalışmak imkânsızdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı nefesinin altından, kaldırımın aşağısındaki bir şeye bakarken.

Koşu başlamış mıydı? Tüm kafaların üzerini görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Eve bileğimi yakaladı ve beni kendisine doğru çekti. "Bana bir iyilik yapmalısın," diye fısıldadı, çığınca önce omzunun üzerinden, sonra tekrar bana baktı.

"Tabii ki, ne-"

"Sadece burada benimle olduğunu ve dün gece benim evimde olduğunu söyle. Film izliyorduk. Anladın mı?"

Sertleştım. "Bekle, ben-"

Eve hemen doğruldu ve bana sırtını döndü. "Oh, merhaba, Bayan Fulton. İyi bir gece olacak," dedi, sesi gerginlikten çatlıyordu. Doktorun muayenhanesinde karşılaştığım yaşlı kadınla konuştuğunu görmek için yanından geçip gittim. Varlığımdan etkilenmeyen işgüzar kadın.

Eve'i tamamen görmezden gelerek başını kaldırdı ve kıyafet seçimime neredeyse burnunu kıvrarak bana baktı. Yırtık kot şort ve siyah atlet. Hava sıcaktı ve diğer herkes temelde aynı şekilde giyinmişti. Bu kadının sorunu neydi?

Mırıldanarak Eve'e baktı. "Dün gece ben dışarıdayken gizlice evime girdiğini duydum." Yüzü öfkeden kızarmış, omuzları öne doğru çekilmiş, çiçekli elbisesi boğazına dolanmıştı. "Söyledim-"

Eve kendinden emin bir ses tonuyla, "Kaynaklarınız yanlış olmalı," diye araya girdi. "Dün gece Rune'la birlikteydım. Koşudan sonra başka bir film gecesi hakkında sohbet ediyorduk. Evinize girmek için hiçbir nedenim yok." Şok olmuş gibi davrandı ama bu sadece kadının homurdanarak gülmesini sağladı. Eve gözlerinde çaresiz bir yalvarışla bana baktı.

"Bu doğru değil mi, Rune?" diye beni dürttü.

Havva neden kadının evine gizlice giriyordu? Bir şey çalmak için mi? Ama zor durumda kaldığımda ve Greta'nın gözlerindeki öfkeyi gördüğümde, arkadaşımı otobüsün altına atmaya hiç niyetim yoktu. Sadece bunun daha sonra geri dönüp beni kışkımdan ısırmayacağını umuyordum.

"Evet, o haklı. Kız kıza geceleri severim. Şahsen romantik komedilerden hoşlanırım." Yalan söylerken kendimi garip hissettim ama kadının doktorun muayenhanesinde bana ne kadar kaba davrandığını hatırlayınca kendimi çok da kötü hissetmedim.

Eğer birinin bakışı öldürebilseydi, Greta'nın beni arkamdaki fırının ön camına yapıştırır ve etimi bedenimden sıyırdı.

"Yaşlı olabilirim ama yalanlarınıza inanacak kadar aptal değilim," diye bağırdı yakındaki kalabalığın dikkatini çekecek kadar yüksek sesle. "Bizden uzak dur, Eve. Senin türün hoş karşılanmıyor." Greta oflayıp pufladı, başını kaldırdı ve ikimizi de iterek sokağın ilerisine doğru ilerledi.

Eve'e döndüm. "Bu da **n e y d i** böyle? Senin türün

ne demek?"

Greta'nın uzaklaşmasını izlerken hırladı. "Lanet olası sürtük. Yemin ederim dün gece çalılıkların arasında saklanıp beni gözetlemiş olmalı."

"Demek zorla girdin? Neden?"

Ağzı cevap vermek için açılmıştı ki, gölgelerin arasından bir figür çıktı ve onun çok yakınında durdu. Garip bir şekilde başını salladı, sonra Eve'e baktı. "Hadi gidelim." Sesinde aciliyet vardı ve sanki kalabalıktaki başka biri gibi görünmeye çalışıyormuş gibi başını eğmişti.

Daniel'di, handa kandan bahseden ve Greta'yla birlikte doktorun muayenehanesinde olan adam. Hemşire bana yaşlı kadının onu evine aldığını söylemişti. Üvey annesinden üçüncü dereceden dayak yedikten sonra Eve'in yanındaydı.

Neler olduğunu anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Ama bu ikisi benden çok az küçüktü ve Greta onlara sanki on dört yaşındaymış gibi davranıyordu. Neyi kaçıırıyordum?

Neden bu kasabadaki her şey bu kadar tuhaftı?

"Gitmeye hazır mısın?" Daniel sordu, bakışları tüm sokağı tarıyor, büyük olasılıkla Greta'yı gözlüyordu.

Eve bana neşeyle gülümsedi. "Eğer sana sorarsa, ona tuvalette olduğumu falan söyle, tamam mı? Lütfen bahsetme Daniel. Sana her şeyi sonra açıklayacağım."

Ben cevap veremedim ikisi de döndüler ve iki dükkân arasındaki küçük bir sokaktan aşağıya doğru aceleyle koşmaya başladılar. Eve tanıdığım en iyi ve en neşeli insanlardan biriydi. Greta'nın ondan bu kadar nefret etmesine neden olacak ne yapmış olabilirdi?

Bir adım geri çekildim ve caddeye doğru dönüyordum ki arkamdaki birine çarptım. Yoldan çekilmek için irkildim. "Çok özür dilerim."

Kime çarptığımı görmek için arkamı döndüğümde, beklediğim son kişi oydu.

Wilder'dı.

Üzerimde yükseliyordu, elleri pantolonunun ceplerindeydi. Deri ceketinin altına giydiği V yakalı tişört ve siyah kot pantolon ona ciddi bir kötü çocuk havası veriyordu. Bu kesinlikle kişiliğine uyuyordu.

"Ah, sensin," dedim, sesim titriyordu ama artık ona çarptığım için özür dilemiyordum. Greta'yı ona tercih ederdim. Onunla başa çıkabilirdim ama Wilder tamamen farklı bir sorundu. Greta benim tadımın nasıl olduğunu bilmiyordu...

Uzanıp kolumu tuttu ve beni aniden kendisine doğru çekti.

Anında onu ittim. "Ne yapıyorsun sen? Bırak gideyim."

"Sakin ol," diye kulağıma tısladı, tam o sırada biri sırtıma vurdu. Etrafıma baktığımda küçük bir grup insanın kaldırımında beni geçmeye çalıştığını fark ettim. Bu kadar çok insan olunca Wilder'dan çok uzakta durmak zorlaşıyordu.

Kolumu bıraktı ve dürüst olmak gerekirse bu şekilde tepki verdiğim için kendimi biraz aptal gibi hissettim. Ama Wilder'la aramızdaki şeyler ya ateş ya da buz gibiydi ve onun yanında normal davranamıyordum.

Wilder'a baktım ve onu Daxon'la kıyaslamaktan kendimi alamadım. İkisi çok farklıydı. İkisi de beni daha canlı hissettiriyordu... ama Wilder'da yıkıcı bir şeyler vardı. Ona karşı hislerim karmaşıktı. Alistair beni sonsuza dek yaralamıştı. Wilder gibi bir adam bende ne tür yaralar bırakabilirdi?

Öğrenmek istemedim.

Şimdiye kadar tanıdığım dünya acımasız ve affetmezdi ve uzun bir süre geleceğimin benden çalındığını bilerek yaşadım.

Şimdi ilk kez bunu geri alma şansım olduğunu hissediyordum. Ve bu kontrolü elimde tutmak, hayatıma kimlerin girmesine izin verdiğim de dahil olmak üzere verdiğim her kararda dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Başımı kaldırdım ve sırtım bir mağaza kapısına dayanana kadar geri geri gittim. Birden kendimi garip hissederek dudaklarımı yaladım ve yutkundum. Duygularım Wilder'ın etkilenmemiş yüz ifadesine de yansımıştı.

"Ne istiyorsun?" Sesim zar zor duyuluyordu.

Yakınımda kaldı... o kadar yakındı ki, vücudunun sıcaklığı beni sıyırıp geçti. Yakınlığımız, görmezden gelmek için çaresizce çırpındığım arzu alevlerini canlandırdı.

Birinden aynı anda hem nefret etmek hem de onu arzulamak mümkün müydü?

Daha önceki karşılaşmalarımızın aksine bana hırlamıyordu, bu da en azından güzel bir değişiklikti.

Beni inceledi ve bakışlarında bir şeyler değişti. Gözlerinde tanıdık bir şey büyüdü... lokantadaki depoda sahip olduğu aynı cazibe. Açlık, karanlık, ihtiyaç. Bana o gün kendimi unutturan aynı kirli ifadeyi verdi.

"Ne istiyorsun?" Gecenin rutubetinden omurgamdan aşağı ter damlarken tekrar sordum. O bana baktıkça sıcaklık artıyor gibiydi ve bir kez daha... kalbim göğsümde çarpıyordu.

O zaman belli belirsiz gülümsedi, gözleri parlak bir yeşil renkte parlıyordu.

Beni hesapçı bir bakışla izlerken boğazından gırtlaksı bir ses çıktı. Sonra öne doğru eğildi. "Seni dizlerimin üzerinde domalmış bir şekilde hayal etmeyi aklımdan çıkaramadığımı söylesem ne derdin?"

Beni sürekli uzaklaştırdığın için kışını mı kızartayım?"

Kelimeleri soğukkanlılıkla söyledi, ancak gözlerinde ateş tutuştu ve bana şaplak attığı görüntüler kafamı doldururken aniden nefes almayı bıraktım.

Ne. Ne. Cehennem.

Anında kızardım... çünkü kim kızarmazdı ki? O gün depoda hissettiklerime geri döndüm. Nasıl kontrolsüz olduğumu. Dürtülerime boyun eğmişim ve eğer benden ayrılmasaydı, içten içe biliyordum ki, herhangi birinin içeri girebileceği gerçeğini umursamadan beni o duvara karşı becermesine izin verecektim.

Sarı saçlarımın telleri arasında gezinen parmakları beni anılarımdan uzaklaştırdı ve sırtıttı. Zalim bir gülümsemeydi, sanki üzerimdeki etkisini anlamış ve bu işkenceden hoşlanmış gibiydi.

Sanki değerli bir şeymiş gibi saçlarımla oynadı, sanki tenine değen yumuşaklığından hoşlanıyormuş gibi. Şu anda ne yapıyor olmam gerekiyordu? Duygularım bana hükmediyor, beni olmam gereken yol dışında her yola sürüklüyordu.

Yüzümün yan tarafını kavradı, parmakları yanağımdaydı ve gözlerinin içine bakmak için başımı geriye doğru eğdi. "Belki de yanılmışşımdır. Belki de kasabanın ihtiyacı olan şey senin biraz vahşiliğindir," diye fısıldadı.

Gözlerimi kırıştırdım, göğsüm eziliyormuş gibi sıkılıyordu. "Birazcık vahşi mi? Ne demek istiyorsun?"

İlk başta tereddüt etti ve bakışlarındaki çatışmayı inceledim, sanki bana ne demek istediğini söylemek ya da sadece ilgisiz olmak arasında savaşıyordu... ya da her zamanki gibi bir pislik.

Az önce bana söylediklerine inanamayarak vitrine yaslandım.

Vahşi. Ben. Sanki ikisi bir arada olabilirmiş gibi.

Sözleri kafa karıştırıcıydı. Başından beri gitmemi istediğini açıkça belirtmişti. Ve şimdi... neredeyse kalmamı istiyor gibiydi.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve yorgunluk beni yıpratıyordu. Tüm bu oyunlardan çok yorulmuştum. Alistair benimle bir ömür boyu yetecek kadar oyun oynamıştı. Ve ben daha fazla dayanamadım.

Duvarı ittim, ona sonsuza dek veda etmeye hazırdım ki ileride, etrafta dolaşan insanlar tezahüratlara boğuldu.

Karanlık bir bulanıklık kör edici bir hızla caddede hızla ilerliyordu. Başımı kaldırdım. "Az önce bunu gördün mü?"

Etrafımızdaki yerliler heyecanlı bir şekilde konuşmaya başladı, daha fazlası yolu görmek için ilerledi. Wilder'ın yanından geçip daha yakından bakma ihtiyacı duydum. Sonra gözlerimin önünde gri bir kurt caddeye fırladı... gerçek bir kurt. Hızla koşuyordu, kül rengi kürkünde rüzgâr, yüzünde kararlılık vardı.

Şaşırmıştım, çenem açık kalmıştı. Bu gerçekten oluyor muydu?

Sokağın aşağısından gök gürültüsünü andıran bir ses geldi. Kalabalığın arasından bakmak için öne doğru eğildim.

Yolda daha fazla kurt koşuyordu, hepsi çeşitli renklerdeydi, griler, siyahlar, alacalar, kürkleri pürüzsüz ve parlaktı. Hepsi nefes nefese, dilleri dışarıda, ilk olmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Yirmiye yakın hayvan olmalıydı. Hareketleri hızlı ve zarifti, her adımları amaca yönelikti, vücutları kaslı ve kendinden emindi.

Bu vahşi hayvanların yanımdan hızla geçip gittiğini görünce içimi bir korku kapladı.

Birini kalabalığa saldırmaktan alıkoyan neydi?

Yine de insanlar onları alkışladı, belli ki benim endişelerimi taşımıyorlardı. Kendimi *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümüne adım atmış gibi hissettim.

Kasabada dolaşan gerçek kurtlar vardı. Bu nasıl olabilirdi?

■ kurtlar hızla geçerken şaşkınlıkla izlemeye devam etti. Köşeyi döndüklerinde geri döndüler ve kurtlar her iki yöne de koşana kadar ters yönde koştular. Daha önce hiç duymamıştım.

hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki biri onların hareketlerini kontrol ediyor, onları yaşadığım sürece unutamayacağımı bildiğim güzel bir dansla senkronize ediyordu.

Bu neden haberlerde yer almadı? Neden dünyanın harikalarından biri olması gereken bu şeyi görmek için sokakları dolduran milyonlarca insan yoktu?

"Çok güzel, değil mi?" Wilder aniden yanımda saygıyla konuştu. Bir an için onun hâlâ burada olduğunu unutmuştum.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye itiraf ettim, gözümü manzaradan alamıyordum. "Bunu ne kadar süre yapıyorlar? Ve neden?"

Göz ucuyla Wilder'ın gülümsediğini ve sanki benim bilmediğim bir şakanın içindeymiş gibi kahkahasını bastırdığını gördüm. Mavi ayın dağların üzerinde geceyi aydınlattığı gökyüzünü işaret etti.

"Ayda bir şey var. Kurtları kaçmaya itiyor. Kendimi bildim bileli bu böyledir."

Onun sözleri bana bu şehre geldiğimden beri koşma isteğimi hatırlattı. Henüz bir spor salonu bulamadığım ve dışarıda koşarken dikkatli olmam için yeterince uyarı aldığım için kontrol etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığım, her zaman orada, derimin hemen altında duran bir dürtü.

"Hayatın boyunca burada yaşadın, değil mi?" İkimiz de orada durmuş izlerken sordum.

Mırıldandı ve sonra başını salladı. "Doğdum ve büyüdüm. Sanırım ben de burada öleceğim."

Sözlerinde biraz melankoli vardı, sanki bu büyük bir şeymiş gibi

onun için hayal kırıklığı oldu. Kasabanın yarısına sahip olduğu iddia edildiğine göre bu şaşırtıcıydı. Wilder bir şey yapmaya zorlanacak bir tipe benzemiyordu, o halde neden burada kaldığı için üzgün görünüyordu?

"Bu ifadede daha fazlası var gibi görünüyor," dedim dikkatlice, kurtların koşuşunu izlerken içinde bulunduğumuz bu kırılğan huzurun her an bozulacağından ve her zamanki gibi işimize geri döneceğimizden emindim.

Uzun bir sessizlik oldu ve ben hayretler içinde devasa, kar beyazı renginde, tek sarı pençeli, muhteşem bir kurdun hayvanların arasına girip çıkmasını ve en önde yerini almasını izledim. Diğer kurtlar da görünürdeki liderlerini tanıyarak kolayca onun arkasında sıraya girdiler. Wilder gördüğü manzara karşısında kaşlarını çatı.

"Eminim buraya yeni insanların pek gelmediğini fark etmişsinizdir. Ama geldiklerinde de gitmiyorlar. Etrafınızda gördüğünüz herkes doğduğundan beri burada. Hepimiz aile geleneklerimizin ağırlığını sırtımızda taşıyoruz ve başka herhangi bir yol cesaret kırıcıdır."

Wilder yine sessizdi ama sessizliği söylenmemiş milyonlarca şeyle doluydu. İcini çekti ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Dikkatim dağılmış bir şekilde ayın yüz hatlarına nasıl yerleştiğine baktım, onu diğerlerinin de bakışlarını ayırmakta zorlandığını fark ettiğim bir tür karanlık prenze dönüştürmüştü. Yanımızdan geçip gitmeye devam eden muhteşem yırtıcılardan dikkatini ayırabilecek biri varsa, o da oydu.

"Aslında üniversite için gitmiştim," dedi sonunda. Benden çok da yaşlı görünmüyordu, bu yüzden ne kadar zamandır döndüğünü merak ettim. "Basketbol için burs kazandım." Gözlerini kurtlardan kaçırıp, zümrüt gözleri ciddiye, sanki onun hakkında bunları bilmem onun için önemliymiş gibi. "Çok iyiydim. O kadar iyiydim ki, profesyonel olacağım konuşuluyordu. Birdenbire benim için bambaşka bir hayat kurulmuştu."

Bu düşünce yanağında bir şeylerin titreşmesine neden oldu.

"Sonra molada buraya döndüm ve Arcadia beni aradı, hıçkırığa hıçkırığa beni özlediğini, başının belada olduğunu ve gelip onu almamı istediğini söyledi."

Bu anıya acı acı güldü.

"Başı belada değildi. İki kasaba ötedeki bir barda sarhoştı ve karşılığında oral seks isteyen yerel uyuşturucu satıcılarıyla kavga ediyordu. Tabii ki, o kıza asla hayır diyemeyen bir aptal olduğum için, onun sözde onurunu savundum. Üçünün de ağzını burnunu kırdım ve kızı oradan alıp arabama götürdüm. Kasabadan çok uzaklaşmadan peşimizden geldiler ve arabama yandan çarptılar."

Onun hikayesi karşısında büyülenmiş bir şekilde nefesimi tutarken, bir yandan da kendi hikayemi hayal ettim

Kaza.

"Çarpmanın etkisiyle bacağım darbe aldı, kaval kemiğim paramparça oldu."

"Ve ondan sonra oynayamadın mı?" Onu izlerken kalbimde bir sızı hissederek sordum, hâlâ o anın yasını tuttuğunu biliyordum.

Başını iki yana salladı. "Ben her zaman hızlı iyileşen biri oldum," dedi tok bir sesle. "Ertesi sezon yeni gibi olurdum. Ama uyuşturucu satıcıları aslında o kasabanın yerel liderlerinin, belediye başkanının ve polis şefinin oğullarıydı. Bizi ilk bulan o kasabanın polisiydi ve oğullarının yaralanması nedeniyle ameliyata alınırken bana haklarımı okudular. Bu konuda büyük bir anlaşma yaptılar. Ne söyleyeceğim ya da gerçekte ne olduğu ya da çocuklarının bizi yoldan çıkarmış olması umurlarında değildi." Bu anıyı hatırlayınca vücudu öfkeyle sarsıldı. "Üniversite bundan sonra benimle hiçbir şey yapmak istemedi ve başka hiç kimse bana bir şans vermedi, gelecek yıl için hala bekleyen suçlamalarla değil. Ben de buraya döndüm ve yerel bir üniversitede dersler aldım. Hepsi bu kadar."

Bir kurdun başka bir kurdun bacağını ısırmasını izlerken tekrar güldü. "Hayatım mahvoldu ve yardım etmeye çalıştığım kız, ne zaman başladığını bile hatırlayamadığım kadar uzun süredir aşık olduğum kız... başka bir adamın bebeğini kaybetti. Her şeyin üstündeki krema."

Midem çalkalandı. Demek olan buydu. Arcadia Daxon'ın bebeğinden kurtulmamıştı, onu başka bir adamla birlikte olduğu kazada kaybetmişti. Yaptığı her şeyi düşününce içime şiddetli bir nefret doldu. Ama bu adamlar da aptaldı. Kukusu altından falan mı yapılmıştı? Onu ne kadar sevdiklerini düşündükçe midem bulanıyordu.

Wilder'ın adımı söylediğini fark ettim ve ona baktım, nedense gözleriyle buluşamadım. "Geleceğini kaybetmekle ilgili her şeyi biliyorum," dedim sonunda ona, benimkini kaybettiğim zamanı hatırladıkça bedenim titriyordu.

Alistair eş bağımızı kopardıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Uyandığımda ve kendimi dolap büyüklüğünde bir odada bulduğumda, oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey odaya kendim girmediğimdi çünkü dün gece hareket edememiştim.

Ölüyormuşum gibi hissettim. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Sanki biri ruhumu almış ve ikiye bölmüştü. Diğer yarısı Alistair'de miydi? O da mı böyle hissediyordu? Yoksa reddeden, reddedilenin açısından bir şekilde kaçıyor muydu? Kaderin acımasız bir cilvesi değil miydi bu?

Hiç ruhunuz parçalanmış bir şekilde, kaybettiğiniz ilişkinin acısı on milyonla çarpılarak hayatta kalmaya çalıştınız mı, çünkü kaybettiğiniz kişi sizin için dünyadaki tek kişiydi?

Peki annem neredeydi? Kendimi yine bir çocuk gibi hissettim.

Kollarının sıcaklığı ve söylediği her kelime yalan olsa bile her şeyin yoluna gireceğine dair güvence.

Ölmek istedim. Daha önce hiç reddedilmiş bir kurtla karşılaşmamıştım ve şimdi nedenini biliyordum. Çünkü hayatta kalmak mümkün değildi. Sokakta bir tane görseydim, o kadar yalnız ve kaybolmuş bir hayalet görürdüm ki, yanlarından geçip gittiğinizi, aslında gerçek bir insanın yanından geçtiğinizi fark etmezsiniz.

Belki de çoktan ölmüştüm. Çünkü kız kesinlikle hiçbir yerde yoktu. Küllerinden doğması için hiçbir umut yoktu. O kız her şeyi yok olana kadar yanmıştı ve yeni bir hayat imkansızdı.

En azından şu anda öyle hissediyordum.

Bana ne olacaktı?

Bana Alistair'in evinde hizmet edeceğimin söylendiğini hayal meyal hatırlıyordum ama şimdi tekrar düşündüğümde bu bana doğru gelmiyordu.

Alistair en azından beni şimdi yanında olmaya zorlamayacak kadar önemsiyor olmalıydı. Değil mi? Bana baktığında gözlerinde onun için tek kişi olduğumu söyleyen o farkındalığı görmemiş miydim? Neden kaybettiği şeyin kendisine hatırlatılmasını istesin ki?

Bir parçam hala aptalca bir şekilde tüm bunların kötü bir kabus olduğunu, yemeğe gelmeden önce yaşadığım gerginliğin bir ürünü olduğunu düşünüyordu. Kapının açılmasını ve Alistair'in orada olmasını, kollarını uzatarak her şeyin yolunda olduğunu, peri masalımızın başlamak üzere olduğunu bana bildirmesini bekliyordum.

Büyürken sürekli kâbuslar görürdüm, anlam veremediğim görüntüler gecelerimi ele geçirirdi. Her sabah uyandığımda rahatlıyordum.

Bir şekilde bunun da aynı şey olması için dua ettim. Ben bir aptaldım.

Kapı açıldı ve çürümüş bir şeylerin kokusunu almış gibi görünen sert görünümlü bir kadın orada durdu. Eski moda siyah bir hizmetçi üniforması giymişti ve yeni ütülenmiş beyaz önlüğünde danteller vardı. "Benimle gel," diye emretti, sesi soğuk ve inatçıydı.

Ayağa kalktım ve itaatkâr bir şekilde onu takip ederek odadan çıktım, başka ne yapacağımdan emin değildim. Alfa'nın malikanesindeydim...diye düşündüm. Etrafımdaki her şey o kadar çökmüştü ki, başka ne olabileceğini bilmiyordum.

"Annemi gördün mü?" Sessizlik çok fazla olduğunda sordum.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. "Bildiğiniz gibi, anneniz dün gece utancınız açıklandıktan sonra gitti. Onu zerre kadar suçlamıyorum."

"Bildiğim gibi mi?" Boğazıma düğümlenen bir çılgılla sordum. Ona bu kadar ihtiyacım varken beni terk etmiş olamazdı. Bir hata olmuş olmalıydı.

Bana sabırsız bir bakış attı. "Bütün bunları dün gece anlatmıştın.

Aptalı oynamakla burada hiçbir yere varamazsın. Bunun yeni hayatın olduğunu kabul etmeli ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmalısın."

Dün gecenin aslında bir rüya olmadığı ortaya çıktıkça daha pek çok sorum vardı ama hiçbirine cevap vermeyeceği hissine kapıldım.

Ana yaşam alanına benzeyen bir yere ulaştık. Pencereden görebildiğim tek şey mürekkep gibi bir karanlıktı, bu da bir şekilde bütün gün uyuduğum anlamına geliyordu. İçeri girdiğimizde tertemiz siyah bir takım elbise giymiş, ciddi görünümlü bir adam ayağa kalktı.

"Bu o mu?" diye sordu kadına, bana bir kez bile bakmadan.

"Evet. Hemen yapılmasını istiyor," diye cevap verdi kadın.

Kim neyin hemen yapılmasını istiyordu? Ne hakkında konuşuyorlardı?

Odaya alfanın infazcılarının tamamen siyah üniformasını giymiş başka bir adam girdi. O anda paniğe kapıldım ve kadının birdenbire demir gibi sertleşen pençesine karşı koymaya çalıştım. Kaçmayı başardım ama sonra iki infazcı üzerime çullandı ve hiç hareket edemedim. Takım elbiseli adamın şömineye doğru yürümesini ve taşa yaslanmış metal bir çubuğu almasını izledim. Çubuğu eline aldı ve çubuğun ucunda bir tür damga olduğunu gördüğümde korkum daha da arttı. Çubuğu kükreyen şöminenin içine soktu ve bir kurdun etrafına sarılmış yılan benzeyen damga yanan kırmızı bir renk alana kadar çıkarmadı. Latince bir şeyler söylemeye başladı ve damga daha da parlak bir şekilde parlamaya başladı. İnfazcıların tutuşuna karşı elimden geldiğince vahşice mücadele etmeye başladım, çığlıklarım havayı dolduruyordu. O damganın bana dokunmasına izin veremezdim, veremezdim.

"Lütfen," diye yalvardım ama çığlıklarım sağır kulaklarda kaldı.

Adam ilahiyi bırakıp bana doğru yürüdü ve sonunda boş, acımasız bir bakışla bana baktı.

Bu insanların hepsi canavardı.

"Anne. Alistair. Alfa," diye haykırdım, tüm bunların bir hata olduğundan emindim. Biri gelip beni kurtaracaktı, kurtarmak zorundaydılar.

Damgayı tutan adam önümde dururken, Alistair koridorun sonundan, odanın öbür ucundan belirdi.

"Lütfen, bana yardım et!" Ona haykırdım. Bana öylece duygusuzca baktı, sanki onun için bir hiçmişim gibi... sanki onun için hiç bir şey olmamışım gibi.

"Rune Celeste Esmaray, ay tanrıçasının lekeli ruhuna bahşettiği armağan için değersiz bulundun. Bu işaretle kurdun senden koparılacak ve ona getireceğin utançtan korunacak."

Kelimelerin anlamını tam olarak kavrayamadan, bir gece önce giydiğim mavi elbisem yırtıldı ve damga sırtımdaki deriye saplandı. Tarifsiz acı karşısında çığlık attım, vücudum dondu kaldı.

damarlarımda acı akıyordu. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından damga çıkarıldı ve ben yere bırakıldım, tüm vücudum az önce yaşadıklarımın dolayısıyla adrenalinle titriyordu.

Ay tanrıçasına ölüm için yalvardım. Ama hiç gelmedi.

Ve kurdum o günden sonra bir daha asla serbest kalmamak üzere içimde kilitli kaldı.

Aynaya baktığımda sırtımdaki iz kaybolmuştu ama lanetini hâlâ derimin altında hissedebiliyordum.

"Rune." Wilder'ın sesi hatırladığım acıyı böldü ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak ona boş boş baktım.

Bir uluma havayı yırttı ve her şey geri geldi. "Rune, bebeğim. İyi misin?"

Wilder'ın kollarında olduğumu geç de olsa fark ettim ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Bir an için onun eşsiz kokusunu içime çektim, az önce olanlardan utanç duyarken kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Sonunda ondan uzaklaştım, ona bakmakta zorlanıyordum ve gidip odamda saklanmak istiyordum. Kurtların koşarak geçip gitmesine duyduğum şaşkınlık yok olmuştu.

Wilder çenemi kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım ve yüz hatlarına kazınmış öfkeyi görünce şaşırdım. Gözleri...

Normal görünmüyorlardı. Parlıyorlardı. Şok içinde geri adım attım, aniden Wilder'ın beni belimden tuttuğu yerde keskin bir şeyin derimi çizdiğini ve yırttığını hissettim. Beni aniden bıraktı ve parmaklarından uzanan keskin pençeleri gördüğümde nefesim kesildi.

"Rune, kaç," diye umutsuzca homurdandı ve dişleri ağzında uzamaya ve burnu öne doğru uzamaya başladığında tek yapabildiğim bir saniye boyunca orada durmak oldu.

Wilder lanet bir şekil değiştirendi. Bir cehennemden kaçmıştım ama kendimi başka bir cehennemde buldum.

Bir çılgılık atarak uzaklaştım ve hâlâ kurtları izleyen insan kalabalığının yanından körlemesine geçtim.

Bunlar kurt muydu? Artık bundan şüpheliydim. Bütün kasaba muhtemelen şekil değiştirenlerle doluydu.

Tam bir aptaldım.

Kasabanın kenarına doğru koşarken nefesim kesildi, her an birinin beni yakalamasını bekliyordum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum.

Tabii ki kendimi lanet olası ormanda, gitmemem için defalarca uyarıldığım yerde buldum.

Bu ormanda her ne varsa, benim için benim kadar tehlikeli olduğundan şüpheliydim.

kasabada bıraktı. Wilder'ın derimde açtığı çizikten akan kan damlacıklarını hissedebiliyordum.

Uğultular aniden geceyi doldurdu ve ne yöne gideceğimi bilemeden olduğum yerde durdum. Her yerde miydiler? Bir elimi ağzıma kapattım, nefesimi ve ortaya çıkma tehlikesi olan çığlıklarımı bastırmaya çalıştım.

Tam o sırada Daxon'ın yakınlardan bir yerden "Rune, bebeğim," diye seslendiğini duydum.

Bir ağacın arkasına daldım ve bir şekilde görülmemeyi umarak dibine çömeldim.

O da onlardan biriydi. Öyle olduğunu biliyordum. Wilder ve o kendi sürülerinin alfabalarıydı. Tam bir aptaldım. Artık pek çok şey anlamlıydı, herkesin yaptığı tüm küçük şakalar.

Eminim hepsi benim aptallığıma çok gülmüşlerdir.

Kurtlar karanlıkta görebiliyordu. Daxon muhtemelen yakınlarda beni izliyordu. Tüylerim diken diken oldu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Bir daha asla bir şekil değiştirenin yakınında bulunmayacağıma yemin etmişim. Ve işte buradaydım.

"Boo," diye fısıldadı Daxon aniden ensemdeki deriye doğru ve bu sefer bir çığlık etrafımdaki havayı doldurdu.

Bana dokunmadı, sadece orada durdu, bana baktı, bakışlarında alışılmadık yırtıcı bir ifade vardı, sanki kaçmam için bana meydan okuyordu.

Ellerimi önümde birleştirdim. "Lütfen, kimseye söylemeyeceğim. Sadece gitmeme izin verin."

"Böyle olması gerekmiyordu, biliyorsun. Sana sırlarımızı söylemeden önce seni bu işe alıştıracağım, kalmaya ikna edecektik," dedi Daxon.

"Ben sizden biriyim. Benden korkmanıza gerek yok."

"Biri sizi durdurmadan buraya nasıl geldiğinizi hâlâ bilmiyoruz. İznimiz olmadan kimsenin kasaba sınırlarına girmemesini sağlamak için muhafızlarımız var."

"Sadece şansım yaver gitti," diye fısıldadım, karşımda duran adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyordum.

"Gitmene izin veremeyiz. Eminim anlayabilirsin," dedi bana doğru bir adım atarak.

"Ne? Daxon, lütfen. I-"

Tam o sırada boynuma keskin bir şey battı, ben Daxon'la ilgilenirken arkamdan yaklaşan biri tarafından sokulmuştu.

Son gördüğüm görüntü Daxon'ın bana baktığı, altın gözlerinin parladığı... Ondan sonra her şey karardı.

Boğazımda sarsıcı bir nefesle karanlığa uyandım ve yatakta dikleştım. Bir an için Alistair'in evine, karanlık odamdaki küçük yatağıma geri döndüğümü sandım. Titreyerek k ı v r ı l d ı m .

Alistair her an burada olabilirdi... Uyuduğum için ceza land ır ıl a c a k t ı m . Kalp atışlarım kulaklarımda gumbürdüyordu ve geçen her korkunç saniye beni daha da kıvrandırıyor, korku beni yutuyordu.

Tam o sırada alt katta bir yerden Carrie'nin tatlı kahkahası geldi, ardından Jim'in gürültülü kıkırdaması geldi. Üzerime bir sakinlik çöktü. Güvendeydim, Alistair'den olabildiğince uzaktaydım.

Bir süre öylece yattım, gözümü kırıştıtararak odanın diğer ucundaki şifonyere baktım. Oteldeydim. Perdeler kapanmış, her şey karanlığa gömülmüştü.

Odama nasıl döndüm?

Olanlar yavaş yavaş hafızama kazınmaya başladı. Kasaba Koşusu, Wilder'ın lanet bir kurda dönüşmesi ve benim ondan kaçışım... tüm kasabadan. Daxon beni ormanda bulmuştu. Ve sonra her şey karardı.

Kalbim anılar karşısında göğsümde güm güm attı.

Daxon'ın karşısında donup kaldım, sanki büyü yapmış gibi kılımı bile kıpırdatamadım. Onun sözleriyle dünyanın nasıl başıma yıkıldığını düşündükçe midem bulanıyordu.

Gitmene *izin veremeyiz*, demişti Daxon ve gözlerindeki bakış sonsuza dek aklımdan çıkmayacaktı.

Yalan söylemişti.

Buradaki herkesin vardı.

Son birkaç hafta boyunca birlikte geçirdiğimiz zamanı düşünmeden edemiyordum. Randevumuz, beni güldürme şekli, sonsuza dek sürecek öpücükler.

hafızama kazındı. O anlar o kadar gerçektir ki, onları düşünürken bile boğazım düğümleniyordu. Ama dün gecedan sonra, bunca zamandır benimle oynadığını fark ettim. Hepsi oynamıştı.

Nefret içimde dolaşırken nefesim göğsümde sıkıştı.

Gözümün önünde olan şeyi neden görememiştim?

Ve artık çok geçti.

Hepsi şekil değiştirendi... her biri. Ve benim hiçbir fikrim yoktu.

Ya bunca zamandır Alistair'le temas halindeyseler ve bu sadece özenle hazırlanmış bir tuzaksa?

Boku yemiştim.

Battaniyeyi bacaklarımdan ittim ve yataktan fırladım, hala yırtık kot şortumu ve dün gecedan kalma siyah atletimi giydiğimi fark ettim. En azından ayakkabılarımla çıkarılmıştı. Kapıya doğru ilerledim ve kolu tuttum. Şaşırtıcı bir şekilde, kolayca açıldı. Kilitli olmasını bekliyordum. Kafamı dışarı uzattığımda, alt katta sadece her zamanki sesler vardı, sıra dışı bir şey yoktu ve kapımın yanında nöbet tutan kimse de yoktu.

Çabucak kapıyı kapattım ve odamdan pencereye doğru yürüdüm.

Perdeleri araladığımda, sabah güneşi önce beni kör etti. Gözlerimi kırıştıtararak aşağıya, çimenliğe ve yakındaki nehre baktım. Oradan ayrılmamı engellemek için bekleyen herhangi bir muhafız da görmedim. Gerçi Daxon kasabayı gözetleyen muhafızlardan bahsetmişti. Eminim dışarıda, gözlerden uzakta bekliyorlardı ve bir şey yapmaya kalkışırsam bana göz kulak olmak için tetikte olacaklardı.

Kollarımı sıkıca kavuşturarak orada durdum, dişlerim takırdatarak dışarıya baktım. Dün her şeyin nasıl da darmadağın olduğuna ya da bir şekilde bir kurt sürüsü topluluğunun içine girdiğime hâlâ inanamıyordum.

Bu, nasıl lanetlendiğimin bir başka örneğiydi.

Çenemi sıktım, duvarlar etrafımı sarmış gibi görünürken kalbim küt küt atıyordu. Önümdeki görkemli manzara birden o kadar da sakin görünmemeye başladı. Bir hapishaneyi başka bir hapishaneyle takas etmişim. Ve bir hapishane, ne kadar güzel olursa olsun, yine de bir hapishaneydi.

Ellerimi kollarıma sürtmeye devam ettim, her yerim kaşınıyordu. Yatağa doğru yürüdüm ve bir yastık kaptım, hayal kırıklığıyla çığlık atarken pencereye fırlattım. Öfke içimi yakıp kavuruyordu.

"Siktir!"

Yastık pencereye ulaşamadı, onun yerine masanın üzerindeki su şişelerime çarptı ve onları yere savurup takırdattı.

Sana sırlarımızı söylemeden önce seni bu işe alıştırarak, kalmaya ikna edecektik.

Geldiğim andan itibaren kaderimi mühürlemiştim ve beni bırakmaya hiç niyetleri yoktu.

Tüm vücudum titredi ve gözlerimin kenarları karanlıkla tüylendi... panik üzerimde geziniyordu. Bir süredir sürekli panik atak geçiriyordum ve şu anda bir tanesinin gelmekte olduğunu söyleyebilirdim.

Aceleyle banyoya girdim ve yüzüme soğuk su çarptım, sonra birazını avuçlarımın içine alıp içtim. Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler aldım.

Lavaboya tutunarak aynada kırmızı çerçeveli gözlerime ve dağınık saçlarıma baktım. "Neden?" Bir kızın nasıl bu kadar kötü şansa sahip olabileceğini merak ederek yansımama fısıldadım.

Bir canavardan kaçıp diğerinin kollarına atılmak pek de zekice bir hareket sayılmazdı. Yine de yaptığım tam olarak buydu.

Seçeneklerimi gözden geçirirken kalbim sıkıştı. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım bu durumdan kurtulamayacağımdan emindim. Pencerenin dışını tekrar kontrol ettim. Dışarıda hâlâ kimse yoktu.

Her iki adamın da başıma bela olacağını bilmiyor muydum? Ve her zaman olduğu gibi, kendi içgüdülerimi görmezden gelmemiş miydim?

Öfkeden tir tir titriyordum, volta atarken yerde bir yol çiziyordum. Daxon'un sözleri zihnimde her dolaştığında öfke derimin altında alevleniyordu. Düşüncelerimde çalkalanıyor, kapana kısılmış hissetmenin acısını derinleştiriyorlardı.

Dün gece neyi farklı yapabileceğimi düşünürken boğazımı bir çığlık parçaladı. Meseleyi kendi ellerimle halletmeli ve arabamı almaya gitmeliydim. Üç hafta olmuştu, tamamen tamir olmasa bile en azından artık sürülebilir durumdaydı. Arabayla en azından avlanmazdım. Belki de kaçabilirdim.

Bir fanteziye kapıldığım için kendimi tekmeledim. Wilder ve Daxon'a benzeyen iki adamdan kim etkilenmezdi ki? Benim gibi bir dağınık için onların sıcak dokunuşları ve tatlı sözleri kriptonit gibiydi. İkisinin önünde nasıl ağladığımı düşününce içim burkuldu. Buna çok gülmüş olmalılar.

Onlara saldırmak ve canlarını yakmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü göğsümde ağırlaşıyordu. Kasabaya gelişimi, kasabada yaşayanların insan olmadığına dair gördüğüm ipuçlarını her düşündüğümde boğazım düğümleniyordu ama beynim tüm ipuçlarının onların şekil değiştiren olduğuna işaret ettiğini bir türlü kabullenemiyordu.

Nabzım hızla atıyordu. Odamda bir saniye daha kalamazdım yoksa çıldıracaktım. Sandaletlerimi ve çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım. Merdivenlerin dibinde vücudum gerildi. Jim ve Carrie'nin gözlerinin içine bakmaya hazır mıydım? Şu anda, içimden bir ses onların iyiliğinin bir yalan olduğunu söylese de

durum böyle değildi.

Lütfen orada olmasınlar.

Merdivenlerin köşesinden ana bar bölümüne bakarken Jim'in mutfığa doğru gözden kaybolduğunu gördüm. Carrie'den hiç iz yoktu. Bu benim için bir şanstı. Kapiya doğru fırladım ve kavurucu sığağa doğru aceleyle dışarı çıktım.

Dikkatimi çimenlikte sağa sola salladım ama kimse bana doğru koşmadı. Sürüklenip götürüldüğümü ve hayatımın geri kalanında küçük bir odaya kapatıldığımı hayal edip duruyordum; özgürlük şansı uzak ve imkânsız bir hayaldi.

Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Alistair'in benden her şeyimi aldığı zamanın aksine, o zaman çok gençtim ve arkadaşımı kaybettiğim için bir şey yapamayacak kadar kırılmışım, arkama yaslanıp bir daha kimsenin özgürlüğümü çalmasına izin vermeyecektim. Bu kasabadan ayrılmanın bir yolunu bulacağımdan emindim.

O anda tüylerim diken diken oldu. Etrafımdaki nehre ve ormanlık alana baktım, izlendiğim hissinden kurtulamadım. Ormana adımımı attığım anda durdurulacağımdan hiç şüphem yoktu.

Nereye gideceğimden emin olamayınca yürümeye başladım, sağlıklı düşünebilmek için hareket etmem gerekiyordu. Ana caddede ilerlemeye başladım, kendimi içinde bulduğum bu yeni dünyada binalar artık o kadar da tuhaf görünmüyordu. Etrafıma bakınmaya devam ettim, hâlâ durdurulmayı bekliyordum. Bu bana sahte bir güvenlik hissi verip kaçmam için beni kandırmaya çalışan bir tür oyun muydu?

Sırtımı bir ağrı kesti, Daxon'ın sözlerini düşünmeye devam ettikçe kaslarımdaki gerginlik daha da arttı.

Kaçmak istedim.

Ağlamak.

Saklanmak için.

Ama yapamadım.

Sokaklar bomboştı, önünden geçtiğim dükkânlarda sadece birkaç müşteri vardı. Herkes bir gece önce Kasaba Koşusu için oldukça fazla içmişti, eminim hala toparlanmaya çalışıyorlardı.

Ne olduğunu anlamadan, küçük b a k k a l a giden ara sokağa girdim. Belki de tam da ihtiyacım olan şey içinde boğulacağım bir torba iğrenç derecede sağlıksız atıştırmalıktı, çünkü bu gidişle çıldıracaktım. Dev bir kutu dondurma ve bir paket Doritos şarttı.

Artık hiçbir şey masum görünmüyordu. Önümden bir kurdun geçmesi tesadüf müydü? Başından beri buraya mı çekilmiştim?

Kendimi sakinleştirmek için bilerek daha yavaş nefes aldım, kollarımı ovuşturdum ve yaşlı bir kadın marketten çıkarken etrafıma bakındım. Bana hızlı bir bakış fırlattı ve sonra aceleyle uzaklaştı.

O bir şekil değiştiren miydi?

Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki öyleydi. Diğerleri gibi o da bir yere gitmediğinden emin olmak için beni mi izliyordu? Bunu düşünmek bile sinirlerimi geriyordu.

Ön cam kapılar benim için kayarak açıldı ve bir klimanın serinliği ve beyaz steril duvarlar tarafından karşılanan markete adım attım. Genç bir kızın birini kontrol ettiği tek kasanın arkasında yiyecek ve malzemelerle dolu beş sıra raf uzanıyordu. Küçük bir yerdi ama sanırım bu küçük kasabaya yakışıyordu.

Bir alışveriş arabası aldım, sonra onu ilk koridorda iterek istediğim şeyi aradım. Yiyecek sıraları dikkatimi dağıtmama yardımcı oldu. Sakinleşmezsem cenin pozisyonuna düşmeme ve bir daha kalkamamama bir saniye kalmıştı.

Zamanımı beklemeli, kaderime boyun eğmiş gibi davranmalı, zayıflıklarını bulmalı ve sonra hızla kaçmalıydım. Bunu yapabiliyordum.

Arabayı ileri ittim ve en az üç paket Oreos ve bir paket nacho peynirli Doritos eklemeye başladım. Üçüncü reyonda bir paket şeftali aromalı buzlu çay doldurdum. Her zaman şeftali.

Bir paket daha almak için uzandığımda, çünkü asla yeterince alamazsınız, biri arabasını benimkine çarptı ve kalçama çarpmasına neden oldu.

"Ouch." Elimde hâlâ buzlu çay şişesi olduğu halde döndüm ve gelenin Arcadia olduğunu görünce gözlerimi devirdim. Tabii ki oydu. Bugün tam da ihtiyacım olan şeydi... küçük bir doz psikopat.

Onunla uğraşmak zorunda kalma ihtimali midemi bulandırdı. İşte o zaman fark ettim ki, benim alışverişim abur cuburdan oluşurken, onda yarım düzine poşet köpek maması vardı ve bu en hafif tabirle tuhaftı.

"Kendine dikkat et," diye hırladı, arabasını benimkinden uzaklaştırdı, sonra yanımdan geçerken üst dudağı bembeyaz dişlerinin üzerinde kıvrıldı. "Bir daha yoluma çıkarsan geldiğimi göremezsin. Seni burada kimsenin istemediğı konusunda bir kez uyarmıştım zaten." Hışımınla koridorda ilerledi, topuklu ayakkabıları muşambaya çarparak tıkırdıyor, dar kırmızı eteğı yuvarlak kalçasının üzerinden kıvrılıyor ve dizlerine kadar iniyordu. Market için oldukça uygun bir kıyafetti.

Kaşlarımı kaldırdım, tehdidi karşısında yarı şaşırmış, yarı eğlenmişim. Burada kapana kısıldığıma dair notu almamış mıydı? Buradan çıkmak için her türlü teklifi memnuniyetle kabul ederdim.

Wilder'ın geçmişleri, kaybedilen hamilelik ve geride bıraktığı kalp ağrısı hakkındaki sözleri zihnimde alevlendi. Kaskatı kesildim, Daxon ve Wilder'a yaptıklarını hâlâ umursuyormuş gibi görünen bir parçam olduğu için hayal kırıklığıyla başımı salladım.

Buzlu çayı arabama koyarken içimde bir kızgınlık patladı. "Olmana gerek yok

bir kaltak, Arcadia," diye seslendim ona.

"Siktir git!" İşi oluruna bırakacak biri olmadığından bana doğru geri döndü ve el arabasını yanındaki genç bir çifte ait başka bir arabaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle irkildiler ve Arcadia'ya ters ters baktılar.

Ellerini havaya kaldırarak onlara bağırmaya başladı, "Nereye gittiğinize dikkat edin, aptallar. Bu dükkanda sadece siz yoksunuz."

Kocasını öne çıkıp zar zor çöze bildiğim kelimelerle sakın bir şekilde onunla konuşurken, karısı Arcadia'nın dengesiz davranışlarına kaşlarını çatı.

Karşılıklı konuşmayı izledim, kızgınlığın yerini eğlence almıştı. En azından sorunu olan tek kişi ben değildim. Kargaşa mağaza müdürünün dikkatini çekti, yaşlı bir adam Arcadia ile tartışmaya girdi ve onun arabasını işaret etti. Kadın yine de sesini kesmedi, sadece daha da yükseldi.

Bir anda göğsümden bir şey çekildi ve kendimi onlara doğru tökezlerken buldum, ayaklarımın kendi aklı varmış gibi görünüyordu. Kontrolsüzlüğüm yüzünden göğsümü bir panik dalgası delip geçti. Ne oluyordu?

Mağaza müdürü yaklaştığını fark etti ve geri çekilmem için başını salladı. Ama artık çok geçti ve içgüdüsel olarak bir elimi Arcadia'nın koluna koydum. Kalınlık havayı doldurdu, o kadar ağır ve zorlayıcıydı ki, üzerime kirli bir öfke çöktü, kanım kaydandı, damarlarımda patlayan öfke yüzünden göğsüm alev aldı.

Herkes bana baktı, ne yaptığımı şaşırmışlardı. Arcadia dikkatini bana doğru çevirdi ve eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan ölmüş olurdum.

Etrafımdaki havada enerji titreşiyordu ve içime akan karanlıkla başa çıkmak için gözlerimi kapattım. Saniyeler içinde göz kapaklarımdın arkasında parlak bir ışık parladı ve geldiği gibi hızla kayboldu. Havayı kirleten öfke buharlaştı.

"Bana ne yaptın?" Arcadia'nın sesi yumuşak ve neredeyse kederli çıkmıştı, ondan duymayı hiç beklemediğim bir tondu bu.

Gözlerimi açarken elimi geri çektim, bunun başıma nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı mezarlıkta yas tutan çiftin başına geldiği gibi. Herkes sanki boynuz çıkarmışım gibi bana bakıyordu ve ben ne yapacağımı bilemeden birkaç adım geri attım.

Arcadia gözlerini kırıştırarak bana baktı, tamamen afallamıştı. Yüz ifadesindeki tüm öfke eriyip gitmişti. Gözlerini sadece dingin bir bakış dolduruyordu, sakinlik ve şaşkınlık.

"Az önce ne oldu?" diye sordu mağaza müdürü.

Arcadia boş gözlerle bana baktı.

Başımı salladım, ciğerlerim daraldı, nefes almakta zorlandım. Az önce olanlardan dolayı dehşete düşmüştüm. Mezarlık olayını unutmuştum, bunun sadece bir tesadüf olduğundan emindim.

Ama bunu görmezden gelemedim.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu, hiçbir şey ifade etmiyordu ve dördü bana uzun uzun baktıkça daha fazla panik hissettim.

"Bilmiyorum." Başımı eğerek, el arabamı ve içindekileri arkamda bırakarak dükkândan koşarak çıktım. Yol boyunca titreyerek hana doğru koştum.

İçimde bir şeyler kırılmış olmalı, çünkü normal insanlar... normal şekil değiştirenler böyle davranmazdı. Biri kaldırımda önüme çıkıp yolumu kesene kadar koşmayı bırakmadım.

Tökezleyerek durdum, nefes nefese kaldım ve başımı kaldırıp baktım.

Wilder önümde duruyordu. Mürekkep rengi saçları yüzünü çevreliyor, telleri bir gözünün üzerinden sarkıyordu. Yoğun kirli sakalları çene çizgisini kaplıyordu ve kalın kaşları daraldıkça koyu yeşil gözleri koyulaşıyordu. Öpüşmek için yapılmış mükemmel, dolgun dudaklar dikkatimi çekti ve hızla başka tarafa baktım. Yorgun göründüğünü fark ettim. Sanki bütün gece uyanık kalmış gibiydi.

Fuuuuuck. "Ne istiyorsun?"

"Bu sabah dinleyecek havanda mısın?" Bakışlarının ardındaki yoğunluk içime işledi.

Geniş bir şekilde durdu, kolları iki yanında kaskatı kesilmişti ve bana konuşana kadar gitmeye niyeti olmadığını söyledi.

"Duruma göre değişir. Daha sonra gitmeme izin verecek misin?" Huysuzca sordum.

Sessizliği çok şey anlatıyordu.

"O zaman havamda değilim," diye iç çekerek cevap verdim. "Hadi gidip özel bir yerde konuşalım, Rune."

Sertleştim ve ona ters ters baktım. "Hayır dedim." "Ve bunu yapana kadar da gitmeyeceğim."

Ona en iyi ölüm bakışımı attım, çenemi kaldırdım ve artık canıma tak ettiği için arkamı döndüm. Bir adım bile atmadan kolumu dirseğimden yakaladı ve beni kendisine doğru çekti. Geri döndüm ve göğsüne çarpmaktan son anda kurtuldum.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturarak tısladım: "Bana el kaldıramazsın."

"Mantıklı davranmadığın zaman yapabilirim."

Verdiği yanıt beni öfkелendirdi ve onu ittim, bu biraz da bir dağı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi sinirli bir şekilde. Wilder beni serbest bıraktı ve avucunu açarak bana bir barış anlaşması gibi sundu.

Orada dururken uzun boylu ve heybetliydi. Giydiği siyah tişört kaslarının her açısını ve kıvrımını ortaya çıkarıyordu ve aptal kalbim onun ne kadar çekici olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Ne diyorsun, Rune? Bazı şeyleri açıklamama izin ver."

Gerginlik kürek kemiklerimin derinliklerine işledi ve ilk başta cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Düşünmeye çalışırken kulaklarımda kalbimin atışını dinledim.

Sonunda içimi çektim, gerçekten başka bir seçeneğim yokmuş gibi hissediyordum. Bu da planıma yarayabilirdi, işbirliği yapacağımı düşünmelerini sağlayabilirdi. Wilder'ı dinleyecektim, ne olursa olsun beni zorlayacağını çok iyi biliyordum. Belki o da bana buradan çıkmama yardımcı olacak bir şey söylerdi.

"Peki, kısa keselim," dedim.

Elimi tuttu, yüzünde boş bir ifade vardı ve beni sokağın karşısına fırlattı, ne kadar hızlı hareket ettiğinden ayaklarım neredeyse uçuyordu. Bir ara sokağa daldık ve toprak bir yol ile araziye süsleyen birkaç evin olduğu bir tarlada ortaya çıktık. Çoğu küçük ve tuğladan yapılmıştı, hatta birkaçının beyaz çitleri vardı.

Wilder beni iki katlı olan tek eve doğru çekti. Koyu kahverengi duvarlar, pencerelerin etrafında siyah çerçeveler. Ön bahçede kısa bir çimenlik ve sokaktan ön kapıya uzanan taş bir yol vardı. Herhangi bir çiçek ya da dekoratif parça ya da çit yoktu. Siyah kemerli kapının önünde durdu ve cebinden çıkardığı anahtarlarla kapının kilidini açtı.

Kapıyı iterek açtığı anda içeri girdi ve ona katılmam için bana el salladı. Koridor arkamdaki güneş ışığıyla aydınlandı ve üst kata çıkan büyük bir merdiven ortaya çıktı. Modern, sade, beyaz duvarlar, süslü pervazlar ve metal bir avize. Tam da bir bekâr evinden beklediğim gibi.

Kapıyı arkamdan kapattı ve oturma odasına girdi. İçeride sadece temel şeyler vardı, duvarda resim ya da tablo yoktu, televizyon bile yoktu. Sadece bir sehpa, siyah deri bir kanepe ve bir duvarı kaplayan bir kitaplık vardı.

Pencereye doğru yürüdüm, sessiz sokağa baktım, güneş ışığı her şeyin mükemmel olduğu bir başka muhteşem gün gibi görünüyordu.

"Konuş," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, kanepenin köşesine oturmaya karar vermesine sevindim, bacaklarını ayırmış, elleri kalçalarında ve benden yeterince uzakta.

"Kurt değiştirenler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu bana yumuşak bir tonda.

Omuz silktim. "Eminim diğer tüm şekil değiştirenlerle aynıdır. Lycanlar insanların gölgesinde yaşarlar ve çoğunlukla ay tarafından kontrol edilirler. Bazıları ayda üç gün dışında yer değiştiremez."

"Ama ay olmadan kurtlarını kontrol altına almayı başaran pek çok kişi var," diye ekledi.

Başımı salladım, Alistair ve sürüsündeki diğerlerinin kurtlarının kontrolünü ellerinde tutmak için dolunay dışında sık sık ava çıktıklarını görmüştüm.

"Neden bana tarih dersi veriyorsun?" Nereye varmaya çalıştığından emin olamadığım için sordum.

"Rune, bebeğim, dünyada dört kurt değiştirici ırkı olduğunun farkında mısın?"

Ona göz kırptım, doğru duyduğumdan emin değildim. "Dört derken neyi kastediyorsun? Bana Lycan'ların tek ve üstün ırk olduğu öğretilmişti." Nefesim ciğerlerimde tılandı ve imasının şokuyla sesim biraz cızırtılı çıktı.

Wilder ayağa kalktı ve durduğum yere gelip elimi tuttu. Beni kanepeye götürdü. "Otur."

Yere çöktü ve aynısını yapmam için bana baktı, ben de isteksizce itaat ettim. "Dört kurt ırkı derken ne demek istediniz?" Bastırdım.

"Dünyamızda dört tür var. Lycan'a aşinasınız çünkü bir Lycan sürüsünden geliyorsunuz."

Duyduklarım karşısında kalbim duracak gibi oldu. Dört kurt ırkı. İmkânı yok. Dışarıda bu kadar çok kurt varsa gidebileceğim güvenli bir yer var mıydı?

Ailem, Alistair, birlikte büyüdüğüm herkes... Lycan dışında hiçbir şeyden bahsetmediler. Nasıl olur da kimse bana başka türler olduğunu söylemezdi? Bir balonun içinde, bir boşlukta, dünyaya tamamen kör bir şekilde yaşamıştım. Göğsümün sıkıştığını hissettim ve göbeğime sarıldım.

Wilder, "Ben de bir Lycan'ım," diyerek düşüncelerimi nazikçe böldü ve dirseklerini kalçalarına dayayarak bana yaklaşırken dikkatimi tekrar ona çekti. "Biz tüm ırklar arasında en güçlü olanıyız. Savaşığımızda bizi kimse durduramaz." Bakışlarında ukala bir ifade vardı ve ben gözlerimi devirdim.

"Peki ya Daxon?" Kaşlarımı çatarak sordum. Wilder'ın anlattıklarından onun bir Lycan olmadığını anlamıştım. O sadece... farklı görünüyordu.

"O bir ısırılmış. Ay tarafından kontrol edilmezler ve kurtları üzerinde tam güce sahiptirler. Yaralandıklarında son derece güçlü iyileştiricilerdir. Tarihsel olarak cinsleri hakkında pek bir şey bilinmiyor. Bir keresinde Bittenlerin ilk orijinal kurt değiştiren ırk olabileceğini duymuştum ama kim bilir." Wilder sanki hiç umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Ağzım bir karış açık, olduğum yerde donup kalmıştım. Tüm bu haberlerle birlikte dünya daha da korkutucu görünüyordu. Alistair bana kuklasıymışım gibi davranıyor, dünyadan uzak tutuyordu ve o etrafta yokken bile hayatımı boktan hale getirdiği için ona lanet ediyordum.

"Üçüncü tür Totemik kurttur. Bir insan kendi türleri tarafından ısırıldığında ya da büyüyle dönüştürüldüğünde ortaya çıkarlar. Ve son olarak Fenrir kurtları, dört türün en saldırganı ve kesinlikle kendi türünüzü korumak isteyeceğiniz tür.

ne pahasına olursa olsun."

Şaşkın yüzüme baktığında ifadesi sempattikti. Bakışlarımı ondan çekemedim. "Senin sürün ve Daxon'unki bu kasabada yaşıyor, değil mi?"

Başını salladı. "O nehrin karşısında yaşıyor ve benim Lycanlarım da bu tarafta. Uyum içinde yaşamamanın bir yolunu bulduk. Nehrin onların tarafındaki bölgesi onlara ait, kasabayı geçen bu taraf ise benim yetki alanım. Kasaba herkes için güvenli bir bölge." Durdu ve beni inceledi. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve daha fazla zamanımız olduğunda, bunların hiçbirini nasıl bilmediğini daha iyi anlamak istiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldım, yüzünü inceledim, keşfettiğim her şeyi anlamaya çalıştım. Geriye dönüp baktığımda daha fazla cins olması elbette mantıklıydı ama hayatım boyunca bana ne kadar çok yalan söylendiğini düşününce çenem sıkıştı.

Wilder beni izledi. "İyi misin?"

Ayağa kalktım. "Kabullenmem gereken çok şey var. Belki de gitmeliyim."

Bakışları beni hiç terk etmedi ve dünyada ne kadar bağlantısız hissettiğimi düşünerek ürperdim. Hiçbir yere ait değildim. Alistair'in de emin olduğu gibi sürüme, insanlara ve kesinlikle buraya değil.

Alistair bir zamanlar beni dışlanmış biri olarak tanımlamıştı ve şimdi bunu her zamankinden daha fazla hissediyordum.

"Tamam, dört çeşit kurt bir yana, neden buradan ayrılamıyorum? Açıkçası türümüzün gizli tutulması gerektiğini bilerek b ü y ü d ü m , " dedim ona açıkça, bir yanım şifreli bir mesajla karşılık vermesini beklerken bana hiçbir şey vermedi.

Yanımda durdu ve ona k ı y a s l a ne kadar küçük olduğumu düşünmemeye çalıştım. "Seni korumak için."

Homurdandım. "Doğru. Beni güvende tutmak için esir tutuyorsun. Bu çok mantıklı." Acı acı güldüm. "Teşekkür ederim, ama sanırım ben iyiyim."

"Bize ihtiyacınız var."

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama sözleri bana bir uyarı, bir tehdit gibiydi.

"İhtiyacım olan şey gitmek," dedim.

Parmağını çenemin altına kaydırdı ve dokunduğu her yerde tenim ısındı. Başparmağı dudaklarımı okşadı, etimi çekti ve bakışlarında bu durum için uygun olmayan bir açlıkla bana baktı.

Vücudum o kadar hızlı tepki verdi ki, dokunuşundan gelen gümbür gümbür arzusunun yoğunluğu beni şaşırttı.

"Daha işimiz bitmedi," dedi bana. "Yapmanı istediğim daha çok şey var."

Anlıyorum. Yabanılığın çok güzel Rune, ama inatçılığın başını belaya sokmaktan başka bir işe yaramayacak. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sesi sakın ama kararlıydı ve benim kasabadan ayrılmamamdan mı yoksa onun evinden mi bahsettiğini anlayamadım. Onun dokunuşuyla damarlarıma coşkulu bir his yayıldı. Bir yanımın onu nasıl boğmak istediğini açıklayamıyordum ama bir yanım da dudaklarına bakmaktan, onları arzulamaktan kendini alamıyordu.

"Bana ne olacağını neden umursuyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum. Kasabaya geldiğimizden beri sürekli savaş halinde olan iki güç gibiydik. Aramızdaki her şey... zordu ama şu anda karşımda duran adam farklıydı.

Bunların hepsi oyunun bir parçası mıydı?

"Hecelememi ister misin?" Başparmağını tekrar dudaklarımda gezdirdi ama bana cevap verme şansı vermedi. Çünkü ağzı benimkine bastırmıştı.

Kollarında ürperdim, bedenim ona karşı yumuşadı ve onu kol mesafesinde tutmaya yönelik tüm kararlılığım şimdi uçup gitti.

Beni bir cehennem yoğunluğuyla öptü. O bir ateşti ve ben de onun aleviydim, tutuşuyor, kükreyerek canlanıyordum. Daha da yaklaştım, tişörtünü kavradım, onu öptüm, ona daha kolay ulaşabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. Dünya etrafımızda kayboldu. Bedenim bu ezici enerjiyle vızıldarken başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kaybolmuştum, tükenmişim, anlamadığım duygular içimden fırlıyordu.

Wilder gibi biri için nasıl bu kadar çabuk bu kadar çok şey hissedebildim?

Öpüşmemize ara verdiğinde ve ben keskin, sık nefesler aldığımda, bizden başka hiçbir şey hatırlayamıyordum.

"Evet, söyle" diye emrettim, daha önceki sorusunu yanıtlayarak. "Benden tam olarak ne istiyorsun?"

Kolları dizlerimin ve sırtımın altından geçti ve beni ayağa kaldırdı, dudakları yine dudaklarımdaydı.

"Hepsini istiyorum, Rune. Bana vereceğin her şeyi," diye hırladı ağzımın kenarına do ğ ru.

Bizi odadan çıkardı, merdivenlerden yukarı çıkardı ve ilk odaya götürdü. Oda, tüm kasabaya bakan büyük bir pencerenin altındaki mavi çarşafli büyük bir yatak dışında boştu. Beni yavaşça şiltenin üzerine yatırdı. Vücudu onu takip etti ve üzerime uzandı, ağızlarımız bir kez daha çarpıştı. İnledi ve ben de gözlerimi kapatıp kendimi onun büyüüne bıraktım. Artık onu zorlama şansım kalmamıştı ve kollarımı boynuna dolayıp başımı kaldırarak yaklaştım, ilk tanıştığımızdan beri bunun özlemini çektiğimi biliyordum.

Yanımda yan dönerek, eli çene çizgimden aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinde gezindi. Yapabileceğini bilmediğim bir yumuşaklıkla parmaklarını göğüslerimin üst kısımlarında gezdirerek benimle alay etti. Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve

Avucunu göğsümün üzerinde yumuşattı, meme uçlarım çok sıkı, çok sertti, mümkün olan en iyi şekilde acıyorlardı. Ben onu derinden öpüp kalçalarımı sıkarken o da göğsümü sıkıp yoğurdu.

Onu arzuluyor ve yollarımız her kesiştiğinde içimde uyandırdığı o doyumsuz duyguyu hayata geçirmesi için yalvarıyordum.

Parmakları kaburgalarımın üzerinde gezindi ve üstümle şortum arasındaki çıplak ten çizgisini buldu.

Onunla birlikte olmak zorunda olduğum bu aciliyete isim vermeyi reddederek inledim.

Kot şortumun düğmesini çevirerek açtı ve parmak uçlarını iç çamaşırımın lastiğinin üst kısmında gezdirdi.

Nefesim hızlandı ve ona sıkıca tutundum, aynı anda hem hazır hem de gergindim. Şimdiye kadar sadece Alistair'le birlikte olmuşum... ve o zamanlar şu anda düşünmek istediğim zamanlar değildi. Yoksa bunu yapamazdım.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye mırıldandı, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. Ağzı kulak mememin altındaki yumuşak eti buldu. "Lütfen?" diye umutsuzca sordu ve izin istediği için damarlarımda rahatlama hissettim.

Başımı salladım, ilk başta sesimi bulamadım. Sonra fısıldadım, "Evet."

Beni ödüllendirdiği gülümsemesi, tutması için çaresizce çırpındığım lezzetli vaatlerle doluydu.

Parmakları iç çamaşırımın lastiğinin altından geçip sıırılsıklam olduğum yere doğru kayarken kulak mememi ağzına götürdü

Girişi bulduğunda, parmağını içime daldırdı, içeri ve dışarı kaydırdı, sonra bir tane daha ekledi.

Umutsuzca aradığım duygunun peşinden koşarak haykırdım. Başımı yastığa yaslayarak inledim, kalçalarım içimde çalışan parmaklarının hareketiyle sallanırken, ağzı boynumun kenarını kaptı, beni yaladı ve öptü.

Eğer zamanı dondurabilseydim, bu an olurdu... Wilder'ın içinde kaybolduğum an. Kendini bıraktığında, itiraz ederek inledim ve o da hafif bir kahkaha attı, Ona verdiğim tepkiden açıkça zevk alıyordu.

"Benim sonum olacaksın," dedi usulca kendini yukarı iterken. Bakışları vücudumda dans ediyor, her santimimi inceliyor ve beni k ı v r a n d ı r ı y o r d u .

"Sana sahip çıkacağım bebeğim. Kendimi tenine işleyeceğim. Bugünden sonra beni asla unutmayacaksın."

Dudaklarımı yaladım, ilk içgüdüm *evet* diye bağırırken nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Sanki hevesimi sezmiş gibi öne doğru eğildi ve hızlı bir hareketle kıcımı kaldırıp şortumu ve iç çamaşırımı çıkardı. Onları bacaklarımdan çekerek bir kenara fırlattı, gözleri beni hiç terk etmiyordu.

"Bana her şeyi göster. Üstünü çıkar," diye emretti, alfasından bir ipucu

Sesinden yayılan güç, şehvetimi daha da keskinleştiriyordu.

Sürpriz bir şekilde tereddüt etmedim ve atleti yukarı ve başımın üzerine çektim. Dantelli sütyenin mandalını açmaya gittiğimde elimi tuttu. "Hayır, kalsın." Uzandı ve dantelli kapları çekiştirerek göğüslerimi serbest bıraktı. Onun sertliği yüzünden zıpladılar. Birini yakaladı, sıktı ve meme ucumu çimdikledi. "Hayal ettiğimden bile daha güzel," dedi kısık sesle.

Wilder gibi birinin bana sanki gördüğü en inanılmaz şeymişim gibi bakmasının güçlendirici bir yanı vardı.

Yatağa geri tırmandı, bacaklarımı ayırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti. Ona uyum sağlamak için yer değiştirdim. Bakışları kalçalarımın arasında perçinlenmişti, tüm beni içine alıyordu ve kazandığını biliyormuş gibi ukalaca gülümsedi.

Ne olduğunu anlamadan eğildi, önümde eğildi ve ağzı hiç tereddüt etmeden en mahrem yerime yapıştı.

"Aman Tanrım." O beni yalarken sırtımı dikleştirdim, dili beni çılgına çeviren kısa, hızlı hareketler yapıyordu. Çıkardığı sesler, beni yediği vahşet, nefes nefese kalmama neden oldu.

Daha önce hiç bir erkek bana oral seks yapmamıştı ve dili bana karşı kadife gibiydi.

Parmakları bacaklarımı daha da açarken bir canavar gibi inledi.

Tüm vücudum gerildi, tüylerim diken diken oldu, heyecanım arttıkça arttı. Hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

Kendimi çiğ ve açıkta hissediyordum ama her nasılsa Alistair'le olduğu gibi acımıyordu.

Birdenbire koptuğunda vücudum kırılma noktasına gelmişti. Başımı kaldırdım ve dudaklarındaki parlayan suları yalarken ona deliymiş gibi baktım.

Kahretsin, bu adam ateşliydi.

"Neden durdun?" Hava ciğerlerimden o kadar hızlı boşaldı ki başım döndü.

Yüzündeki ihtiyaç ve gülümseme bana ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyordu. "Sana istediğin her şeyi o kadar kolay veremem," diye alay etti. Yüzünde beni kıvrandırmaktan zevk aldığını görebildiğim o ifade belirdi.

Bakışlarımı ona diktim ve bacaklarımı kapatarak doğruldum. Usulca kıkırdadı.

"Seninle işim daha bitmedi," diye homurdandı, elleri dizlerimdeydi ve onları tekrar ayırdı. "Benim için böyle kal."

Onu dinlememeliydim ama seksle bulanmış zihnim mantıklı düşünemiyordu. "Bazen tam bir göt olabiliyorsun, bunu biliyor musun?"

Güldü ve sesini bana sevdirdiği için ona lanet olsun. Gömleğini çekip çıkardı, arkasına fırlattı, sonra elleri kot pantolonunun kemerine gitti. Kemerini çözdü, sonra kot pantolonunun düğmesini açtı. Kısa sürede

onları yere bıraktı ve dışarı çıktı.

Wilder'ın önümde durup sikini avuçlamasını izlerken gördüğümde daha lezzetli bir manzara görmemiştim. Büyüklüğü karşısında nefesim kesildi. O şey içime sığmıyordu. Neyse ki Alistair'in aleti hiç de büyük değildi, bu benim için büyük bir şanstı.

Wilder kaslıydı ve pürüzsüz bir teni vardı...
mükemmeldi. "Çok büyüksün." Kelimeler
dudaklarımdan döküldü. "Umm, teşekkür ederim,"
dedi gülerek.

"Bu olmayacak..." Vücudumun aşağısına baktım ve bacaklarımı kapattım, sonra tekrar ona döndüm. "Yani, bu ilk değil ama canın yanacak mı?"

Sanki böyle bir soru sormamı hiç beklemiyormuş gibi ağzından bir kıkırdama daha çıktı.

"Muhtemelen ilk başta biraz acıtacak, ama sonra daha fazlası için ağlamayı sağlayacağım.

Benim için aç, bebeğim."

Kesinlikle istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı ve bir parçam beni kontrol etmediğini açıkça göstermek için bunu şimdi bitirme fikriyle oynarken, kelimelerim gelmeyi reddetti. Bedenim aklımı dinlemeyi reddediyordu, çünkü mantığın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Aramızdaki şey saf hayvani, çiğ bir açlıktı.

Elleri dizlerime dokundu, sadece kitaplarda okuduğum, sadece mümkün olduğunu hayal ettiğim şeyleri hissettirdi. "Benim için aç," diye tekrarladı. "Bir daha söyletme bana." Dizlerimi nazikçe kavradı, aralarından geçip vücuduma sürünürken dizlerimi iyice itti. Elleri başımın iki yanında yatağa yaslanmıştı.

Beni sahiplenme duygusuyla büyülenmiş bir halde derin derin nefes aldım.

"Senden hâlâ nefret ediyorum," dedim aniden, o n u çok istememe rağmen hâlâ affetmediğimi bilmesini istiyordum.

"Ben de senden nefret ediyorum," dedi neredeyse şefkatle. Ama sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve beni amansız bir tutkuyla öpüyordu.

Tam olarak ne istediğini ve nasıl alacağını biliyordu ve ben onun avcısının avıydım. Bedenim onun altında uğulduyordu. Öne doğru eğildi, bacaklarım daha da genişledi, göğsü göğüslerime nefis bir şekilde bastırdı.

Her yerim karıncalandı, nefesim beklentiyle hızlandı.

"Benim muhteşem Rune'um, bu seni benim yapıyor," diye homurdandı, ereksiyonu girişime doğru bastırdı ve büyüklüğünü beklerken nefes nefese kalmama neden oldu. Aletin ucu alev alev yanıyordu. Alnını benimkine bastırdı, hızlanan nefeslerimiz birleşti. "Hazır mısın?"

"Evet," diye ciyakladım, sesim bana ihanet ediyordu.

Sonunda içime doğru itti, yavaşça aldı, kolanıyla beni gerdi. Benim

Tırnakları etine battı.

"Tırmala beni, ısır beni, bebeğim. Bunu istediğini göster bana. Ne istersen yap ama bugün sana sert davranacağım."

Boğazımdan köklü bir inilti gelirken içime doğru daha derine itti. Sırıttı, verdiğim tepkiden hoşlandığı belliydi.

Beni gererken acı vardı ama zevk de vardı. "Bırak gireyim tatlım," diye mırıldandı.

"Wilder, lütfen yavaş git," diye mırıldandım. Onu daha iyi karşılamak için kalçalarımı hafifçe ayarladım. İçime gömülene ve biz bir olana kadar daha derine indi.

Çekip tekrar girmeye başladığında bir ritim tutturdu. İlk başta yavaşça, sanki beni ona alıştırıyormuş gibi, ama çok geçmeden daha hızlı, neredeyse çılgınca hareket etmeye başladı. Beni öptüğünde dudaklarında bir inilti titreşti.

Yatak sallanıyor ve inlemelerimiz odayı doldurdukça daha da yükseliyordu. Kendimi Wilder'a kaptırmıştım, onu kendime çekiyordum, kalçalarım onunla buluşmak için sallanıyordu. Defalarca içime girdi, beni zevkten soluk soluğa bıraktı ve bundan sonra günlerce onu hissedeceğimi biliyordu.

Dudaklarından gürleyen bir hırıltı çıktı. Şu anda, iddiasını ortaya koyan baskın alfa gerçekten oydu. Bakışlarında bu tartışılmazdı.

Umursamalıyım ama böyle hissederken nasıl umursayabilirdim ki? Bacaklarımı kalçalarına doladım ve ona yapıştım. Büyük bir elini kıçımın altına kaydırды, kalçalarımı hafifçe kaldırdı ve içimde daha derine gitti.

İnlemelerim daha fazlası için çığlıklara dönüştü.

Ağzı boynumdaydı, dişleri etimi sıyrıyordu. "Benim olduğunu unutmama asla izin vermeyeceğim," dedi kabaca.

Öfori beni tüketti, o kadar güçlü bir güçtü ki, herhangi bir mantıklı tepki verme şansım yoktu. Daha yüksek sesle inledim, vücudum çok yakın olan yakıcı doruk noktasıyla gerildi, tadını alabiliyordum. Elini vücutlarımızın arasına kaydırды, başparmağı klitorisimi buldu ve tıngırdattı.

Daha önce hissettiğimi sandığım her şey bir ısınmaydı. Bedenimi saran fırtına o kadar şiddetli ve aniden üzerime geldi ki kaskatı kesildim. İçime çöktü, beni sürükledi. Kalbim içimde gümbürdüyordu ve tırnaklarımı Wilder'ın omuzlarına geçirerek kendimi topraklamaya çalıştım.

Wilder karşılık olarak inledi, ağzını ayırdı, bir inilti dışarı kaydı. Sikini sıkarken kalbim sıkışıyor, yüzündeki zevki seviyordum... neden olduğum zevki.

Orgazm devam ederken çığlık attım. Wilder beni öptü, sesi çaldı, uzun, işkenceli bir iniltiyle beni takip etmeden önce birkaç kez daha içime soktu.

Sonunda ağız benimkinden ayrıldığında, bunun ne kadar delice iyi olduğuna yarı gülerək yarı ağlamak isteyerek derin bir nefes aldım. Beni ne kadar sert öptüğü için dudaklarım morarmış gibiydi ve parmaklarım hâlâ omuzlarına gömülüydü.

"Gitmene asla izin vermek istemiyorum," dedi bana, sözleri kulağa bir İstedimden emin olmadığım bir söz.

Yatağa yığıldığımda, Wilder hâlâ içimde gömülü halde, bitkin bir halde yatıyordum. İçimden kayıp gitti ve onu anında özledim. Bu iyi bir şey değildi.

Hemen yanımdaki yatağa uzandı ve beni kollarının arasına aldı, vücutlarımız göğüs göğüse geldi, bacağıı benimkinin üzerine doladı, beni vücuduyla hapsetti.

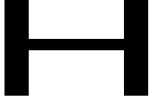
Ona doğru eğilerek sert göğsünde erimeme izin verdim, başımı ona yasladım. Bana sarılma şekli ilkel ve sahipleniciydi ve Wilder'la ilgili her şey bu kategoriye giriyordu. Vücudu benimkine bastırđı ve kendimi onu tekrar isterken buldum.

Başımın tepesini öptü ve kulağa hükmedici gelen tatmin edici bir inilti çıkardı. "Benimle kal," diye emretti.

Ve belki de ilk kez onunla tartışmak istemedim.

Nefes alış verişı yavaşladı ve kalp atışları rahatlatıcı bir şekilde başıma çarptı. Ona karşı eridim, bir rüyanın içinde kayboldum.

Ve sadece aptalca bir an için, bizim olma ihtimalimize inanmama izin verdim.

Başı göğsümdeydi ve göğsümü usulca okşarken titrememek için kendimi zor tuttum. Az önce olanlara hâlâ inanamıyordum.

O mükemmeldi.

Hayal edebileceğim her şeyden daha iyi.

Nasıl bu hale geldiğimizden hâlâ emin değildim. Birinin ona zarar verdiğini fark ettikten sonra kontrolümü kaybettiğimde, kendimi kaybetmiştim. Kurdum yüzeye çıkmıştı, kontrol edilemez, intikam almaya niyetliydi.

Çıldırıldığı için onu suçlayamazdım. Rune onu ilk gördüğümünden beri beni deli ediyordu.

Kurdumu bu şekilde tetikleyen sadece bir kız daha olmuştu.

Rune hâlâ bana sarılmışken ve kokusu tenime işlemişken onu düşünmek istemiyordum. Ama elimde değildi.

Bunca zamandır hayatımın en büyük aşkını kaybetmiş gibi yaşıyordum. Arcadia benim gerçek eşim değildi ama benim olmuştu. O benim ilk aşkımdı... ve ben onun son aşkım olacağını düşünmüştüm.

Tüm bu zaman boyunca içimde ölü olarak yaşamak zorunda olduğuma, ruhumu aydınlatan o kıvılcımı asla hissedemeyeceğime inanmıştım.

Ve sonra Rune fırtına gibi bu kasabaya, hayatıma girdi. Ve her şey değişti.

Vahşi. Bu kelime aklımı kurcalayıp duruyordu. Arcadia'nın vahşi olduğunu düşünmüştüm. Her zaman umutsuz bir yanı vardı, sanki yarını görüp göremeyeceğini bilmiyormuş gibi. Bu onu parti kızı, tüm ilgiyi üzerinde toplayan... iki alfaya sahip olabilecekken bir alfayla yetinemeyen biri yapıyordu.

Arcadia ikiz olarak doğmuştu. Beş yaşındayken kardeşi derede boğulmuştu ve nehir kenarında dolaşıyorlardı. Bir kayaya takılıp düşmüş ve başını çarpmıştı. Arcadia onu zamanında sudan çıkaramayacak kadar küçüktü ve

Bir şekil değiştiren bile yirmi dakika oksijensiz kaldıktan sonra kendini yenileyemez.

Kardeşinin ölümü onun içinde bir şeyleri çarpıtmıştı. Toprağa verildiği günden beri hep bir şeyler arıyordu. Ve ben de aptal, şehvet dolu ergen beynimle, onun içindeki bu çaresizliği, benim de çaresiz olduğum vahşi bir şey olarak algılamıştım. Çocukken ihtiyarın bana bir gün bulacağımı söylediği şey.

Aradığım kişinin Arcadia olduğunu düşünmekle aptallık etmişim.

Çünkü Rune'daki vahşilik... hayat değiştiren bir şeydi. Tutunduğunuz, birlikte her yere gittiğiniz, uğruna her şeyi yaptığınız türden bir vahşilikti.

Hayalini kurduğum türden bir vahşilikti. Yatağıma uzanıp düşünürken bile kendimi okşayarak serbest bıraktığım türden. Bağımlısı olduğum ve onsuz yaşayamayacağıma inandığım türden.

Elimde tutmak için her şeyi yapabileceğim türden bir vahşi.

Birdenbire onun sarhoş edici dokunuşunun durduğunu fark ettim ve bir dakika önce bana verdiği durgun yumuşaklıktan çok farklı bir sertlik vardı.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diye söz verdim, bunda ciddi olduğuma emindim.

"Yapamam-" Sözleri durdu ve tüm vücudu bana karşı titredi. "Söyle bana bebeğim. Her ne ise, bir yolunu bulacağız."

"Yer değiştiremiyorum," dedi sonunda, sesi daha da yumuşaktı ve bakışlarını benden ayırdı.

Bir an için şok olmuş bir şekilde orada yattım.

"Vites değiştiremem de ne demek? İlkini yaşamadın mı, yoksa kimse sana ne yapman gerektiğini söylemedi mi?" diye sordum. Henüz şekil değiştirmede için biraz geç kalmıştı ama geç olgunlaşan birkaç kurtla tanışmıştım. Bu dünyanın sonu değildi ve ona yardım edebilirdim.

Doğrulup oturdu, o muhteşem saçları vücudundan aşağı kayıyordu. Kendimi toparlamaya çalışarak kıpırdandım, çünkü belli ki bu konuda utanıyordu ve benim bunu ciddiye almam gerekiyordu.

Rune güzel başını salladı, o gözlerinde aklımdan çıkaramadığım yaşlar belirdi. "Kurdum benden alındı. Eski sürümdeki alfa bana bir şey yaptı ve asla yer değiştiremeyeceğim. Beni damgaladılar..."

Sözleri kesildi. Uzanıp sırtındaki lekesiz derinin bir bölümüne dokunduğunda gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı, acıyı yeniden yaşıyormuş gibi yüzüne acı yazılmıştı.

Bana kelimenin tam anlamıyla damgalandığını söylediğini anlamam bir anımı aldı. Sanki sığırımı gibi. Sıcak öfke görüşümü yırttı ve lekeler gördüm. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Şu anda kurt gibi dışarı çıkamazdım.

kendini bana açıyor.

"Bebeğim," diye fısıldadım, kelime daha çok bir hırıltı gibi çıkıyordu. Biraz titredi.

O zaman ona ne yapıldığını anladım. Küçük çocuklarken kamp ateşi etrafında bize anlatılan bir şeydi, bizi hizada tutmak için tasarlanmış bir masaldı.

Bunun gerçekten yapıldığını hiç duymamıştım.

O piçler *shakranda* yapmış gibi görünüyordu. Bir kurdun kalıcı olarak şekil değiştirmesini engellemek için tasarlanmış bir ritüel. Bu, damganın izinin neden görünmediğini açıklıyor. Çünkü lanetin büyüsü derinin altına yerleşiyor, kurdun etrafında bir tür bariyer görevi görerek onu içine hapsediyordu.

Sadece en aşağılık canavar türü böyle bir lanete kalkışabilirdi. Hikaye o zaman ortaya çıktı.

Ve belki ben de bir canavardım, çünkü dışarıda gerçek bir eşi olduğunu hayal etmek, kaldıracabileceğimden çok daha fazlaydı. Boğazımdan yüksek bir hırıltı çıktı ve gözlerinde korkuyla benden uzaklaştı.

Derin nefesler almaya çalıştım ama kıskançlık kaldıracabileceğimden daha fazlaydı. Ellerime baktım, tamamen pençelere dönüştüklerini ve tuttuğum çarşafın paramparça olduğunu görünce şaşımam.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kendimi kontrol etmeye çalıştım. Derin nefesler almaya devam ettim ve ellerim geri dönmeye başladı. Sırtımda filizlenen tüylerin geri çekildiğini hissettim.

Rune bana suçlayıcı bir şekilde bakıyordu ve kendimi başarisiz hissediyordum. "Neydi o?" diye sordu kısık sesle.

Yatağa geri döndüm ve ona doğru süründüm, benden kaçmak ister gibi vücudunu girmesinden nefret ediyordum.

"Dışarıda gerçek bir eşin olduğu düşüncesine katlanamıyorum. Vücudumdaki her damla kanın benim olduğunu bildiğim halde Ay Tanrıçası'nın seni başka birine verdiği fikrine."

Bakışları yumuşadı. "Ben ona ait değilim." Dudaklarını neredeyse kederle büzdü ve içinde hâlâ o pisliği seven bir şeyler olduğunu fark ettim. Onun kalbindeki parçayı söküp atmak ve yerine kendimi koymak istedim.

Belki ben de onun eski sevgilisi kadar psikopattım.

Aklıma bir fikir geldi. Lanet hakkında pek bir şey bilmiyordum ama alfasının kanının ateşe atılmadan önce o damganın üzerinde bir yere yerleştirilmiş olduğunu biliyordum. Lanetin tetiklenmesi için bir alfanın kanı gerekiyordu.

Belki ona vites değiştirmesini emrederek bunu geri alabilirim. Tıpkı yavrularımıza belli bir yaşa geldiklerinde yer değiştirmelerini emrettiğimiz gibi.

"Bir şey denemek istiyorum," dedim ona.

Bana ihtiyatla baktı.

Elini tuttum ve yumuşak tenini okşadım, sadece bana karşı hissetmek için bir saniye ayırdım.

"Kurdunu tetiklemeye çalışacağım. Tıpkı yavrularımız öğrenirken yaptığımız gibi sana yer değiştirmeni emredeceğim. Sana yaptıkları şey bir alfa tarafından tetiklendi, bu yüzden belki bir alfa da onu parçalayabilir."

Vücudu tekrar kaskatı kesildi. Orada öyle hareketsiz ve sessiz oturuyordu ki, neredeyse donmuş gibiydi.

"Sence... sence bu gerçekten işe yarayabilir mi?" diye sordu, mükemmel yüzünden bir gözyaşı daha süzüldü.

Bir an duraksadım, işe yaramazsa bunun onu ne kadar öldüreceğini aptalca fark ettiğim için midem sıkıştıyordu.

Sinirle dudaklarımı yaladım. Ben güçlü bir alfaydım. Bunu biliyordum. Ülkenin dört bir yanındaki çeşitli şekil değiştiren etkinliklerine katılmışım ve Daxon hariç, baskınlık seviyesinde bana yaklaşan hiç kimse olmamıştı.

Ama denemek üzere olduğum şey hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Ayağa kalktım ve kot pantolonumu giydim, külotumu giymeye zahmet etmedim çünkü umarım bundan sonra kutlama yapacağız.

Omuzlarımı geriye doğru yuvarladım, gücümün içimde birikmesine ve kurdumu tam yüzeyde hissedene kadar damarlarımdan akmasına izin verdim.

"Vardiya," diye bağırdım, gücüm içimden akıp giderken sesim her zamanki tınısından farksızdı.

Titremesini izledim, gücüm tenini yalıyordu. Ama başka bir şey olmadı.

Tekrar denedim ve sonra tekrar denedim, aniden çaresiz kaldım. Eğer bu işe yaramazsa, benimle işi bitecekti. Bunu biliyordum.

"Dur," diye haykırdı sonunda.

Çabalarım yüzünden göğsüm kabarıyor, nefesim keskin soluklarla çıkıyordu.

Bana bakmıyordu, umutsuzluk onu gizliyor, tüm ışığını karartıyordu. Rune aniden ayağa kalktı ve kıyafetlerini toplamaya başladı. "Geri dönmem gerek," mırıldandı.

"Rune, bebeğim. Ben..." Kelimelerim öldü. Özür dilemek bunu kesmedi. Ne diyebilirdim ki?

"Sonra görüşürüz," diye fısıldadı bana, bir an kapıda durdu. Neden her yerinden utanç kokusu aldığımı merak ederek havayı kokladım.

Ve sonra gitmişti.

Az önce ne halt ettim ben?

Düşünmeden hareket etmişim. Bunu hiç yapmadım.

A n c a k daha sonra, yatağımdan ayrıldıktan saatler sonra, eski sevgilisinin ona bunu neden yaptığını bana hiç anlatmadığını fark ettim.

RUNE

NUMB. Otele geri dönerken hissettiğim buydu.

Ağlayamayacak kadar uyuşmuştum. Sanki buzla kaplanmış gibiydim.

Umutlanmamam gerektiğini biliyordum. Biliyordum. Yine de, kendimi defalarca kanıtladığım bir aptal gibi, bir an için her şeyin değişmek üzere olduğunu düşünmüştüm.

Bir alfanın bana yer değiştirmemi söylemesi kadar kolay olsaydı, muhtemelen en başta bunu yapmak için bir büyü gerekmezdi.

Derimin altındaki damga yanıyor, utancımı bir kez daha yüzüme vuruyor gibiydi.

Wilder'ın gücü. Ezici bir güçtü. Alistair'inkinden çok daha güçlüydü, bunu görmek kolaydı.

Alistair'in dengi olmasaydım bile Wilder'ın dengi olmadığımdan emindim. Eğer bir insana aşık olsaydım, sorunum ne olursa olsun fark etmezdi. Ama Wilder bir şekil değiştiren, üstelik bir alfa olunca...

Gülünçtü.

Daxon'ın yüzü zihnimi doldurdu ve öfkeyle onu ittim.

Merdivenlerden yukarı çıkıyordum ki Jim arkamdan seslendi. İrkildim, onunla yüzleşmek istemiyordum ama başka seçeneğim de yoktu.

"Sizden bunu istediğim için çok üzgünüm ama çaresiz durumdayım. Carrie kendini iyi hissetmiyor, genelde yemek için kullandığımız ekip bir şekilde çifte rezervasyon yaptırmış... bizimki kadar küçük bir kasabada bunun nasıl olduğunu tanrı bilir... ama bizi gerçekten kazıkladılar. Saat altıda teslim etmemiz gereken bir yemek var ve ben burada kalıp barla ilgilenmek zorundayım. Yardım edebileceğiniz bir yol var mı?" Sözcükleri çaresizliğini ortaya koyarak aceleyle döküldü.

Dünle bugün arasında hiçbir şey değişmemiş gibi davrandı. Sanırım bununla çalışabilirim.

"Neye ihtiyacın varsa," dedim ona, gülümsemeye zorlayarak. Ne kadar kurnazca olursa olsun, Jim ve Carrie bana çok yardımcı olmuşlardı. Muhtemelen benden istedikleri her şeyi yapardım.

Jim'in y ü z hatları rahatlamıştı. "Sen bir cevhersin, sevgilim. Her şeyi alacağım

Minibüse yükledikten sonra hemen yola çıkmanızı istiyorum."

"Elbette," dedim ona. "Yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim ve hemen aşağı ineceğim."

Birden seks koktuğumun farkına vardım, özellikle de bir şekil değiştiren için. Jim bundan bahsetmeyecek kadar nazik olduğu için şanslıydım.

Başını salladı ve hızla uzaklaştı, ben de üstümü değiştirmek için aceleyle merdivenleri çıktım, aynadaki yansımamı görünce yüzüm buruştu.

Berbat durumdaydım.

Üzerimi değiştirdikten ve temizlenmek için elimden geleni yaptıktan sonra, Jim'in yemek kamyonetini yüklediği otelin arka tarafına gittim.

Arabayı sürdüm, kaçmaya çalışma dürtüsü beni çok etkiledi. Tam ana yola çıktığımda, Daxon'la birkaç kez gördüğüm iki adamın yolun uzak ucundaki bir binaya yaslandığını gördüm, yanlarında bir araba vardı, belli ki muhtemelen tam da bunu yapmak için beni arıyorlardı. Onların varlığından, fazla uzaklaşamayacağımı hissediyordum...

Ve Wilder'la olanlardan sonra... Ne kadar ileri gitmek istediğimden bile emin değildim.

Arabayla köprüyü geçtim ve Jim'in bana verdiği adrese geldim. Wilder'ın bana nehrin karşısının Daxon'ın bölgesi olduğunu söylediğini hatırlayarak evi inceledim. Ev beyaz badanalı İspanyol tarzındaydı, buralarda gördüğüm diğer evlerin yanında biraz sırtıyordu. Ayrıca arkası ormana bakıyordu.

Ön tarafta kimse yoktu ama Jim toplantının arka bahçede olduğunu söylemişti, ben de arka tarafı açtım ve biftek tepsilerinden birini çıkardım.

Onu kaldırdım ve ağaçların arasından geçen bir patikanın bulunduğu evin yanından dolaşmaya başladım. Umarım arka bahçeye vardığımda geri kalanını boşaltmama yardım edecek birini bulabilirdim.

Gece çöküyordu ve ben titriyordum. Partiyi bir an önce bulabilmek için adımlarımı hızlandırdım. Yol sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Lanet olası arka bahçe neredeydi? Neden kimseyi duyamıyordum?

Birden, ileride bir çığlık havayı yırttı. Dondum kaldım, ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Ama çığlık tanıdık gelmişti.

Aptal olduğumu bildiğim için biftek lokmalarını bıraktım ve hızla ilerledim. Ve sonra geceyi dolduran çığlığım oldu.

Çünkü Eve yolda yatıyordu, boynunun yarısı yoktu. Ölmüştü.

Son

2. kitap YABANİ KALP'i bugün alın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.